

ISSUE #041 • MONSEY: Candle Lighting - 8:00 • Shabbos Ends - 9:06 • July 27, 2019 • 24 Tamuz, 5779 • BS"D

רס התורה

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS PINCHOS

All Ramapost publications of Parshas Pinchos are sponsored:

לעילו נשמת
אריה ישראל בן מרדכי ע"ה
 י"ח תמוז ת.נ.צ.ב.ה.

SEE INSIDE FOR
 SPONSORSHIP
 OPPORTUNITIES >>

COMING SOON: ענפי ארז
 ALL NEW ORIGINAL CONTENT

ENGLISH
 DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID
 PENINIM ON THE TORAH • KINDER TORAH • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR **\$360**

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, le'iluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

CHOOSE A DVAR TORAH TO SPONSOR
CONTACT US WITH A PARSHA AND OPTIONAL MESSAGE

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sicha Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

טיב הקהילה

בס"ד
יו"לע"יקהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צ ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Pinchas

5779

No.

470.372

טיב המערכת

וראה את הארץ - And see the land

An elderly woman was living in a nursing home and her children would always come to visit her and honor her. One night the family received a call from the nursing home administrator informing them that their mother had passed away. With much pain and sorrow, they arranged a respectable funeral and they buried her in a good spot in a Shomer Shabbos section of the cemetery, and they went home to sit *shiva*. On the third day of *shiva*, the telephone rings. One of the children answered the phone and within a few minutes he turned pale and almost fainted. On the other end of the line was his mother. He did not understand how this was possible, but there was no doubt that this was his mother. Here she was complaining that no family member had visited her for three days, and she wanted to know what happened.

A quick call to the nursing home administrator clarified the mistake. Another woman had passed away that night and by mistake, the administrator called this family to let them know that their mother had passed away, while she was really alive and well in her room. The administrator then called the son of the woman who had passed away, and to his astonishment, he requested that they cremate her body as the *goyim* do, *lo aleinu*. The administrator apologized and explained what happened and that his mother had already been buried four days ago. Then the son got excited and said that his mother had always wanted to be buried in a Jewish grave, but he told her again and again that they do not do funerals anymore, rather, they cremate. All her life she *davened* that she would have a Jewish funeral and a Jewish burial!

HaKadosh Baruch Hu tells Moshe, 'עלה אל הר העברים וראה את הארץ' - 'Go up to this mountain of Avarim and see the land' (27:12). Rashi explains that since HaKadosh Baruch Hu told him 'נתן נתן' - 'You shall surely give them' (27:7), Moshe said to himself, 'It is I whom the Omnipresent has commanded to apportion the inheritance of the land.' Perhaps the decree has been rescinded and I will enter the land.' HaKadosh Baruch Hu said, 'My decree stands in its place.'

How much have we and our fathers and grandfathers *davened* that the Redeemer should come and build the Bais HaMikdash for us. Alas, another year has gone by and we find ourselves once again in The Three Weeks. This might *chalila* lead to giving up hope. We must learn from Moshe Rabeinu that despite HaKadosh Baruch Hu swearing that he will not enter the land, he did not stop trying to *daven*. We too, must not give up hope. We must continue to increase prayers, 'ואף על פי שיתמהמה עם כל זה' - 'And even though he may delay, nevertheless I anticipate every day that he will come!'

- Tiv HaTorah - Pinchas

טיב ההשגחה

'כי גבר עלינו חסדו'

'For His kindness has overwhelmed us'

I saw a good sale on baby diapers, and I bought them. Immediately upon opening the package, I realized that the diapers were small.

I tried to use them, but they were too small.

I thought I would give the diapers to my nephew who I thought the diapers would fit.

On Friday morning, my father-in-law came to visit, and in his bag were the Shabbos parsha sheets.

I gave him the bag of diapers for the nephew who it just so happened, was going to be with my father-in-law for that Shabbos.

On Shabbos they nervously went around looking for something. My father-in-law asked what happened and if he was able to help them. However, they thought it was possible for him to help and they explained that they forgot the diapers at home, and they did not know where they would be able to get diapers for Shabbos.

Just then my father-in-law remembered the diapers that I sent with him and he quickly gave them the bag of diapers. The diapers were the perfect size for the baby.

And so, with the help of Heaven [*siyata d'shemaya*], they had enough diapers for Shabbos.

Of course, one of the parsha sheets that my father-in-law brought me was 'Tiv Hakehila' and how appropriate a story for Tiv HaHashgacha!!!

י.ר.

ערכה של כל עבודה
The value of all the service

ובני קרח לא מתו: (כו:יא)

But the sons of Korach did not die. (26:11)

Rashi explains: They were involved in the plan at first, and at the time of the dispute they had thoughts of repentance in their heart. Therefore, a high place was fortified for them in Gehinnom, and they resided there.

We see from the words of Rashi the great value of all the service, even if it is a very tiny service. The sons of Korach, since they were very close to their father, logic would dictate that they would follow all the ways of their father, and these actions were very bad in the eyes of Hashem Yisbarach. As we see that they were punished very severely in a way that never was before and never happened again. Although they were steeped in many severe sins, just by having 'thoughts of repentance', they became acceptable before their Creator. That is, even though they did not have time to put these thoughts into action and to do Teshuva properly [as explained by Chazal, there are for aspects to Teshuva: regret, forsaking the sin, confession, and acceptance not to do it again. Only after fulfilling all four aspects can one fulfill the mitzvah properly.] Still, the very thought helped them to return from their bad customs. This thought had no physical action to help them change their evil ways, yet, it still protected them from the bitter punishment that their father suffered and extended for thousands of days until this very day.

We learn from this that a good thought can overpower bad actions. This is a lesson for us as to the extent of an action that is done for the sake of Hashem Yisbarach. This is a great encouragement for the principles of *avodah*, whether it applies to the quantity of the service or whether it applies to the quality of the service. How does it apply to quantity? For example, a person's *yetzer* overpowers him and the result is that he is prevented from serving his Creator for most of the day. Now the man is standing at the end of the day and he murmurs to himself about his bitter lot that for whatever reason the Satan was able to be successful in preventing him from setting aside time in his day for Hashem Yisbarach. While still contemplating this, the good *yetzer* encourages him and tells him that there is still a little time left in the day to devote time for Torah and *avodah*. But then sadness overpowers him, and he thinks, what can I do and accomplish with just a few minutes? Can it change today's situation? At the end of the day most of the day was wasted and we find that today was not considered a day for HaKadosh Baruch Hu, whether I set aside these few minutes to HaKadosh Baruch Hu or not! But the truth of the matter is that he is making a great mistake, for the truth is that these last few minutes can change the nature of the entire day if he would only set them aside for Hashem Yisbarach and His Torah. Even a brief amount of time in Torah and *avodah* is considered very significant in the eyes of Hashem Yisbarach, and the entire time that one wasted by not serving Hashem Yisbarach are nullified by these last few moments. We find that the value of this day is boundless since he did not waste the whole day by utilizing these last few minutes.

How does it apply to quality? For example, one day a person finds himself accomplishing difficult things in *avodah*, because he has a heart of understanding and broad knowledge. With his pure intelligence, he is able to delve deeply into difficult topics. He thinks so deeply that he can navigate difficult concepts and find hidden novelties. Clear thoughts that calm the mind. Needless to say, the joy of this man is boundless and endless, as he surely comprehends the gift of his lot and the priceless service of his Creator. At this time, he is building worlds where people will listen to the Torah that is taught purely and sweetly. This man who is worthy of this very much craves to spend his days attaining more, knowing that his achievements are limitless. We cannot measure the great satisfaction that he sends Above. However, he must be exceedingly careful that his joy and requests do not have negative results. Sometimes he will strive to attain a service that is not on par with the service he was given as his gift. It is then possible that the result will be that he will be with nothing and he will have wasted his time trying to attain something that was not meant for him. He will mistakenly think that this is not called *avodah*, rather he is just trying to attain more. But since he is wasting his precious time, he is not counted among those who serve Hashem Yisbarach. Since this is so, he might *chas v'shalom* detract from his *avodah* since it does have the same value as the *avodah* he has usually done until then. However, he must realize that all *avodah* will be what it will be, and it is not possible to measure its value. Therefore, since he has lessened the quality of his *avodah*, he does not have the right to turn away from the *avodah* that was prepared for him, and he must devote all his time to fulfilling the will of the Creator. As we see here in this instance that even a passing thought can have limitless importance.

Additionally, it is incumbent on the person to know that it is impossible to measure the value of any *avodah*. Sometimes there is a difficult *avodah* but the satisfaction it generates is minimal. Because it is difficult, the person will stubbornly try to do it, but this will take an inordinate amount of time that could have been better spent on another *avodah*. The other side of the coin is that *avodah* that is plain and does not take much effort and the person can easily accomplish it for the right sake. Sometimes there is no pleasure in doing an *avodah* and it is incumbent on the person to force himself to fulfill it just for 'the yoke of the kingdom of Heaven'. We find that sometimes these simple services increase the satisfaction because they were done for the right sake. Therefore, it is impossible to know what Hashem demands of him, and he must serve his Creator with all the various services that present before him.

It is told regarding Rabeinu the Chofetz Chaim zy"א, that late in his life it was difficult to study Torah deeply. However, this did not stop him from reviewing the simple laws that any schoolchild knows, saying that this too is Torah. Due to his weakened state, he did not have the strength to study deep things, therefore, he accustomed himself to at least review the simple laws in order to keep the mitzvah of 'Talmud Torah' [the study of Torah] in any way possible. This is an example of what we have discussed. A person must devote his time to any *avodah* that presents itself to him. He must realize that every little effort has limitless significance in Heaven. It is true that as much as possible one should not choose just the easy *avodah*, but rather, try to do any *avodah* that presents itself to him.

The Phenomenal Revelation from the Divine Kabbalist Rabbi Nasan Shapira Pinchas Saved Yisrael by Remembering the Halachah that Everyone Else Forgot and Merited Becoming Eliyahu Who Is Destined to Resolve All the Uncertainties in the Torah

This week we read parshas Pinchas. It always falls during the first week of the three weeks of Bein HaMetzarim, during which we mourn the churban and our state of galus and yearn for the future geulah. Hence, it is fitting that we examine HKB”H’s promise to Pinchas ben Elazar ben Aharon HaKohen. He is Eliyahu and was rewarded with eternal life and the privilege to announce the arrival of the complete geulah to Yisrael at the end of days. It is written (Bamidbar 25, 10):

”וידבר ה' אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמור הגני נותן לו את בריתי שלום.”

Hashem spoke to Moshe, saying: Pinchas the son of Elazar, the son of Aharon HaKohen, turned back My wrath from upon Bnei Yisrael, when he zealously avenged Me among them; so, I did not consume Bnei Yisrael in My vengeance. Therefore, say: Behold! I give him My covenant of peace.

The Targum YoNasan comments: «את בריתי שלום, האנא גזר ליה ית—I will establish My peace covenant with him by making him a malach and a messenger who will live for all eternity; he will be the one to announce the redemption at the end of time. In other words, Pinchas is one and the same as Eliyahu HaNavi, who ascended to the heavens while still alive without experiencing death; he will herald in the geulah for Yisrael at the end of days.

We must endeavor to explain why Pinchas warranted this incredible reward. He zealously avenged Hashem’s honor by killing Zimri ben Salu and saving Yisrael from extermination.

How does becoming Eliyahu HaNavi, the herald of the future geulah, demonstrate the principle of “midah k’neged midah”—being rewarded “measure for measure” for his heroic act?

Eliyahu HaNavi Is Destined to Clarify All the Unresolved Issues in the Torah

We will begin to shed some light on the subject by introducing a phenomenal revelation from the kabbalist Rabbi Nasan Shapira, ztz”l, the grandfather of the author of the Megaleh Amukos. In his gloss to the Arizal’s Sefer HaGilgulim, he writes (Chapter 52):

It appears to me that Eliyahu the Tishbi will explain questions and difficulties in the future. Then, peace and harmony will prevail among Torah scholars. This is the implication of the statement: “Behold! I give him ‘א”ת”—which is an abbreviation for אליהו תשבי (“Eliyahu Tishbi”)—“My covenant”—namely, the Torah—that will create “shalom” among Torah-scholars, who increase peace and harmony in the world. Eliyahu merited this privilege for saying to Moshe, “Rabeinu, didn’t you teach me that it is permissible to kill one who cohabits with a non-Jewess, etc.” For reminding his teacher of the halachah, he will merit being Moshe’s mouthpiece in the future, and he will explain the entire Torah.

It is with great pleasure that together we can delight in and delve into his sacred comments that are based on the following Gemara (Sanhedrin 82a). The Gemara depicts the incident of Zimri ben Salu bringing Cozbi bas Tzur before Moshe Rabeinu as follows:

”תפשה בבלוריתה והביאה אצל משה, אמר לו, בן עמרם זו אסורה או מותרת, ואם תאמר אסורה, בת יתרו מי התירה לך. נתעלמה ממנו הלכה, געו כולם בבכיה, והיינו דכתיב והמה בוכים פתח אהל מועד, וכתיב וירא פנחס בן אלעזר. מה ראה, אמר רב, ראה מעשה ונזכר הלכה, אמר לו, אחי אבי אבא, לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני, הבעל ארמית קנאין פוגעין בו, אמר לו, קרינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא”.

He (Zimri) grabbed her (Cozbi) by her braided hair and dragged her in front of Moshe. He (Zimri) said to him (Moshe), “Son of Amram, is she prohibited or permitted? If you say that she is prohibited, then who permitted the daughter of Yisro to you?” The halachah—that zealots may kill one who cohabits with an idolatress—temporarily escaped him. The people wept loudly; this is implied by that which is written (Bamidbar 25, 6): “And they were weeping at the entrance to the Ohel Mo’ed.” Then, it is written (ibid. 7): “Pinchas the son of Elazar saw.” What did he see? Rav said: He saw the incident and he recalled the halachah. He (Pinchas) said to him (Moshe), “Brother of my father’s father, did you not teach me upon your descent from Har Sinai: One who cohabits with a Cuthean woman, zealots may kill him? He (Moshe) responded to him, “The one who reads the document, deserves to be the one to execute the verdict.”

In other words, Moshe informed Pinchas that since he was the one who remembered the pertinent halachah, it was fitting that he be the agent to execute the halachic ruling. That is precisely what happened. Pinchas rose from among the people and executed Zimri ben Salu. Thus, we learn that Pinchas remembered the halachah that everyone else had forgotten—including all of shevet Levi, and especially Moshe Rabeinu. By recalling this pertinent halachah on behalf of Yisrael, and by zealously avenging Hashem’s honor, he saved all of Yisrael from annihilation.

Accordingly, Rabbi Nasan Shapira asserts that this is why Pinchas, who is Eliyahu, will warrant le’asid la’vo clarifying all of the difficult Torah-related questions and halachic uncertainties that arose throughout the years of galus. This is truly an example of “midah k’neged midah.” This is the significance of the term we frequently find in the Gemara. Whenever a halachic dispute cannot be resolved, the Gemara employs the term “תיקו”. The commonly accepted interpretation of this term is: ת’שבי י’תרץ—this abbreviation states that Tishbi (Eliyahu/Pinchas) will answer and resolve all outstanding difficulties and questions. This interpretation of the abbreviation “תיקו” comes from the Tosfot Yom Tov (end of Eduyot).

In reality, the fact that Eliyahu HaNavi is destined to resolve all of the unresolved issues in the Torah has an explicit source in the words of the navi (Hoshea 10, 12): “גירו לכם גיר ועת לדרוש: till for yourselves a tilling and set a time to seek Hashem, until He comes and teaches you righteousness. Discussing whether or not a particular animal is permissible for consumption, the Gemara (Bechoros 24a) provides an interpretation of this passuk: “ואסור באכילה עד יבוא” —its consumption is forbidden until Tzedek will come and instruct you. Rashi explains: Until Eliyahu will come and instruct whether it is permissible or prohibited. We find a similar teaching in the Mishnah (B.M. 20a) regarding an unresolved monetary issue: “מצא שטר בין שטרותיו ואינו יודע מה טיבו, יהא מונח עד שיבוא אליהו”—if one found a document (belonging to others) among his own documents, and he is uncertain as to its status, it should be set aside until Eliyahu comes (and resolves the matter). As explained, Pinchas merited this privilege, because he reminded Yisrael of a halachah that they had all forgotten. Therefore, “measure for measure,” le’asid la’vo, he will once again instruct Yisrael how to proceed with regards to all unresolved, uncertain Torah issues.

“He will be a mouth for you” Alludes to Eliyahu HaNavi

Following this line of reasoning, we will endeavor to clarify the comment of the righteous Rabbi Nasan Shapira. At the conclusion of his remarks, he wrote: **For reminding his teacher of the halachah, he will merit being Moshe’s mouthpiece in the future, and he will explain the entire Torah.**

To better comprehend this comment, let us refer to pesukim in parshas Shemos. When HKB”H approached Moshe Rabeinu to be His agent to take Yisrael out of Mitzrayim, Moshe was reluctant; he argued that he was not a man of words. HKB”H countered (Shemos 4, 14): “הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך: וראך ושמו כלבו, ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו. Is there not your brother Aharon, the levi? I know that he will surely speak; moreover, behold, he is going out to meet you and he will see you and he will rejoice in his heart. You shall speak to him and put the words in his mouth; and I shall be with your mouth and with his mouth, and teach you both what you are to do. Then, HKB”H adds: “ודיבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים”—he shall speak for you to the people; and it will be that he will be a mouth for you and you will be to him as a master.

We find an incredible chiddush related to these pesukim in the Zohar hakadosh (Tzav 27b). The loyal shepherd—the “raiya mehemna”—the neshamah of Moshe Rabeinu, revealed to Rashb”y and his disciples the significance of the Torah’s description of Pinchas, who is Eliyahu: **פנחס בן אלעזר בן אהרן** “הכהן”. Pinchas is described as the grandson of Aharon to teach us a fascinating bit of information. Just as Aharon functioned as Moshe’s spokesperson during the exodus from the galus in Mitzrayim; so, too, his grandson Pinchas will function as Moshe’s spokesperson teaching Torah to Yisrael le’asid la’vo:

”כמו שנאמר באהרן הוא יהיה לך לפה, כך גם בנו יהיה לי לפה שהיא התורה שבעל פה, משום שכמו שהייתי בראשונה כבוד פה וכבוד לשון, וכך יקים אותי הקדוש ברוך הוא כבוד פה בתורה שבעל פה וכבוד לשון בתורה שבכתב, שלא יאמרו אלו שלא מכירים אותי, זהו מישהו אחר, ואלהיה הוא יהיה לי לפה, יבא לתקן את כל השפקות הללו ולישב אותם.”

Just as Moshe had a speech impediment in the past, HKB”H will resurrect him with a speech impediment in the future. Otherwise, those who are not familiar with him might think that he is someone else. Just as Aharon was his mouthpiece in the past, Eliyahu will be his mouthpiece in the future; it will be his task to correct and reconcile all of the unresolved issues.

Thus, when HKB”H says to Moshe: **“He will be your mouth,”** He was alluding to him that Aharon’s grandson, Pinchas, who is Eliyahu, will speak for him in the future. In that prestigious capacity, he will interpret Moshe’s Torah and teach it to all of Yisrael. This is what we learned from Rabbi Nasan Shapira. Because Pinchas taught all of Yisrael the halachah that they had forgotten and Moshe Rabeinu had temporarily forgotten, as well, **he will be awarded the privilege of being Moshe’s mouthpiece in the future and will explain the entire Torah.**

**HKB”H’s Response to Moshe’s Entreaty:
“Send by the hand of whomever You will send!”**

After much thought, I would like to propose an explanation as to why HKB”H chose to inform Moshe at that precise time that Pinchas/Eliyahu would serve as his spokesperson at the time of the future geulah. As we learned, HKB”H alluded this to Moshe with the words: **“And it will be that he will be a mouth for you.”** Now, in his reluctance to accept the mission, Moshe pleads with HKB”H (Shemos 4, 13): **“בי ה' שלח נא ביד—Please, my Lord, send by the hand of whomever You will send!** The Targum YoNasan provides the following interpretation of this entreaty: **“בבעו ברחמינו מן קדמך ?? שלח כדון”**

—Please have mercy on me, Hashem, send Pinchas on Your mission, now, who is worthy to be sent at the end of days.

In other words, Moshe requested that Pinchas be sent in his place, because Pinchas is Eliyahu, whom HKB”H will send at the end of days to herald in the geulah. This is evident from the following passuk (Malachi 3, 23): **“הנה אנכי שולח לכם את אליהו: הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.”** **Behold, I send you Eliyahu HaNavi before the coming of the great and awesome day of Hashem. And he will turn back the hearts of fathers with their sons and the hearts of sons with their fathers.** This explains very nicely HKB”H’s response to Moshe’s appeal. At the present time, for the sake of the exodus from Mitzrayim, your brother Aharon will serve as your spokesperson and partner. Additionally, with regards to your request that I send Pinchas in your stead, that request will be granted le’asid la’vo: **“והיה הוא יהיה לך לפה”**—as Eliyahu, he will serve as your spokesperson in the future to teach all of Yisrael your Torah.

Let us add a spicy tidbit. When HKB”H informs Moshe: **“והיה”**—where do we find an allusion to the future geulah? To answer this question, we will refer to the Arizal’s Likutei Torah. There, he interprets the passuk (Zechariah 14, 9): **“והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד”**—**Hashem will be King over all the world; on that day, Hashem (Havaya) will be (יהי) one and His name will be one. Le’asid la’vo, the letters ה"ו in the name Havaya will be elevated to the letters ה"י. As a result, the name ה"ו will become ה"י. Thus, the passuk is announcing that “on that day,” the name Havaya will be elevated to the name יהי.**

This explains beautifully the allusion HKB”H provided Moshe Rabeinu pertaining to the future geulah: **“והיה הוא”** יהיה לך לפה. In other words, at the time of the future geulah, the following will become a reality: **“והיה הוא יהיה”**—the name Havaya, which is an anagram for יהי, will be elevated to the name יהי. **At that time, Pinchas, who is Eliyahu: יהיה”**—**will serve as your mouthpiece; he will teach and interpret your Torah to all of Yisrael.**

**HKB”H Said:
“A New Torah Will Emerge from Me”**

As we have learned, Moshe Rabeinu will teach the Torah to Yisrael through Eliyahu HaNavi, his spokesperson. To explain

the matter, we will refer to a pronouncement HKB”H makes via the navi (Yeshayah 51, 4): **”כי תורה מאתי תצא—for Torah will come forth from Me.** We find the following elucidation in the Midrash (V.R. 13, 3): **”אמר הקב”ה תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה—HKB”H said: “A new Torah will come forth from Me.”** What is the nature of this new Torah that HKB”H will reveal to us le’asid la’vo?

We will provide an explanation based on a teaching in the Gemara (R.H. 21b): **”חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה. Fifty gates of “binah” were created in the universe; they were all given over to Moshe except for one—as it is written (Tehillim 8, 6): “You have made him slightly less than G-d.”** In truth, however, we know that le’asid la’vo, when Mashiach comes, the fiftieth level of “binah” will also be revealed. The Arizal discusses this in Pri Eitz Chaim (Sha’ar HaBerachos, Chapter 2). Hence, it is not too far-fetched to suggest that it is with regards to the “sha’ar hanun”—the fiftieth level—that will only be revealed le’asid la’vo, that HKB”H told Yisrael: **”A new Torah will come forth from Me.”** At that time, He will teach Yisrael all of the obscure aspects of the Torah concealed within the “sha’ar hanun.” This, in fact, is the substance of the “ohr haganuz”—the light that was sequestered away for the tzaddikim le’asid la’vo, as explained in the Gemara (Chagigah 12a).

According to the Midrash (Yalkut Shimoni, Yeshayah 26, 429), the Melech HaMashiach will teach the new Torah to Yisrael: **”עתיד הקב”ה להיות יושב בגן עדן ודורש, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם, וחמה ומזלות מימינו של הקב”ה, ולבנה וכוכבים משמאלו, והקב”ה יושב ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן על ידי משיח.”** **In the future, HKB”H will sit in Gan Eden and expound. All of the tzaddikim will sit down before Him; the entire heavenly family will stand on their feet; the sun and constellations will be to the right of HKB”H; the moon and the stars will be to His left. HKB”H will sit and elucidate a new Torah that will be delivered by Mashiach in the future.** As we have mentioned previously on numerous occasions, this fact is actually alluded to by the name **משיח יגלה שיער**, which is an acronym for: **חמישים—Mashiach will reveal the fiftieth level.**

Additionally, according to the Zohar hakadosh (Bereishis 25b), Moshe Rabeinu, the first redeemer, at the time of “yetzias Mitzrayim,” is destined to be the Melech HaMashiach le’asid la’vo. This is alluded to in the passuk (Bereishis 49, 10): **”לא יסור שבט מיהודה, דא משיח בן דוד, ומחוקק מבין רגליו, דא משיח בן יוסף, עד כי יבא שיל”ה דא**

משה, חושבן דא כדא.” The passuk says: **”The staff shall not depart from Yehudah”—**this alludes to Mashiach the son of David; **”nor a lawgiver from between his feet”—**alludes to Mashiach the son of Yosef; **”until Shiloh arrives”—**alludes to Moshe; for the numerical value of **שיל”ה** is the same as the numerical value of **משה**; both equal exactly 345. The Ohr HaChaim hakadosh (ibid. 11) explains that Mashiach’s neshamah will contain elements from both David HaMelech and Moshe Rabeinu. In this manner, he reconciles the assertion that the mashiach will be a descendant of David HaMelech.

Thus, we have learned that Moshe Rabeinu will be the Melech HaMashiach, and he will teach Yisrael the new Torah that HKB”H will reveal to Yisrael in the future. As explained, Moshe’s speech will be impaired le’asid la’vo. This means that Yisrael will be incapable of comprehending the depth of his Torah until Pinchas—Eliyahu—comes and explains it to them. This is the implication of HKB”H’s pronouncement to Moshe: **”והיה הוא יהיה”** **”לך לפה”**. Pinchas, as Eliyahu, will be your mouthpiece; he will explain to Yisrael the Torah you teach them.

Eliyahu HaNavi Will Resolve All of the Ambiguities of the Torah by Revealing the Sha’ar HaNun

With great pleasure, we will now explain why Eliyahu HaNavi will have the privilege of resolving the Torah’s unresolved issues. Let us refer to the Zohar hakadosh (Tzav 27b); it teaches us that the term **”תיקו”**—which the Gemara employs in relation to every halachic dispute that remains unresolved—means: **”תיקו חסר ו’ דלית ליה תיקון, חסר נון דאיהו עלמא דאתי”**. The term **”תיקו”** is related to **תיקו”ן**; however, the **final nun**, which alludes to Olam HaBa is absent.

We will now propose an explanation. There is a reason that these halachos remained unresolved and undecided until le’asid la’vo. It is because their determination is related to the **”sha’ar hanun,”** which is beyond our comprehension in galus. **Le’asid la’vo, however, when HKB”H reveals even the fiftieth level to us—in keeping with the notion of “a new Torah will come forth from Me”—all ambiguities in the Torah will disappear, and all halachic issues will be resolved. This is the lesson taught by the Zohar hakadosh. The reason for the ambiguities and unresolved halachos is due to the absence of the “sha’ar hanun”; hence, the final nun is missing from the word תיקו”ן; the Gemara acknowledges this fact by**

concluding the discussion at hand with the simple term "תיקו". When HKB"H reveals the "sha'ar hanun," the term "תיקו" will become "תיקון", and all questions and difficulties will be answered appropriately.

Thus, we have learned a novel explanation for the term "תיקו". According to the common interpretation, it is an abbreviation for ת'שבי ית'רץ ק'ושיות ו'איבעיות—indicating that le'asid la'vo, Eliyahu HaNavi will resolve all of the Torah's ambiguities and unresolved issues. He will accomplish this feat by learning the secrets of the "sha'ar hanun" from Moshe Rabeinu, which will be revealed to him by HKB"H. As a result, the final nun will be added to the term "תיקו", indicating that the final "תיקון" has been accomplished.

Amazingly, we can find an allusion to this fact in HKB"H's remark to Moshe regarding Pinchas/Eliyahu: "וזהיה הוא יהיה לך לכה". The gematria of the word "לך" is fifty; thus, the passuk is informing us that Pinchas/Eliyahu will be the agent of Moshe Rabeinu—the Melech HaMashiach—to transmit his Torah from the "sha'ar hanun" to all of Yisrael. In this manner, HKB"H notified Moshe that even though he did not attain the "sha'ar hanun" during the exodus from Mitzrayim; nevertheless, he will attain that prestigious, rarefied level at the time of the future geulah; and it will be taught to all of Yisrael through Eliyahu.

Pinchas Rescued Yisrael from the Fiftieth Level of Tumah

Taking the majestic path, we will apply what we have learned to the teaching of Rabbi Nasan Shapira. We learned that Pinchas/Eliyahu warrants the privilege of resolving all unresolved Torah disputes for Yisrael, because he revealed to Yisrael the halachah that had escaped them—that it is permissible for a zealot to kill someone who cohabits with an Aramis. Let us begin by examining the malevolent plan hatched by Bilam harasha in his attempt to assist Balak in bringing about Yisrael's downfall through promiscuity and immorality. It is written (Bamidbar 24, 14): "לכה" "איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים"—come, I shall advise you what this people will do to your people at the end of days. In his commentary, Rashi cites the Gemara's explanation (Sanhedrin 106a): "אמר להם אלהיהם של אלו שונא זימה הוא"—he informed them that the G-d of these people hates promiscuity.

But how does this pertain to the remainder of Bilam's remark: "What this people will do to your people at the end of days"? Once again, let us refer to Rashi: This is an abridged verse. It should read: "I will advise you how to bring about their

downfall, and, additionally, I will tell you how they are destined to harm Moav at the end of days." Viewed superficially, there is no allusion here to Bilam's malevolent plan to seduce Yisrael with promiscuity.

To explain the matter, let us refer to a passuk related to Yisrael's exodus from Mitzrayim (Shemos 12, 39): "ולא יכלו להתמהמה"—because they could not delay. Our sacred sefarim explain in the name of the Arizal the reason "they could not delay." In the siddur of the Arizal (Haggadah shel Pesach), he explains that Bnei Yisrael had sunk to the forty-ninth level of tumah in Mitzrayim. Had they remained there any longer, they would have sunk to the fiftieth level of tumah, and they would never have been able to leave. Therefore, they had to leave Mitzrayim immediately.

As to why it would have been impossible to extricate them from the fiftieth level of tumah, let us refer to the Shela hakadosh (Maseches Pesachim). It is written (Koheles 7, 14): "זה לעומת זה" "עשה האלקים"—G-d has made the one in accordance with the other. So, to extricate someone from a certain level of tumah requires someone from the corresponding level of kedushah. Now, since Moshe Rabeinu had only attained the forty-ninth level of "binah," he could only extricate Yisrael from the forty-ninth level of tumah. Had they fallen to the fiftieth level of tumah, however, he would not have been able to do so.

Now, it is incumbent upon us to clarify the nature of the fiftieth level of tumah—the level of tumah that would have prevented Yisrael from ever leaving Mitzrayim. It appears that we can find an answer in the Midrash (V.R. 32, 5): "יוסף ירד למצרים" "וגדר עצמו מן הערוה, ונגדרו ישראל בזכותו. אמר רבי חייא בר אבא, כדאי היה גדור יוסף בעצמו שנגאלו ישראל על ידו." Yosef descended to Egypt and safeguarded himself from immorality; in his merit, Yisrael also safeguarded themselves from immorality. Rabbi Chiya bar Abba said: On account of this alone, Yisrael deserved to be redeemed. It is apparent from the Midrash that the prohibition of immorality and promiscuity is the fiftieth level of tumah. Seeing as Yisrael refrained from promiscuity and did not fall to the fiftieth level of tumah, they deserved to be redeemed from Mitzrayim.

Bilam Devised a Plan Causing Yisrael to Fall to the Fiftieth Level of Tumah

Now, we know that our blessed sages equated Bilam's power of tumah with Moshe Rabeinu's power of kedushah. In the Sifri on parshas V'Zos HaBerachah, we find the following

elucidation related to the passuk (Devarim 34, 10): **"ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ואיזה זה בלעם בן בעור"**—**“never again has there arisen in Yisrael a prophet like Moshe”**; however, among the other nations of the world one has arisen. Who is that? **Bilam ben Beor**. Since Moshe Rabeinu only attained the forty-ninth level of “binah,” it would stand to reason that Bilam’s prowess in the realm of tumah only reached the forty-ninth level, as well.

Accordingly, Bilam foresaw via his power of nevuah that HKB”H would reveal the “sha’ar hanun” to Yisrael le’asid la’vo, in keeping with the notion of: **“תורה חדשה מאתי תצא”—a new Torah will come forth from Me**. Thus, he realized that this would enable Yisrael to vanquish the klipah of Moav and terminate its existence. This is alluded to by the name **Moav**. For, the gematria of **מואב** is 49, alluding to the fact that their power is limited to the forty-ninth level of tumah. Therefore, when Yisrael attain the fiftieth level of kedushah, they will be able to rise above them and vanquish them.

We can now explain Bilam’s advice to Balak: **“Come, I shall advise you how to prevent what this people will do to your people at the end of days.”** When they attain the fiftieth level of “binah,” they will terminate your existence. Therefore, you must cause their downfall by utilizing the fiftieth level of tumah; this will prevent them from achieving the fiftieth level of kedushah. To

accomplish this feat, our blessed sages explain that Bilam informed Balak that **“the G-d of this people despises promiscuity.”** For, as we have learned, the prohibition of immorality and promiscuity represents the “sha’ar hanun” of tumah.

We now have cause to rejoice; for, we have achieved a better understanding of Rabbi Nasan Shapira’s fantastic insight. Pinchas, who is Eliyahu, as a reward for his zealous act, will have the privilege of resolving for Yisrael all of the unresolved issues and difficulties in the Torah le’asid la’vo. He will do so by attaining the “sha’ar hanun.” Thus, he will amend and complete the deficient term **“תיקו”** by adding the **final nun** to it—resulting in **“תיקון”**.

As we have explained, he was rewarded for having recalled the pertinent halachah that the rest of Yisrael had forgotten: **“הבוועל ארמית קנאין פוגעין בו”—zealots may kill one who cohabits with an Aramis**. His action prevented the rest of Yisrael from following the example of Zimri ben Salu, who fell prey to promiscuity. Thus, he saved them from falling to the fiftieth level of tumah. Therefore, “midah k’neged midah,” he will be privileged to learn the “sha’ar hanun” of kedushah from Moshe Rabeinu and then teach it to all of Yisrael. This is the promise HKB”H made to Moshe with the words: **“וזהיה הוא יהיה לך לפה”—**swiftly, in our times! Amen.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb for the Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות of their wonderful parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate this publication, please call the Areivim office: 845-371-2760 or email info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760

| [INFO@AREIVIM.COM](mailto:info@areivim.com)

| [WWW.AREIVIM.COM](http://www.areivim.com)

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

Hashem instructed Moshe Rabbeinu to appoint Yehoshua as his successor. Moshe does so in front of Eliezer & Zekainim. Why did he do so if it was not a part of Hashem's instructions?

The Malbim explains, Koch Hi Darko Shel Moshe, Shelo La'asos Dovor B'li Atzas Ho'om Vhazikeinim. That was Moshe Rabbeinu's practice: not to do anything without the advice of the people and the leaders. In truth, he was not asking them advice, as Hashem didn't give Moshe Rabbeinu a choice. Nevertheless, he was giving them the respect to be a part of the decision process.

Some people tell me that there is something wrong, and possibly dangerous, to give decision making rights to those "under" them. In truth, it is easier to expect others to respect people's decision when they are shown respect by discussing it with them. I learned this lesson from the following Gemorro.

When R. Elozor Ben Azaria was asked to accept the position of Nosi, he responded that he has to ask his wife. He asked her and she advised him to decline the offer. Nevertheless, he accepted the position. Why did he do this?

Spouses, like everyone else, want the respect of being spoken to, even if they are aware that it is not their area of expertise. R. Elozor ben Azaria gave her the respect and then made his independent decision.

This message presents a different perspective than is found in many homes. It is worth considering a change in approach. Parents, and anyone in a position of authority, should be aware that making individual changes can often cause damage, unless the accompanying areas change consistently with this change. It may be best to ask a Mechanech how to slowly and effectively evolve into a more effective person.

When Happiness is Dependent on Something (or Someone)

By Rabbi Shmuel Gluck

I often speak to two people with identical lives. Sometimes they are married to each other, other times they are complete strangers. One describes to me how they have great children, the other tells me how disappointed they are with theirs. One has enough income, the other does not. Most importantly, one is happy and upbeat, the other is unhappy, with little hope that his or her life will improve. There are several reasons for this scenario. In this article, I want to describe one of them.

I recently spoke to a woman who told me she was in a "good place" because she finally found a cleaning lady. I explained to her that it is risky to believe, and articulate, that she is in a good place because of something "outside" of herself. **When people believe that they are in a good place because of something that happened or didn't happen, they place themselves at risk of being in a bad place without notice.** That is because they have staked their happiness on something for which they will never have control. The next week, her cleaning lady left her.

I find the thought that my happiness may be dependent on a ride, a loan, or a smile from a friend, to be an unbearable way to live. That would mean that I am in the hands of dozens of people and "happenings", many of whom don't even know who I am, or have no interest in my wellbeing, such as the person who Davens at the other end of the Shul, or my mailman.

In addition to the challenge of living a life in which their happiness is out of their control, people become accustomed to looking outwards,

instead of inwards, to be happy. The result is that they stop trying to improve their lives. In the least, they look for shortcuts. They can ignore some of their obligations because, "Today is good. I received the package in the mail". They may also say, "Nothing I do will matter because I didn't receive my package today".

Instead of seeing themselves as the center of their world, they see themselves as being surrounded by multiple people and objects who are expected to serve them in various capacities. In addition, relying on others for their wellbeing distorts their point system. **Instead of seeing their success to be the result of their overall day, their happiness becomes hostage to a single event, one which, logically, should not represent more than a few percentage points of their day.**

The need for external resources to make people happy takes over people's lives in multiple areas. Here are some of them.

1) **Many people define happiness based on money and what it can buy them.** That perspective is not the same as realizing that money is a necessary component of a successful life. Some people feel that the absence of privileges, such as vacationing in Florida for the winter or owning a specific car, makes it impossible to be happy. (Someone actually made this exact argument to me.) When I speak to some people obsessed with money, they can't understand how others are unable to recognize how money controls their ability to be happy.

2) Some people believe that their ability to act responsibly is dependent

"Instead of seeing their success to be the result of their overall day, their happiness becomes hostage to a single event..."

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS PINCHOS 5779

on something other than their personal discipline. A friend told me that he can't be expected to keep a schedule (e.g. wake up at a normal time) until he has a job. He sincerely meant it. As soon as he found a job, he became accountable to a responsible schedule even on the days that he wasn't working. What he was conveying to me is more than, "I have no reason to wake up". He was explaining to me that as hard as he tries, it is not about him. He needs a schedule to keep his morning commitments. What will happen to him if he is between jobs? How can a person feel so "small" that outside events can control his ability to make decisions for himself?

3) Many people can't feel good about themselves unless they are wearing certain clothes, makeup, etc. Again, that's different than wanting to feel "put together" or attractive. Some people have given up many opportunities because they did not have a chance to dress up nicely, even when the opportunity was not at all connected with their appearance. They are hostages to the illusion that they are "no one" without the external, non-defining, presentation of themselves as properly as possible. I have seen many people who, as their confidence increased, their attention to clothing diminished.

Initially, when people believe that their happiness and success are dependent on outside sources, it relieves them from a portion of their daily pressure. Therefore, they begin to rely on other external things. Initially, they are selective, picking from areas which they believe will work out. But that only lasts for a short period of time.

Eventually, too many things matter; too many things control their fate. Today will be a good day because of the weather, because

it's Friday, or because they are expecting a package in the mail. While that seems harmless, they have "sold" themselves and, eventually, their savior becomes their devil. The day becomes too humid or the package contained the wrong product. Relying on so many external factors to keep them happy and only requiring one of them to malfunction, they are doomed to unhappiness.

People should appreciate that even in areas that truly matter, they are not as life-altering as some people's reactions make them seem. It does negatively impact children and their families if one child misbehaves, but it does not matter as much as some people believe. The same is true if someone catches a cold, misses a meal, or makes a mess of their clothing. It also does not matter in the long term if people get less sleep than they preferred, or lie down with their children at bedtime for a much longer amount of time than they had hoped.

I have found that when removing the emotional component of most events, almost nothing which at that moment seemed to matter significantly, matters at all when considered several days later. **The difficult part is convincing people to appreciate this fact while they are experiencing the feeling that their life is out of their control.**

Happiness and success will always be dependent on perspective. Sometimes, the luckiest people become complainers, finding one aspect of their life for which they feel helpless and then magnifying its effect on the rest of their life. Those with constant challenges are upbeat, constantly focusing on the good and how they can take control of the events that take place around them.

Story from "Torah Tavlin" By Rabbi Dovid Hoffman

מעשה אבות... סימן לבנים

Hashem told Moshe to appoint Yehoshua bin Nun to become his successor. The Rambam in Mishne Torah asks why specifically Yehoshua merited to be selected. There were other more qualified candidates, like Elazar and Pinchos, who surpassed him in their intellectual acuity. The Rambam answers that although Yehoshua, Pinchos, and Elazar were all students of Moshe, Yehoshua was the "תלמיד נאמן", his most faithful disciple. He ministered to Moshe, followed him everywhere and scrutinized his every action. About him, Chazal say, "גדול שימושה יותר, מלימודה" - personally attending a Torah scholar is greater than studying itself. This is why Yehoshua merited to inherit the mantle of leadership from Moshe.

One of the most intellectually stimulating works of Talmudic novellae is the renowned "Birchas Shmuel" which is a collection of the chiddushei Torah delivered by the great Rosh Yeshivah, R' Boruch Ber Lebowitz zt"l, of Kamenitz. In the world of the Yeshivos, the Birchas Shmuel is a sefer that ranks on the highest level of Lomdus (deep analytical comprehension) and to master the words of R' Boruch Ber is to attain a deep and penetrating understanding of a sugya.

R' Yaakov Galinsky zt"l recounted the following story of how the chiddushei Torah of R' Boruch Ber came to be written in the form of a sefer. When R' Boruch Ber had organized his novellae and wished to have them printed, he decided to call one of his closest disciples, R' Yonah Karpilov zt"l Hy"d (author of Yonas lleim) to put them down properly on paper and have them printed. At the time, R' Yonah Minsker (as he was commonly known) was a student learning in the Mir Yeshivah. During this period, the lions of the Torah world were studying in the Mir, including R' Chaim Shmuelevitz zt"l, R' Aryeh Leib Malin zt"l, R' Yechiel Michel Feinstein zt"l, R' Yechiel Michel Schlesinger zt"l and R' Shlomo Chomsker zt"l Hy"d, among others. R' Yonah had been a student of R' Boruch Ber in Kamenitz - in fact, he was considered the preeminent student of R' Boruch Ber, and most probably one of the few disciples who truly understood the deep and incisive chiddushim of his rebbi which flew above the heads of most others.

Now, as R' Boruch Ber wished to print his words of Torah, he could think of no better individual to handle this monumental task than R' Yonah.

As tremendous as he was in learning, he was also quite a capable writer - a person with the uncanny ability of elucidating concepts clearly and brilliantly, so that anyone who reads his words, can comprehend the material in a simple and easy fashion. R' Boruch Ber recognized the need to make his words clear and definitive, while at the same time not relinquishing one iota of his deep analytical intent. This was no small challenge and R' Yonah was needed.

R' Boruch Ber asked one of his students to pen a letter to the Mir, asking R' Yonah to come to Kamenitz. The talmid faithfully followed his master's directive and wrote the letter on a piece of paper in the name of the Rosh Yeshivah.

The very next morning, R' Boruch Ber could be seen walking about searching for the talmid. He finally found him and quickly asked him if he had written the letter to R' Yonah. The student said that he had finished the letter the night before and even addressed it, but he had not yet taken it to the post office to have it properly mailed. R' Boruch Ber sighed in relief and asked the student to give him the letter. He had decided not to send it after all.

The student ran to retrieve the letter but as he handed it to his Rosh Yeshivah, he could not help but inquire as to what had caused him to change his mind. Did he not wish to use R' Yonah Minsker? Why was he asking for the letter back?

R' Boruch Ber nodded and his expression remained stoic. "The truth is that there is no one better than R' Yonah for the task at hand. He would surely do a great job which would benefit the Torah world immensely. However, the thought occurred to me that if I recalled R' Yonah from the Mir, then the present talmidim who are sitting and learning my shiurim will feel bad. Some of these talmidim are brilliant scholars themselves, but if they see me working exclusively with R' Yonah, it will cause them pain and anguish, as if they are not worthy of writing their rebbi's Torah or I don't trust them. For this reason, I have decided not to ask R' Yonah to come and I will work with my present talmidim on the sefer."

At the expense of quality and clarity, R' Boruch Ber's middos would not allow him to possibly cause another Jew pain.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Dovid Gurwitz

Parshas Pinchos

Rosh Chodesh Keneged Light and Dark Days

It is a little known fact that *Parshas Pinchos*, besides being the second longest *parsha* in the *Torah*, is also the most-read *parsha* of the *Torah* throughout the year. Why? Every *Rosh Chodesh* - twelve times a year - we read from *Parshas Pinchos*, where the *Rosh Chodesh* offerings are described.

Why is *Parshas Pinchos* always read during or close to the Three Weeks, the period of twenty-two days marking the destruction of *Yerushalayim* and the *Bais Hamikdosh*? Also, why does the *Torah* need to discuss *korbanos* again after an entire *sefer*, *Vayikra*, was devoted to it?

First, let's set the stage for the time we are approaching.

The *Arizal* discusses the first sentence in this week's *parsha*, which mentions a variation of the word *kinah*, anger, three times. *Kinah* has a value of 151, which times three equals 453, the value of *Tammuz*. *Tammuz* is indeed a tough month of anger.

The *Sefas Emes* explains that the reason why *Parshas Pinchos* and its description of *Rosh Chodesh* offerings always comes out during this sad time of year, prior to the Three Weeks, is because by reading about the *korbanos* now, when we are hopefully thinking about the missing *Bais Hamikdosh*, it reminds us to try and feel what we are missing in not having a *Bais Hamikdosh*.

Rav Moshe Shapiro relates from the *Oheiv Yisroel* that some of our masters have calculated that we have twenty-two festivals throughout the year. *Sukkos* is eight days, *Pesach* is seven, and *Shavuos* and *Rosh Hashanah* are one day each. *Yom Kippur* is considered two days, one of feasting and one of fasting. In addition, we have *Shabbos*, *Rosh Chodesh* and *Purim*.

We also have twenty-two days from *Rosh Hashanah* to *Shemini Azteres*. In contrast, he says, there are twenty-two dark days during the *Bein Hametzarim* period.

Rav Shapiro says that the days between *Rosh Hashanah* and *Shemini Azteres* are days of rectification and rejoicing, *keneged Tisha B'Av*, the day of greatest mourning. He goes on to show how, amazingly, *Rosh Hashanah* was originally supposed to be on the seventeenth of *Tammuz*. Had we accepted the *Torah* properly, we would have gained the eternal life originally given to *Adam*, pre-*cheit*.

Furthermore, had the *meraglim* returned without speaking *lashon hara*, we would have entered *Eretz Yisroel* immediately, instead of receiving the decree of death in the *midbar*.

In essence, the true *Yom Kippur* was supposed to be on *Tisha B'Av*. On *Rosh Hashanah*, while we still celebrate man's creation, we do not celebrate his completion to move ahead with his *tachlis*. Likewise, while we received the *Torah* on *Yom Kippur*, we were not *zoche* to enter *Eretz Yisroel* because of what occurred on *Tisha B'Av*.

Rav Shapiro adds that the root of all this loss is our distortion of the *Alef-Bais*. We see in *Eichah*, which we read on *Tisha B'Av*, that the *Pey* switches the order and comes before the *Ayin*.

We ruined the order and altered our perception of reality to the extent that reality itself became false, and we see what we already decided, not what is there. *Tisha B'Av* mystically refers to the ninth of *Av* - *Av* standing for *Alef-Bais*.

Now we can perhaps understand why *Parshas Pinchos* is read before the dark twenty-two days.

Rav Shmshon Raphael Hirsch *zt"l* explains the significance of *Rosh Chodesh* and *chatas* offerings.

Man's greatest superiority is that he has free will. If he was not able to sin, then he would not be a man, but rather an animal or an angel. The *korban chatas* atones for his ability to sin.

Rav Hirsch compares it in the language of *Rosh Chodesh*. The glory of the moon growing again to light reveals the wisdom of its Creator, Who has granted the moon the power of temporary darkness.

Every victory we have over *cheit* is atonement for the ability to sin with which *Hashem* made human beings, and every *Rosh Chodesh* is to be taken as a reminder for us to achieve atonement for the work of creation.

Thus, we observe *Yom Kippur Koton* prior to *Rosh Chodesh* as an expression of this understanding. Both the bright of day and the dark of night form one day of life. The ups and downs embodied by *Rosh Chodesh* form the foundation of the entire concept of *Hashem*, the world, and humanity by establishing the idea of new creation out of free-will actions.

To further connect the dots, it is also interesting that *Rosh Hashanah* falls 73 days after *Shivah Assar B'Tammuz*. What is the significance of the number 73?

73 is the numerical value of the word *chochmah*. *Targum Yonason* translates the word *bereishis* as *chochmah*. Rabbi Cutler of Monsey explains that the sum of 1 and 2 and 3 etc., up to 73, equals the value of "*Bereishis barah Elokim eis hashomayim ve'eis haaretz.*" We see *Hashem's chochmah* in Creation one step at a time, cumulatively.

Chochmah can be broken into the words *koach mah*, the power of a question. Questions are also a form of darkness, since, until they are answered, the one who asks them is in a state of uncertainty about the topic in question.

Hashem's chochmah is shown in *Bereishis*, and in this upcoming 73-day period, from the beginning of the dark twenty-two days until the day of *Rosh Hashanah*, we can see the twenty-two days of light in *Tishrei* and grab the additional opportunity to finally fix the mistakes of the *Bein Hametzarim* period of *Tammuz* and *Av*.

Rosh Hashanah has a value of 861 – the same as *Bais Hamikdosh*. It is interesting that the numbers 1 through 41 add up to 861, and *Pinchas* is the 41st *parsha* in the *Torah hakadosh*!

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל
Pinchas ben Elazar ben Aharon HaKohen turned back My wrath from upon Bnei Yisrael. (25:11)

Rashi explains why the Torah traces Pinchas' ancestry back three generations to Aharon HaKohen. The Shevatim, tribes, were humiliating Pinchas, saying, "Did you see this son of Puti, whose mother's father (reference to Yisro, father-in-law of both Moshe Rabbeinu and Pinchas' father, Elazar HaKohen) fattened calves for idolatry; yet, he killed the Nasi, Prince, of a tribe in Yisrael?" The tribes expressed concern that, translated into simple layman vernacular, questioned whether Pinchas was the "real deal"? Was he sincere in his actions? Taking a purely jaundiced outlook at Pinchas' ancestry, we observe that his grandfather was once an idolater. They were quick to ignore the verity that, after testing all of the pagan gods, Yisro came to the intellectual decision that there was only one G-d, Hashem Yisborach. Yisro then converted, becoming a ger tzedek. Nonetheless, sick people view everything through the toxicity of their negativity. They saw an idol worshipper – they did not bother to look further, because they were satisfied with what they saw. They now had something to say, someone to denigrate; to put down, to destroy. This gave them satisfaction in life.

Indeed, as Horav Binyamin Rabinowitz, zl (quoted by Horav Gamliel Rabinowitz, Shlita), would observe: For some Jews, their kanaus, zealotry, is not the product of pure intentions. They are not motivated by a deep abiding love for the Almighty; thus, they are not sincerely incensed when a flagrant desecration of His Name occurs. They are, by nature, flawed human beings who seek to rabble rouse wherever the opportunity arises. They employ all of their so-called talents and skills, not for the common good, but rather, to maim and to destroy, and they do all of this under the guise of kanaus, zealotry. They are trouble makers who live for strife and contentiousness. These individuals pursue evil in the name of good.

How does one discern whether a person's act of zealotry is sincere or depraved? Rav Gamliel quotes from the saintly Yehudi HaKadosh, zl, m'Peshischa, who teaches that the litmus test for determining the veracity and sincerity of a person's kanaus is to observe how this very same kanai acts when a Jew is in need of a favour, an act of loving-kindness. Does he act with mesiras nefesh, self-sacrifice, to help another Jew, or does he reserve his zealotry for character assassination and destruction? A person who is otherwise the epitome of love for his fellow Jew, who is sincerely pained and aggrieved when his brother commits a transgression, whose compassion for another Jew is even greater than the care he manifests for himself – such a person is a sincere Jew, the "real deal," an individual who may assume the mantle of kanaus upon himself.

Horav Amram Blau, zl, a close confidante of Horav Yosef Chaim Sonnenfeld, zl, Rav of the Old Yishuv during the challenging times of early twentieth century Yerushalayim, was the primary spokesman for the Eidah Chareidis, which represented the observant community of Yerushalayim. (There were others, but they were broad organisers whose focus was on world Jewry. The Eidah Chareidis was focused on the Holy Land in particular.) He was the consummate kanai who fought valiantly wherever the glory of

Hashem or Judaism (really the same thing) was undermined. Nonetheless, nary a Shabbos occurred that his table was not filled with the poor and wretched suffering Jews of Yerushalayim. These were individuals whom no one could tolerate, lepers, whose bodies were covered with boils, producing a noxious odor. No one would have these individuals except for Rav Amram, in whose home -- and at whose table -- they were welcome guests.

He was not the only one. Many others whose sincere love of Hashem and all Jews would, at times, inspire them to battle for the heart of Jewry were loving, compassionate individuals who did not make chesed decisions based upon one's level of religious observance, but rather, on his needs. If a Jew is in need, his religious observance is not considered. He is a brother, and one does not turn his back on family. The Jew in need takes pre-eminence over everyone – even family.

אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על ד' ... כי בחטאו מת

Our father died in the wilderness, but he was not among the assembly that was gathering against Hashem... rather he died of his sin. (27:3)

Tzalachad's daughters conceded that their father died as a consequence of a sin that he had committed. They were not justifying his behaviour. They did, however, underscore that his sin was different than that of Korach's mutineers or the malcontents who complained against Hashem. Ki b'cheto meis, "Rather he died for his sin." It was by "his sin" alone that "he died": V'lo hecheti es acheirim imo, "And he did not cause others to sin with him" (Rashi). Horav Gamliel Rabinowitz, Shlita, derives from Rashi that the only rationale upon which the daughters of Tzalachfad could rely in order to demand their father's inheritance was that he was not a machati es ha'rabim, did not cause others to sin. The fact that he might have been either mechallel Shabbos, desecrated Shabbos, or one of the maapillim, those who were intransigent (This refers to those who, after the meraglim, spies, slandered Eretz Yisrael, and Hashem had spelled out the nation's punishment for their rebellion and unwarranted weeping, decided, on their own and against Moshe Rabbeinu's instructions, to ascend the mountain and battle the pagan nations.) did not disqualify him from bequeathing his inheritance to his daughters. Had he been a machati es ha'rabim, however, it would have been a sin so egregious that it would have disqualified him from inheritance status. The sin of one who causes others to sin is so great that the sinner is not granted the opportunity to perform teshuvah.

Some people sin, and some of these people are not satisfied with their own personal flawed behaviour; they feel it is necessary to include others, to cause others to sin. Not all such people do this with malicious intent, bent on destroying others; rather, due to their personal misbehaviour, others have followed and have themselves, in turn, sinned. It is a chillul Hashem, desecration of Hashem's Name. When a distinguished person who should know better errs, defers to his base desires and commits an aveirah, sin, unbecoming to anyone – especially someone of his stature, he will invariably cause others to emulate him and follow his profligate behaviour. After all, if it is good for "him," it is good for me. This is a chillul Hashem which brings about a machti es harabim. It is not his

intention to have others follow his way, but it is inevitable. Thus, he is classified as a Yaravam *ben* Nevat, the king who is the paradigm of evil, who causes others to sin. While Yaravam acted intentionally, the fellow who desecrates Hashem's Name acts selfishly, for reasons of self-gratification, insensitive to the effect his actions will have on others. Their reasons and motivation might vary, but their punishment remains the same, because they cause others to sin.

קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו

Take to yourself Yehoshua Bin Nun, a man in whom there is spirit, and lay your hand on him. (Bamidbar 27:18)

The *Sifri* (quoted by *Rashi*) relates that Moshe *Rabbeinu* told Yehoshua, *Ashrei she'zachisa l'hanhig banav shel Makom*, "How fortunate are you to be able to lead G-d's children." The next *pasuk*, however, seems to imply otherwise. "You shall stand him... and command him before their eyes." *Rashi* comments that Moshe told Yehoshua that leading *Klal Yisrael* would not be a "walk in the park." They are a troublesome and uncooperative people and difficult to please. He stressed the importance as he ascended to this leadership position, that he be fully cognizant of the possible pitfalls that he would be likely to encounter. On the one hand, *Rashi* indicates that Yehoshua should bless his good fortune in having been selected as leader of Hashem's children, and almost in the same breath he is warned to beware of their irascible temperament. How are we to understand this discrepancy?

Horav Shimon Schwab, zl, explains that at *Maamad Har Sinai*, the Revelation at *Har Sinai*, in addition to receiving the Torah, *Klal Yisrael* were inducted as *banim laMakom*, Hashem's children. While all human beings are created *b'tzelem Elokim*, in the image of G-d, it is only *Klal Yisrael* who is infused with the unique *kedushah*, holiness, described as *banim laMakom*. As such, it becomes a Torah leader's obligation to look beyond the external Jew and focus on his intrinsic holiness. It is for this reason that Moshe *Rabbeinu* said to Yehoshua, "How fortunate are you that you have merited leading the children of Hashem. While it is true that (like all leaders) you will encounter among them individuals who will test you with their rebellious spirit, they are children nonetheless and this is to be expected. You should not permit these challenges to deter you, because your entire mission is to reveal their essence and bring out their potential for greatness. This might be a struggle, but it is a worthwhile struggle, because, through your efforts, you will have the merit of unveiling their true character. You will see that beneath the veil of their troublesome tendencies, they are indeed *banim laMakom*."

Three *bachurim*, students in *Yeshiva Le'tzeirim* of *Ponovezh*, where *Horav Michel Yehudah Lefkowitz, zl*, was *Rosh Yeshiva*, engaged in an activity that was inappropriate. When *Rav Michel* heard about it, he became greatly disturbed and agitated. Nonetheless, he did not react immediately. The next day, he began to cry uncontrollably. The *bachurim* were shocked. They had never seen their revered *Rebbe* weep so bitterly. As the sobbing and heaving continued, the boys began to fear for their *Rebbe's* health. Finally, one *bachur* mustered up the courage to go up to *Rav Michel* *Yehudah* and ask if he should summon a doctor. The *Rosh Yeshiva* replied, "No. The *refuah* is in this room."

The comment was greeted with shocked incredulosity. The puzzled *bachurim* stared at him blankly, not knowing what to say or what to do. The three *bachurim* who were the cause of the *Rosh Yeshiva's* sudden "illness" exchanged glances. They were acutely aware of what ailed their *Rebbe*. All three burst into tears. (They were serious *bachurim* who had stumbled. It was the first time they had acted in such a manner.) Finally, *Rav Michel Yehudah* calmed himself sufficiently to continue the *shiur*. He never spoke of the incident to anyone. The boys involved did not require another talk from him. They had already received a powerful *mussar*

shmuess, ethical/disciplinary lesson. The *Rosh Yeshiva* was quite aware with whom he was dealing. These were Hashem's children. They required special treatment.

A Jew is a Jew regardless of the various external shells, comprised of excuses and rationales to justify his errant behaviour, under which he "masquerades" himself. While some blatantly identify their affiliation or lack of observance as a new progressive approach to Judaism in the modern world, others conceal their half-hearted attempt at mixing modernity with some form of religious observance; yet, they are all beneath the façade – Jews. Indeed, *Rav Schwab* was once traveling and sitting opposite a fellow who felt the need to identify himself to the distinguished *Rav*, "I am a 'member of the tribe,' but not much of a Jew. I am actually an atheist." This was his introduction.

Rav Schwab related, "In the middle of the night, this man insisted on sharing with me that he was an atheist." This did not happen once or twice, but three times. Finally, after he informed the *Rav* for the third time that he did not believe in G-d, the *Rav* realised that he really wanted attention. *Rav Schwab* looked at the man and said, "You are an atheist like I am an atheist. You are a *Yid* with a husk. Within this husk, a Jewish heart, which is calling out to Hashem, is beating. You are hungry and thirsty; you have not received any spiritual nourishment. You *must* break through that husk and feed that thirst (*Rav Schwab on the Parsha*)."

We all come across such Jews, crying, begging for attention. While this approach may not be suitable for us all, to ignore these brothers and sisters would be a crime. After all, not only are they *our family*, they all also happen to be Hashem's children.

ונתת מהודך עליו

You shall place some of your majesty upon him. (27:20)

Meihodecha; "Some of your majesty," but not all of it. This implies, say *Chazal* (*Bava Basra* 75a), that the face of Moshe *Rabbeinu* was like the sun, and the face of Yehoshua like the moon. Yehoshua was thus a reflection of Moshe – but not an equal. *Chazal* continue that the *Zekeinim*, Elders, of that generation (upon seeing Yehoshua in comparison to Moshe) commented, "Woe to that *bushah*, shame; woe to that *chlimah*, disgrace." The question is obvious: Why did the Elders make this remark? If the contrast between Moshe and Yehoshua was so apparent (moon versus sun), then the younger members of the "presidium" should also have noted this.

Horav Shlomo Heiman, zl, explains that while the younger members undoubtedly saw that Moshe was greater than Yehoshua, they perceived the contrast in terms of lumens: Moshe's light had greater brilliance than that of Yehoshua. The *Zekeinim*, however, saw much more than greater light. They perceived very different types of luminaries: the sun and the moon. They are not just simply not the same. Even if one were to take the light of ten moons, it would never compare to the sun, which is a totally dissimilar light.

The *Rosh Yeshiva* derives from here an important principle: The difference between Torah leaders of previous generations and those of ours (or his) generation is not simply a quantitative difference. It is totally different; there is absolutely no comparison. For example, he quotes the *Or Sameach*, *Horav Meir Simchah* of *Dvinsk*, as having commented that his *bekius*, encyclopaedic knowledge of *Shas*, was not less than that of the *Ketzos HaChoshen* (an earlier *gadol*, Torah giant), but no one can compare the *Rashba* (early commentator) of the *Or Sameach* to the *Rashba* of the *Ketzos*. It was a totally different commentary, since these two *gedolim* understood the *Rashba's* commentary in totally different – unrelated -- ways.

זה האשה אשר תקריבו לד' כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה

תמיד

This is the fire-offering that you are to offer Hashem: Male lambs in their first year, unblemished, two a day, as a continual elevation/burnt-offering. (28:3)

Klal Yisrael was commanded to sacrifice (through the agency of the *Kohanim*) two unblemished one-year-old lambs as a burnt-offering daily, one in the morning and the second in the afternoon. This was called the *Korban Tamid*. The *Sefer HaChinuch* offers a rationale for this *mitzvah*. It is in order that we be aroused -- and thus inspired -- by this *mitzvah* to remind us to orient all of our hearts and all of our thoughts towards clinging to Hashem. When a person acts/behaves in a specific manner, his nature is aroused in accordance with its involvement in his actions. [In other words, a person becomes what he does. If a person *davens* daily with feeling, then the *davening* inspires and moulds him.] As a person's nature is designed such that he requires two meals a day, morning and evening, he is commanded to place his industry and occupation in the involvement of the service of his Creator -- two times a day as well. This is so that the service of the servant for himself not be greater than the service that the servant performs for his Master. All of this is in order that the servant not forget his Master and that his spirit be aroused to remember his Master.

The *Sefer HaChinuch* underscores the importance of remembering Hashem, so that all of our thoughts be focused on clinging to Him. How easy it is to take life and living for granted, almost to expect everything with which we are blessed. We must remember that Hashem's love for us is the result of our serving Him and our consistency in never forgetting the "role" He plays in our lives. When we forget, He "reminds" us. How sad it is when we require His reminder. No greater instance of the Jew's *deveikus*, clinging, to Hashem was manifest than during the Holocaust. Our ancestors were subject to the most brutal affliction and privation. What kept them going, despite their immense pain and suffering, was their belief in Hashem, their everlasting inexorable clinging to Him.

Horav Matisyahu Solomon, Shlita (cited by *Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita*), quotes a story that he heard from *Horav Chaim Shmulevitz, zl*, who broke down in tears as he related the story. A Jew who was close to *Rav Chaim* visited him one day. This Jew had spent five years interned in various concentration/death camps during the Second World War. He had witnessed evil at its nadir, unspeakable brutality and cruelty, atrocities against Jews that were perpetrated by human fiends, such that unless one was personally privy to them, he would never believe it possible to be executed by a human being. *Rav Chaim* asked his friend from where was he able to draw inspiration to survive this terrible epoch in his life spiritually. How was he able to emerge with his *emunah*, faith in Hashem, intact?

With a shaky voice and a body that trembled when he spoke, the man related his tale of faith: "They took everything from us, leaving us bereft, not only of our material possessions, but also doing everything to divorce us from any relationship with spirituality. We had almost no opportunity to perform *mitzvos*, or to study Torah. Prayer was just about impossible; even reciting a simple blessing was not within our ability, because we had no clear area in the camps where it was appropriate to recite a blessing. [This was all part of the Nazi plan to destroy the Jew's relationship with Hashem. They understood that as long as we maintained our indomitable faith in Hashem, they would never destroy us. A Jew can be broken physically, but his spiritual engine cannot be laid to rest. Our faith in the Almighty is what sets us apart from all other people.]

"There was one area of faith, one *mitzvah* from which our accursed persecutors could not separate us: the moon!"

When the man said this, *Rav Chaim* looked at him incredulously. He did not understand to what the man was alluding. The man continued:

"We would go out to the forest very early in the morning -- before dawn. There we would cut trees and chop wood all day until nightfall. All day, we worked and toiled with back-breaking labour until our reprieve at night. We left our barracks when it was still night and returned "home" when it was again night. We marched back from the forest, single file, each one of us in a perfect straight file. The punishment for deviating from the line was severe. We were bone-weary and famished. We did this day in and day out.

"There were among us Jews who kept track of the date, reckoning the beginning of each month, each new moon. Thus, when we returned to the camp, we looked up at the sky and gazed upon the new moon in order to recite the blessing on the new moon -- *Kiddush Levanah*. Word quickly spread, 'There is a *levanah*!' At that very moment, amidst the pitch black darkness of the night, the only luminary was the shining moon. We each took the hand of our friend/fellow/next in line in such a manner that the evil oppressors did not notice and we recited the blessing -- after which we sang quietly, *Tovim meoros she'hara Elokeinu*. The monthly fulfilment of this *mitzvah* kept me going, strengthening and encouraging me for five years of purgatory on earth! Now the *Rosh Yeshivah* knows my story!"

Rav Zilberstein concludes with a meaningful observation. In one of the commentaries to the *Orchos Chaim l'HaRosh*, it is stated that, when the *Bais Hamikdash* was standing and functioning as the place where the *Shechinah* reposed, Hashem was near to us through its agency. Once the *Bais Hamikdash* was destroyed, Hashem becomes close to us when we recite *Kiddush Levanah*.

Va'ani Tefillah

קרונו תרום בישועתך

V'Karno tarum b'Yeshuosecha.

And enhance his pride with Your salvation.

As mentioned previously, the horn symbolises glory; thus, it was the medium used to anoint monarchs. The strength of the horn implies the hope for the endurance of the monarchy. This all began when Hashem *blew* the spirit of life into Adam *HaRishon's* body, creating the first entity that could praise Him as the Supreme King of the world. We ask that Hashem blow the Great *Shofar* that will herald our Redemption for which we have waited throughout the millennia. A very beautiful story accompanies this thought.

The *Munkatcher Rebbe, zl*, had a grandson, *Rav David Tzvi*, whom he cherished very much. During *Elul*, the *Rebbe* would blow *shofar* after *davening*, after which his grandson would ask that he blow it again. Just for him. The *Rebbe* acquiesced to the child's request. On *Erev Rosh Hashanah*, however, the *Rebbe* did not blow *shofar* -- neither in *shul*, nor for his grandson, because *Halachah* states that we do not blow *shofar* on *Erev Rosh Hashanah*. *David Tzvi* was not accepting this explanation. He wanted to hear the *Shofar* blast. He lay down on the floor and began crying incessantly until the *Rebbe* deferred to his tears and blew the *shofar*.

The next day, *Rosh Hashanah*, the *Rebbe* customarily spoke to the *Kahal*, congregation, prior to *Tekias Shofar*. This time was different. "*Ribbono Shel Olam!*" he began. "I am not suitable to give *musar*, rebuke/inspiration, to the people, because I have transgressed a *Halachah* in the *Shulchan Aruch*. I blew *shofar* for my dear grandson on *Erev Rosh Hashanah*. Why did I do it? Because my grandson lay on the floor crying, pleading with me to blow the *shofar*. I could not stand to see his pain.

"*Hashem Yisborach*, it is close to 2000 years that Your children have been lying on the floor, crying in pain, pleading with You to blow just one blast of the *Shofar* -- for our Redemption."

Teka b'Shofar Gadol l'cheiruseinu!

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821

or e-mail: peninim@dvar.info

Parashas Pinchas

Mourning the Beis HaMikdash

During these three weeks, we mourn the many tragedies that have befallen the Jewish People; first and foremost, the loss of the Beis HaMikdash. A mourner is sad because he has experienced a loss. In order for us to mourn, we have to realize what we have lost. The Gemora in Sukkah 51b says, "One who has not seen the Beis HaMikdash has never seen a majestic building." Let us try to recall the most magnificent building we have ever seen. The Beis HaMikdash was infinitely more beautiful. It was much more than an awesome structure. It was the focal point of a whole different world.

☪ ☪ ☪ ☪ ☪

"Come children, it is almost Pesach. Hurry and pack up, we are going to Yerushalaim to the Beis HaMikdash!"

"But I will miss my friends Heshy and Yankel."

"Don't worry they will be going too, along with all of our friends, family and neighbors."

"Won't it be crowded there in Yerushalaim?"

"Wait until you get there. You will see one of Hashem's miracles. No matter how many people will come, there will always be room for everyone in Yerushalaim."

"I see the Beis HaMikdash off in the distance! Look at that, the wind is blowing very strong, and the column of smoke is not moving! What a miracle!"

"When we get closer, you will see a fire that even the heaviest rains cannot extinguish."

"Look, there's Heshy, there's Yankel, and there's Uncle Yosef! What a beautiful sight to see everyone coming to Yerushalaim!"

"Here we are now in the courtyard of the Beis HaMikdash. Everyone is standing crowded together. The next part of the service requires us to lie down. What will we do? Where will we have room? Look at that, a miracle! There is plenty of room for everyone to lie down."

Kinderlach . . .

May we all merit to properly mourn the Beis HaMikdash and therefore be present to rejoice in its rebuilding.

An Attack On The Soul

"Hey Reuven, do you want to come with us?"

"Where are you guys going?"

"To see a film."

"No thank you."

"Why not?"

"That's no place for a nice boy. They show all kinds of things on the movie screen which can poison your mind and soul."

"Wow, those are pretty strong words. What are you worried about? Nobody is out to get you. You just pay your money, go in, and sit down. Nobody bothers you."

"Maybe nobody hurts your body, but they make a terrorist attack on your soul."

☪ ☪ ☪ ☪ ☪

"Harass the Midianites and smite them" (Bamidbar 25:17). Why? The Midianites sought to destroy us by making us sin. They tricked us into worshipping their idol, Baal Peor. This caused Hashem's anger to flare up against Israel. Twenty four

thousand Jewish souls died. And so, we had to punish the Midianites.

The Medrash adds a fascinating insight. Someone who causes a person to sin is worse than one who kills him. The killer can only remove him from this world. However, he still has his portion in the next world. The one who makes him sin, removes him from both worlds. This world is temporary. The next world is forever.

Kinderlach . . .

So many forces are out to get our souls. The technology is almost irresistible. Every new electronic device is a big distraction. How can you think about Hashem when the screen beckons? The newspapers, advertisements, billboards, are all experts at taking you out of reality. Let your eyes see Seforim Kedoshim (Holy Books). Let your ears hear words of Torah and Tefillah. Let your soul live!

Teshuva

"And the sons of Korach did not die" (Bamidbar 26:11). Why not? They were part of a rebellion against Moshe Rabbeinu, the Godol HaDor. The pit of gehennom opened to swallow up the rebels. Why did they merit salvation in a high place?

Rashi answers that they did teshuva (repentance). At the time of the rebellion, their hearts stirred with teshuva. Why did they not confess? The Medrash explains that they were terrified. They saw the fires of gehennom burning all around them. They could not speak. Yet, just a thought of teshuva was enough to save them. And so we see the tremendous power of teshuva. In one moment, they went from the fires of gehennom to singing shira to Hashem (Tehillim 44-49).

Kinderlach . . .

Life is full of opportunities for teshuva. Did you take someone's book without permission? Give it back. Did you say some hurtful words to your sister? Apologize. Did you have an argument with your neighbor? Make peace. Did you pray without any kavannah (concentration)? Next time pray with kavannah. Teshuva is not limited to Yom Kippur. It is not only a mitzvah for tsaddikim. Anyone can do teshuva at any time. Don't miss the opportunity.

Special Favor

"Therefore say, 'Behold! I give him My covenant of peace.'" (Bamidbar 25:12). These were Hashem's words, informing Moshe that He was forming a covenant with Pinchas ben Elazar ben Aharon HaKohen. The Netziv in his commentary on the Torah entitled Ha'amek Davar points out two levels of fondness between Hashem and Pinchas. Firstly, Hashem formed a bris (covenant) with Pinchas. He has only done this with the most righteous people of all generations, of whom He is most fond, such as the Avos HaKedoshim (our Holy Forefathers). Secondly, Hashem informed Moshe that He was making this bris. Verbal expression of His affection shows how deep it really is.

This concept is expressed in Pirkei Avos (3:18). "Israel is dear (to Hashem) for they are called (His) children. As an act of special favor, He let them know that they are called His children. As the verse states, 'You are children to Hashem your G-d' (Devarim 14:1)." We see that Hashem has a special fondness for each and every Jew.

Kinderlach . . .

Hashem loves you. Don't ever forget that. You are very special to Him. Do you see how much Abba and Imma love you? There is nothing that they would not do for you. That is how much Hashem loves you. How do we know that He loves us so much? He expresses it. He tells the world that we are His children. Remember these two things always, kinderlach. One, Hashem loves you. Two, when you love someone, do not hesitate to express it. Watch your relationship bloom with that warm glow of love between people.

Bad Sins, and Worse Sins

פינחס בן אלעזר בן אהרן "25:11 הכנה השיב את חמתו"

"Pinchos the son of Elazar the son of Aharon Hakohen, turned back My wrath from upon B'nei Yisroel, when he zealously avenged My vengeance among them." Zimri was Mezaneh with Kozbi, and the Torah tells us that Pinchos acted with zealotry and killed them, thereby saving Klal Yisroel. Zimri was one of many in Klal Yisroel who was Mezaneh. Why did Pinchos wait to take action until Zimri was Mezaneh, while he sat by idly while many others sinned?

Eichah 1:8 "טטא חטאה ירושלים, על כן" – "Yerushalayim sinned a great sin, she has therefore become a wanderer." There are those who Chas V'sholom sin due to great Ta'avos, desires, they have, and there are those who sin to anger Hakodosh Boruch Hu and not because of Ta'avos. For those who sin to anger Hakodosh Boruch Hu, the Posuk in Yechezkel 20:38 says, "וברותי מכם המרדים, והפושעים בי מארץ מגוריהם אוציא אותם ואל אדמת יפלו, וירדו מן הארץ, ויבאו, וידעתם כי אני ד' – I will separate from among you those who rebel and those who transgress against Me, I will take them out of the land of their sojourning, but they will not come to the soil of Israel, and then you will know that I am Hashem." Those who openly seek to transgress against Hashem don't have much of a chance of a rebirth, while one who sins because of Ta'avah, has a chance for rebirth, for him it is easy to do Teshuva. (קדושת לוי)

השיב את חמתו מעל בני ישראל בקנאו את – "קנאתי בתוכם" – The word, "בתוכם" – "From within them" appears to be extra. This story with Pinchos needs to be understood. Prior to Zimri being Mezaneh with Kozbi, there were many amongst Klal Yisroel, who were Mezaneh with the daughters of Moav and Midyan. It was known that the Din is that if one is Mezaneh with an Aramis, a zealot can kill him. If so, why didn't Pinchos kill any of the others who were Mezaneh? Why did he wait to take action until he saw Zimri being Mezaneh? Sanhedrin 44a – Tehillim 106:30 – "ויעמד פינחס ויפלו" – "Pinchos stood up and executed judgment." The Loshon of יפלו teaches us that after Pinchos stabbed Zimri and Kozbi, he brought them while they were still on his sword to the Ohel Moed. He threw them down in front of Hakodosh Boruch Hu and asked, "Because of these 24,000 needed to die in a plague?" What was Pinchos asking? It wasn't only because of them, it was because there were many who were Mezaneh. The ones who were Mezaneh died before this because of their own sins.

We can explain this with a story that happened to a Chochom who was the Rov of a city. He entered the home of a wealthy and powerful Yid on Tisha Ba'av, for it was a matter of Pikuach Nefesh for another Yid. The

Rov saw the wealthy Yid sitting at his table, with his wife and children, and there were numerous dishes of meat in front of them – meats that he generally only ate on Shabbos and Yom Tov. He also had on the table very expensive wine. The wealthy man had a cup of wine in his hand, and he drank it in front of the Chochom. The Chochom told him: "Drink and eat with gusto, and enjoy it!" The Chochom then proceeded to discuss with the wealthy man about the issue he had come for, and then left. The Chochom's Talmidim said to him: "Our Rebbe; we know that you never use Chanifah (to flatter) on a person, for it is improper. We know that you couldn't rebuke the wealthy person for drinking on Tisha Ba'av, for he would not have listened to you. Not only would he have not listened to you, but he would have become angry with you, and you would have been in danger. You shouldn't have said anything to him. Why did you tell him to enjoy his wine that he was drinking against Halacha on Tisha Ba'av?" The Chochom responded: "I said it to lessen his sin, for I know with certainty that this wealthy man does not drink wine the rest of the year because the doctor warned him that even drinking one cup of the wine will cause much harm to him. Yet on this day of Tisha Ba'av, he is drinking it just to go against Halacha, he is doing it to anger Hashem. He also had meat in front of him which would also cause him harm, and he was planning to eat it. He was going to eat and drink despite the damage it would cause him – he was sinning to make a point that he did not want to listen to Halacha. We know that if one sins just because he wants to go against Hashem, the sin is tenfold worse than one who sins because of his desire for something. Therefore, I blessed him that he should have a desire and enjoy the food and wine so that he should only be sinning because of his desires, and not to anger Hashem."

Pinchos saw with Ruach Hakodesh that there was a great Kitrug against Klal Yisroel for the sin of Zenus, and he saw that they deserved to Chas V'sholom be destroyed. However, he saw an opening for them to be saved, and to say that they were not sinning to anger Hashem, rather they sinned because they were drunk. The Medrash tells us that the daughters of Moav and Midyan tricked them, got them to drink wine, and then Klal Yisroel were Mezaneh. Perhaps one can say that because they were drunk they were considered an O'nes, for they were not in control of themselves. This was a way to bring forth Zechus to Klal Yisroel so that they not be destroyed. Zimri was different then the rest. He was not inebriated at all. He went to Moshe and asked him if it was permitted for him to be with Kozbi. Zimri said that even if Moshe wanted to say that it was prohibited, he had no right to do so, for he married the daughter of Yisro, and therefore, Zimri was

allowed to be with Kozbi. When Pinchos saw this, he utilized the Din that a zealot was allowed to kill Zimri, and killed him. Pinchos took the sword which had speared Zimri and Kozbi, and showed it to the entire Klal Yisroel. All of Klal Yisroel saw what he had done, and they were all quiet. This was a proof that they all agreed that Pinchos had killed Zimri according to the Din. How could they have agreed to it, when they themselves were also Mezaneh? They were Mezaneh while inebriated; they were not doing it against Hashem, rather they were doing it to fulfill their animalistic desires. Though as far as Zimri, they understood he was doing it out of spite, and deserved to be killed. Pinchos acted with great zealotry in front of the entire Klal Yisroel, and by Klal Yisroel all being quiet and agreeing to what he did, this was the opening for Zechus for the rest of Klal Yisroel, that they did not sin in order to go against Hakodosh Boruch Hu. "בתוכם" – The Zechus to save Klal Yisroel was that Pinchos had Zimri and Kozbi dead on his sword, and showed it to all of Klal Yisroel – "amongst them." They all agreed with the act of Pinchos, for they knew that the others who had sinned had done so because they were inebriated and because of their lusting after their desires – not to act against Hakodosh Boruch Hu, or to anger Him. "לא – כליתי את בני ישראל בקנאתי" – therefore Klal Yisroel were not killed – they were spared from the wrath of Hashem. (עוד יוסף חי)

A diabolical plan had been put in place to get Klal Yisroel. Bilam knew that Hakodosh Boruch Hu hates Zenus, and therefore came up with a plan where Klal Yisroel would be Mezaneh, and this would cause Hakodosh Boruch Hu to become angry with them. Many in Klal Yisroel were Mezaneh, and certainly Hakodosh Boruch Hu was not happy with their actions. However, Klal Yisroel were not seeking to rebel against Hakodosh Boruch Hu. They were tricked into it, became inebriated, and sinned for pleasure. While sinning for pleasure is certainly prohibited, and cannot be condoned in any way, it was not a display of rebellion against Hakodosh Boruch Hu. Zimri was different than the rest. He was not inebriated and went to challenge Moshe. He asked Moshe if he was allowed to be with Kozbi – and that Moshe really had no right to say he was not allowed, for Moshe took Tziporah, the daughter of Yisro, for a wife. While Zimri's comparison was flawed, for Tziporah converted and Kozbi didn't, the point was that Zimri was coming to challenge Moshe, and being that Moshe was a true Eved Hashem, it meant that he was challenging Hakodosh Boruch Hu. Pinchos acted with great Mesiras Nefesh for the sake of the Name of Hashem, and to save Klal Yisroel, to act against this great rebellion of Zimri. May we all be Zoche to act with Mesiras Hashem for the sake of Hashem.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS PINCHUS

PINCHUS, THE FOUR ELEMENTS, AND LONGEVITY

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (כה יב)

Pinchus merited to receive the beracha of *Shalom* which the Targum Yonasan describes as him becoming a *malach* who will live forever and will herald in the news of the *geulah*. What is the relationship between *Shalom* and eternal life? The Soforno explains that loss and death come about through combatants of opposites. This is explained further in the Mahari Asad that man is composed of four basic elements אש רוח מים עפר fire wind water and earth. Death occurs when one element overpowers and takes control of the other. For instance water over fire. Harmony amongst the elements where they all work together furthers longevity. By Pinchus Hashem gave him the *beracha* of *Shalom* which means that all the four elements will share equal status without one being constantly in control over the others. This wholesomeness and working partnership amongst the four elements merit long life.

Rav Chaim Vital writes that these four elements are the basis for all our *middos*. Fire is *middas hadin* and water is *middas hachessed*. When *shalom* is attained within a person, every *middah* becomes flexible, when it should be employed and when not. *Shelaimus* can only be attained if possesses the ability to be in control of his *middos* and smoothly shifts between them when necessary. If one reaches such a level he is considered that he spiritually gave birth to himself. As the *passuk* says אלה תולדות נח נח איש, that the offspring of Noach was Noach. To add to this allusion the next word in that *passuk* is איש. It is with this word that the Torah is describing why he gave birth to himself and that is because he was an איש which is *gematriah* the acronym of the four yesodos אש רוח מים עפר 311. This concept is hinted in the *gematriah* ד יסודות which, equals תמים, *shelaimus*, and מולדתי my birth place. Noach in this *passuk* is described as תמים which means complete because he lived harmoniously with his יסודות ד. The word ערירי which means childless (Bereishis 15,2 Rashi) is caused by the malfunction of its *gematriah* of יסודות ד. Such an individual cannot give birth to himself. This is what Dovid Hamelech said to his son Shlomo (Melachim 1,2,2) והיית לאיש וחקקתך והיית לאיש strengthen yourself and become a man. According to us, we can interpret it to mean strengthen yourself and "become". Becoming means to give birth to oneself. How? לאיש by refining one's four *middos* and perfecting them to live in harmony by cooperating one with the other in order to achieve the goal of *kovod shamayim*.

In Noach's ark he housed all the animals, birds, and insects that were destined to live in the future generations after the *Mabbul*. All of the survivors were those who did not propagate outside their species. They were a reflection of Noach's *madraigah* who was the microcosm of the future destiny of man and creation on earth. All those in the ark were not dysfunctional in their *middos* and were not driven by one *middah* which took over all the rest. Yet all these living creatures possessed different *middos* from one another yet they are all lived in the ark in harmony like the future prophecy that the lion and lamb will dwell together.

When we recite *Shmah Yisrael* twice a day we remind ourselves to strive in reaching this goal of unifying all four *middos*. The last two words of the *passuk Shmah Yisrael* is יהו אחד. The four *yesodos* find their source in the four letters of יהו. The word אחד is split into two words: אח which means to unify and ד which represents the four *yeshodos*. A Yid's objective is to unify the four primary *middos* into one harmonious working unit.

בס"ד

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

This is why the *Shulchan Aruch* begins with the *passuk* (Tehillim 16,8) שויתי יהו' לנגדי תמיד. I equate Hashem before me constantly. We can also interpret this *passuk* to mean is that my goal is to balance and make all my *middos* equal with each other working in harmony for a common goal. This is accomplished by the seeing the four lettered name of Hashem in front of me constantly since it represents the four elements and *middos* and their unification. The *passuk* ends with the words מוט לא ימוט from Hashem's right hand you will not fall. According to our interpretation we can explain these words to mean that if every *middah* of a person is considered the "right" meaning it is essential and employed when needed, then for sure you will not falter. The problem is when one *middah* takes over the person as a monopoly and doesn't allow the other three to be employed. Four times the word ימין equals אמת. Making every *middah* employed when necessary is the truth.

At the time of the Flood the four *yesodos* became dysfunctional and each one strove to destroy the other. That is why the *tikkun* of this generation appeared in the form of these four elements. The water that drowned humanity was boiling symbolizing the elements of fire and water. The waters of the Flood washed away the earth three cubits deep (Bereishis 6,13 Rashi). Hashem passed a wind on the earth in order to dry up the water from the flood (Bereishis 8,1) making the earth once again habitable by man.

Sarah *Imeinu* like *Aliyahu* possessed this inner *shalom* of unified *middos*. She was able to flex between *chesed* to be *mekaraiv*, and at the same time *din* to distance Hagar and Yishmael from their family sending them into the desert. Nevertheless, she was to die and be buried in the *Me'aras Hamachpailah* as the *passuk* says זממה שדה ותקחהו. To this level of spirit, the *passuk* testifies when it writes ותמת שרה בקרית ארבע Sara died with the *madraigah* of קריאת שמע and not by the curse of the *Nachash* (Tikunei Zohar). We can explain this according to our *mamar* that Sarah's life was always holding with the *tikkun* of the four elements and primary *middos* which corresponded to the four letters of Hashem's name which is hinted in the enlarged letter *dalet* of the word *Echad*. She rose to the level of inner harmony and *shalom* which would have allowed her to live forever like *Eliyahu*. חיי שרה היא חרון even though she died one should know that she was חרון that her *middos* were all connected to each other working together for they had equal power amongst each other. To this point Rashi hints when he writes חיי שרה. A person's life passes with choices that he or she makes with their *middos*. Therefore one's life is an accumulation of "middos choices". Rashi comments and says that by Sarah כולן שוין לטובה all her *middos* were equal in that they performed as mutual partners together as a unit the good that Hashem desired. כולן שוין טוב (with kollel) equals יסודות טוב.

Pinchas who was *Aliyahu* merited to acquire the treaty of *Shalom* which is the four *yesodos* in complete compatibility and unison with each other. לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. Therefore אמור say (Moshe). This hints to the reward of Pinchas the *bris* of *shalom* between the four *middos* in the acronym of אמור which is אש מים רוח ועפר.

Shabbos when we receive a *neshamah yesairah*, we can bring harmony to the four *middos*. This is alluded to in the *gematriah* of ארבע יסודות which adds up to יום שבת. These four *middos* correspond to the four *tefillos* of Shabbos. The climax is at *Mincha Shalosh Seudos* when the *nusach* is אחד גוי אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד אתה the name of Hashem which symbolizes the four elements is felt as one.

GUT SHABBOS

RAV BRAZIL

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
 YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
 TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

על הדרך

הערות בעניני תמורה

ריש תמורה. א. כ' הרמב"ם סוף הל' תמורה יראה לי טעם התמורה ירדה תורה לסוף מחשבת האדם כו' ואע"פ שהקדיש אפשר שחזר בו ויחליפו בפחותה ממנה ואם תתן לו רשות להחליף הרע ביפה יחליף היפה ברע ויאמר טוב הוא לפיכך סתם הכתוב בפיו שלא יחליף וקנסו שהוא ותמורתו יהי' קדש ע"ש. וקשה שהרי ביאר רבנו שם פ"ב שחליפין הוא זה מחוללת על זה ותמורה הוא ששניהן קדש וי"ל דכ"ז אחר שהתורה קנסתו ששניהם קדש אז דעתו להקנס וכיון שכבר קנסתו תורה בתמורה שוב א"צ לקנסו בחליפין דכבר יזכר בזה היטב. ב. יל"ע דאין אפ"ל דהטעם כדי שלא יבא להמיר טוב ברע הא בחילול מצוה להמיר רע בטוב [ואי תמימה בתמימה לא חל בחילול וגם לא לקי כדתנן לק' כ"ו ב'] ורק בתמורה דלתפוסו מכיון ולא לאחולי בזה לוקה ויש דין והי' הוא ותמורתו יהי' קדש ועי' לק' כ"ז א' וצ"ע. ג. בתוספתא ריש תמורה (והביאו הרמב"ם) הממיר אפי' בשבת ה"ז תמורה ולוקה. יל"פ דס"ד דהוי כמו רע ברע דמשמע ברש"י לק' כ"ז א' דאין עושין תמורה וה"נ בשבת שניהם אין ראויין להקרבה והא דלא נקט לילה משום דלילה אין מחוסר זמן מיהו ברש"י לק' ט' א' ד"ה נכתוב משמע דממירין רע ברע וצ"ע. ד. כ' החז"א בבכורות (סכ"ז סק"ח ד"ה וקרא) דנראה דתמורה לא חלה במחשבה ולא ביאר הטעם ואפשר משום דמחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה.

(טעמא דקרא ס"פ בהקתי ד"ה לא וד"ה ואם וד"ה בתוספתא וד"ה כתב)

שו"ת עם רבינו מרן שר התורה שליט"א בדרכי העליה לבן ישיבה

בחור שרוצה ללמוד בסדר שלישי עד מאוחר, אבל על חשבון זה הוא לא יקום לשחרית בישיבה, עד כמה חשוב סדרי הישיבה, על חשבון הלימוד בלילה?
לא תפילה קודמת.

בחור שמצייתים לו חברותא חלש יותר, הוא לא רוצה קשה לו עם זה, האם הוא צריך ללמוד עם בחור חלש יותר? **לא מחויב, אבל יכול לעשות איתו טובה.** בחור שרוצה ללמוד לבד, זה ראוי לעשות ככה, ועד כמה? **תלוי לטעם למה לא רוצה,** הוא מספיק יותר, או שהוא חושב שכשהוא לומד לבד אז יש לו פחות ניסיון של ביטול תורה, לדבר דברים בטלים? **א טענה.**

לבחור יש פנאי בצהריים למה כדאי לו להקדיש את הזמן ללמוד נביא, או עוד בקיאות? **מה שהוא רוצה אין שום נפקא מינא.** בחור בבין הזמנים אין לו סדרים, על איזה זמן קר"ש מן הראוי להקפיד? **אם הוא יכול צריך להקפיד על הקר"ש הראשון שיקפיד (סימן בראשו שכן) על מה להקפיד ללמוד פירוש רש"י על הפרשה, לגמור כל שבוע, או שהוא לא יכול לגמור כל שבוע חלק מהפרשה, ראשונים אחרים על הפרשה, מה העיצה הטובה לבחור? אין שום נפקא מינא העיקר שילמד.**

מה אנחנו כמנהלים יכולים לעמוד על בחורים שינצלו מפגעי הזמן, מה אנחנו יכולים לעזור להם להנצל מפגעי הזמן? **להתפלל.** מן הראוי להקפיד שבחור ילך עם חליפה וכובע ברחוב דווקא או לא להקפיד על זה? **אם לא יהיה חילול השם.**

היכי דמי חילול השם? **שיגידו שבחורי השיבות לא מקפידים.**

בחור שיכול ללמוד בשניים מקרא או תרגום או רש"י מה עדיף? **תרגום, כתוב בגמרא.** בחור שאומר קשה לו ללמוד עם חברותא, הוא רוצה ללמוד לבד, אם אפשר להרשות לבחור ללמוד לבד, אפילו שכולם לומדים עם חברותא? **יכול.** כל בחור שרוצה יכול ללמוד לבד? **כן, העיקר שילמד.**

(שר"ת זה נשאל רבינו בימים האחרונים ע"י מנהלי תלמודי התורה לקראת כנס חיוק שנערך לתלמידי כתות ח' לקראת כניסתם לישיבה קטנה)

יפה מראה

(שר"ע סימן תקנ"א)

אורית בין המצרים בבית הכנסת לדרמן: זר כי יקלע בימים הסמוכים לתשעה באב, בבית הכנסת חזון איש 'לדרמן' יבחיין מהר מאוד בצער השורה על מקדש מעט, מיד ירגיש את השכינה ממילת בתקוה לגאולה, ועל הציפיה והכמיהה לבנין הבית בב"א.

כבר בימים שקודמים לתשעה באב ניתן בקלות לראות כמה מצדיקי וותיקי המתפללים שמקנחים דמעה בתפילת העמידה, ולירושלים עירך ברחמים תשוב... בזמני חצות היום רואים בפנינת בית הכנסת אי אלו צדיקים שאומרים בכפיות קומה את תיקון חצות לימים אלו.

לקראת תשעה באב, בלוח המודעות של בית הכנסת כבר נתלים המודעות על זמני התפילות "אם חלילה לא יבנה בית המקדש". בולט במיוחד העובדא, כי גבאי בית הכנסת לא קנו מעולם כסאות נמוכים למתפללי בית הכנסת, שמיועדים לט' באב, הסיבה פשוטה: הלא בודאי מהרה יבנה המקדש, ולמה לטרוח לקנות לזמן מה קצר...

ערב תשעה באב עצמו, מחשיכין את כל התאורה של בית הכנסת ומלבד אורות בודדים פה ושם הכל נראה חשוך ממש, בשנים קודמות היה הדבר כה בולט, עד שזקני בית הכנסת נתקשו בקריאת המגילה והקינות בליל תשעה באב, והיו מביאים עמם נרות קטנים והציתו בהם אש, כדי להאיר על הסידור הקטן שבידם.

עד שקם אחד מחשובי המתפללים, והדפיס חוברת מיוחדת של ערבית עם קינות ליל תשעה באב באותיות מאירות עיניים לרווחת כל המתפללים, וגם רבינו שליט"א עצמו משתמש בזה בליל החורבן.

תפילות תשעה באב ואמירת הקינות: שתיקה בולטת בין המתפללים. הכל אבלים. תפילת שחרית כוונתיקין אורכת כשלוש שעות, במהלכה קוראים בתורה ואומרים את כל סדר הקינות בלי שום דילוג, ולאחריה קריאת מגילת איכה מתוך הקלף. כשמסיימת התפילה צועדים בשתיקה לעבר 'בית החיים' בזכרון מאיר.

"דבק לשון יונק אל חפו בצמא עוללים שא"ל לחם פרש אין להם" מתייפח בבכי הבעל קורא הוונתיק הרה"ג רבי משה בויער שליט"א. לכל פסוק הוא מתאים ברגש את הניגון המיוחד. וכשהוא מסיים "השיבנו ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁבַּח הַדָּשׁ יְמֵינוּ כְּקֶדֶם" נשמע בקולו מעט רוגע, זיק של תקוה שהנה בקרוב ממש, יחדש הקב"ה ימינו כקדם (שר"ע לרב י. מן ה"ו מתפללי בית הכנסת בעבר, שמסר לנו את הדברים).

כל הנושאים שמדובר

בתמונה:

מראה היכל בית מדרשו של רבינו 'לדרמן' בעת אמירת הקינות. ניתן להבחין בבירור כי מספר אנשים עומדים, ומאות המתפללים לא נראים בתמונה. הסיבה פשוטה: הם יושבים על הקרקע או על גבי כסאות נמוכים כאבלים, מקוננים להשי"ת שיביא את הגואל בב"א.

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

🏠 רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 077-2092005 📠 053-3145900

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת, יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחירוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

📞 נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586

קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

גיליון מס' 341 פרשת מטות
תשע"ט שנה שביעית

גיליון זה יוצא לע"נ בריינדל הינדל בת ר' דוד
קארטאגנער ע"ה נלב"ע ר"ח אדר תש"ט
ולע"נ בעלה שלא זכה לקבורה
הקדוש ר' נפתלי צבי ב"ר משה הי"ד
מסר נפשו על קדושת שמו ויתברך
במחנה אושוויץ בתשעה באב תש"ד תנצב"ה

דברי שי"ח

ממרוך רשכה"ג שר התורה הגר"ה קניבסקי שליט"א

מעניני הפרשה

"לאסור איסר על נפשו לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה"

מי שהבטיח לחברו שיבוא לחתונתו האם זה בכלל נדר מצוה?

נדר אינו יודע. אבל הבטחה, צריך לקיים.

בעת שלמדתי בישיבה בלומזה, התקיימה חתונה של בחור, ולא הייתי הולך לחתונות. ושאלני בחור אחד מדוע לא הלכתי לחתונה עינתי לו שאינני הולך, אבל לחתונה שלך אלך, וכעבור 5 שנים שכבר למד בסלבודקא בא להזמיני לחתונה ולא יכולתי בשום אופן ללכת ובקשתיו היות שהבטחתי לו לבוא ואיני יכול לבוא שימחל לי, ומחל לי. אחרי 20 שנה בא להזמיני לחתונת בנו וזכרתי שלא יכולתי לקיים הבטחתי להשתתף בחתונתו אמרתי לו שלחתונת בנו אבוא והגעתי. (כל משאלותיך)

בין המזרים

קטע זה מובא בספר "מציון מכלל יופי" לרבי אביגדור נבנצל שליט"א, ולפני כחמש שנים נכנס ת"ח חשוב והראה לרבינו קטע זה ורבינו פרץ בבכי גדול כשקרא דברים אלו:

בנותן עיני להביא מה דשמעתי מאדמ"ר הגרש"א זללה"ה, דסיפר בשם איש מהימן מארץ הונגריה, דבג' שבועות היו מתאספים במקומו לישב על הארץ ולקונן על שריפת האולם והבירה. והיתה הזעקה והבכיה של המון העם עולה עד לרקיע.

ואמר האיש מהימן הנ"ל שגודל הבכי היה באופן כזה שהרגשתו היה שאין יודע אם כשנחרב הבית היו בכיות העם אשר ראו לעיניהם החורבן, כהבכי אשר בכו המון העם במקומו בג' שבועות.

עלי שי"ח

הפח נשבר ואנחנו נמלטנו

גל של גניבות פקד לאחרונה את אחד הישיבות החשובות. הגנב, או הגנבים, כך נראה, ידעו היטיב את כל המחבואות של הדרי הפנימיה בה ישנו הבחורים, והגיעו באישון לילה או בזמנים שאין בחורים ורוקנו וגנבו בסכומים גדולים מאוד.

כל הנסיונות לעלות על הגנבים עלו בתוהו. המצב הגיע עד כדי כך שבחורים חששו להשאיר כל דבר שיש בו קצת ערך.

עד שאחד הבחורים הציע דרך מתחכמת שתפתור את מכת הגניבות וגם תביא את הגנב החצוף על עונשו. הוא שיער מהיכן הפירצה בה מגיע הגנב, וזממן לו מלכודת שתגרום לו ליפול כשהוא יעבור שם וכך לא יצליח לבצע את זממו.

ואכן כך אירע, והתוכנית כאמת הצליחה מעל המשווער. הגנב הנבזה עשה את דרכו דרך מקום מסוים, ובאמצעי. בעוד הוא מטפס ודורך על המדרגה בביטחה, נפל בפתאומיות ארצה עם כמה קרשים שנפלו עליו וחבטו בו בעוז, כל גופו נפצע קשה וכוחות הצלה היו צריכים לפנות אותו לבית החולים.

ואכן מכת הגניבות פסקה וזכתה, כך נראה, תבוא הרווחה לתלמידי הישיבה והשקט ובטח יהיו מנת חלקיהם.

*

בטרם נבוא לגוף הענין, נבהיר, כי לא זו הצורה ולא זו הדרך של בני התורה. בחורי ישיבות לא צריכים להיות עסוקים בנקמות ומכשולות לגנבים, אלא שלפי המצב שהיה, קיבלו הבחורים היתר מרבותיהם לעשות דבר כזה כדי למגר את התופעה שגדלה לממדים מבהילים.

והנה, השבוע התייצב במעונו של רבינו בחור מאותה קבוצה, ושאל אם עשה כראוי. מצד אחד - אמר הבחור, הגנב אינו חף מפשע ומגיע לו עונש גדול, מצד שני, עונשו של גנב הוא לשלם מה שגנב ואילו כאן הוא נפצע קשה בכל גופו וצריך להיות מאושפז עד שיעמוד על רגליו.

רבינו שליט"א הרגיעו בביטחה ואמר לו: בודאי זה מגיע לו, הגנב עשה את זה לעצמו. אדרבה, אתם לא עשיתם לו שום דבר, את עונשו הוא עוד צריך לקבל... מה שהוא לקח זה מה שהוא גרם לעצמו. הוא נפל למלכודת הוא עצמו חפר אותה. אין לכם ממה לחשוש...

פברכת עטת סוס, יסיעה קבוצה

ממשיכים להתכונן

לבין הזמנים

כפי שכתב כאן שבוע שעבר אי"ה לקראת ימי בין הזמנים הבעל"ט, אנו עומדים להוציא "קובץ גליונות" במהדורה מיוחדת. החוברת אי"ה תהיה מורחבת מלאה וגדושה בנושאים שונים: תורה, אגדה, הלכה, בעניני בין הזמנים ועוד.

ידוע מהספרים הק' גודל מעלת יום ט"ו באב המסוגל להרבה דברים ובפרט לציונים הגונים, ואנו שמחים להודיע לקוראינו הנאמנים אי"ה, כי נשמח להכניס שמות עם הבקשה ביום המסוגל, בעבור שותפות בסך מאה שקל בלבד להדפסת הקובץ המיוחד.

כשרות מיוחד עבור השותפים כל השמות שיצטברו יזכרו החל מערב שבת זו ובכל ערב שבת עד לט"ו באב (החל השנה בער"ש) אצל מרן לברכה וישועה שיהיה בקרוב ממש אי"ה.

ואי"ה זכות הפצת התורה וברכת מרן שליט"א תעמוד לכל המסייעים שיוכו למצוא את זיווגם-אבידתם בקרוב ונשמח לשמוע על ישועתם במהרה.

להצטרפות לרשימת מקבלי הגיליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com

ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגיליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, וש"ת מרבינו.

שבגרועים כמה יש לו להודות! ככה כותב ר' נתן! שהגרוע שבגרועים כמה יש לו להודות, על כל מצווה שהוא עושה! ואומר ר' נתן שאם הוא ילך בדרך הזו – על ידי זה יצא מכל הצרות! ולא סתם ר' נתן כותב **מפל הצרות!**

עכשיו, ר' נתן ילמד אותנו משהו נפלא מאוד. חכמינו הקדושים שאלו בגמרא: "מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגידה על מה אבדה הארץ נצתה כמדבר מבלי עובר" – על מה אבדה הארץ?! על מה היה חורבן בית המקדש פעמיים! על מה אבדה הארץ?! "ויאמר ה' על עזבם את תורתו ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה ופירשו שם [רבותינו ז"ל] שלא ברכו בתורה תחילה".

ור' נתן, שואל שאלה שממש מתבקשת: "והדברים תמוהים כאש התפלאו על זה כל המפרשים ובפרט מה שאמרו שם דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים ולא פירשוהו עד שפירשו הקב"ה בעצמו והוא פלאי מה קול הרעש הזה מי לא ידע כל זה שחורבן ביהמ"ק הי' על שעברו על התורה והלא כל התורה מליאה מזה. כי כבר התרה אותם משה רבינו ע"ה בעצמו אמר בחוקותי תלכו וכו' ואם לא תשמעו וכו' וכן במקומות הרבה אין מספר אמר להם שאם יעברו על התורה יאבדו מעל הארץ וכו'. וכן כל הנביאים התרו בהם על זה ומה זה שעתה נשאל לכולם על מה אבדה הארץ ולא יכלו לפרשו עד שהש"י בעצמו פירשו על עזבם את תורתו וכו'" – צריכים שהקב"ה יבוא לפרש לנו על מה אבדה הארץ?! עברו על התורה! מה השאלה?

"...והעיקר שלא הלכו בה שלא ברכו בתורה תחילה שנראה שזה העון שלא ברכו בתורה תחלה גדול מהכל והוא פלא." לא מובן!

אומר ר' נתן: "אך עיקר הדבר שהש"י שאל לחכמים ולנביאים שיבינו היטב זאת ויגידו על מה אבדה הארץ", פרושו שיבואו לשאול מה הסיבה שגרמה לעם ישראל לפול בעון כזה נורא, ללכת לעבוד עבודה זרה! מה, יהודי חרדי, כי כולם היו חרדים פעם, איך פתאום הלך לעבוד עבודה זרה? כמו שיש אחד שקוראים לו אפיקורס, שהוא כתב איזוה ספר של כפירה, הוא היה סאטמר! איך נהיה שהוא נהיה אפיקורס וכתב ספר אפיקורסות? הוא מספר שם על עצמו, איך התחיל אצלו הכפירה לאט לאט, ובאמת הוא לא מצליח להסביר מה קרה לו שם. ותכף נסביר מה קרה לו, ומה קרה לעם ישראל אז, ומה גורם לאדם לכפור בבורא, כמו שיסביר לנו ר' נתן בליקוטי הלכות. אותו אפיקורס רק הסביר שזה לא בא לו בבת אחד, אלא לאט לאט. ונסביר.

אז ר' נתן הסביר לנו שזו היה רצון ה' שחכמים ישאלו יעל מה אבדה הארץ? והיינו איך קרה דבר כזה, שאנשים חרדים ילכו לעבוד עבודה זרה, על זה לא ידעו לענות, ביקשו להבין מה הדבר שגרם לעם ישראל דאז ללכת לעבוד עבודה זרה, שיזכו לעשות תשובה, לעצור את זה!

ועכשיו נלמד, ר' נתן יסביר לנו, מה הייתה הבעיה אז, שהיא עדיין נמצאת, וגרמה לעם ישראל ללכת לעבוד עבודה זרה, ועכשיו נזכה לעשות עליה תשובה.

אומר ר' נתן: "עד שפירשו הקב"ה בעצמו על עזבם את תורתו ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה היינו שאע"פ שכבר עברו על עבירות חמורות מאד ע"ז וכו' אעפ"כ בפנימיות לבם הי' לבם..." – אפילו יהודי שנפל בעון עבודה זרה, בפנימיות ליבו – "...עדיין בוער להש"י כי

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים ונהרות לא ישטפוהו. וע"כ היו צריכים להתגבר עכ"פ לחטוף איזה הלכות ללמוד עכ"פ מעט בכל יום. והם עזבו את תורת לגמרי". וזה מה שסיפר האפיקורס הסאטמר, שבהתחלה הוא רק טיפ-טיפה התחיל לקצר את הפיארות, אבל עדיין התעטף בציצית, עדיין הניח תפילין, עדיין שמר שבת וכו'. אח"כ קיצץ את הזקן, וכו' וכו', ר"ל. אבל אם היה לו את השכל הזה, היה אומר: "**נכון, אז יש לי קצת חולשה עכשיו, נפלתי במה שנפלתי, אבל בכל אופן! בא נשמח בקצת טוב שכן יש לי! תודה לך ה' על התפילין, אם אני אחיה עכשיו מליון שנה אני לא אספיק להודות לך על התפילין...**" ואז הוא לא היה נופל!

כי הנפילה היא כשאדם לא הולך עם תודה! וזה מה שאמרו לנו חז"ל שבשביל בכיית חנים חרב בית המקדש! הבכיות חנים שעדיין קיימת! עדיין לא הולכים עם התודה! לא שרים לה! לא ברכו בתורה תחילה! שלא הולכים עם העניין של התודה! ברכה זה פירושו הודיה לה! ללכת עם תודות והודיות, ושירות ותשבחות! זה השרש! בשביל זה הקלקול עדיין נמצא! כל אחד שעדיין לא כל היום שמח ורוקד, והוא כל היום הולך עם מחשבה "טוב, אני נכשיתי באיזו עבירה...", "לא קמתי מוקדם כמו שרציתי...", "פתחתי את העיניים וקצת הסתכלתי...", כל אחד מה שעובר עליו, והוא שובר את עצמו, וכל התפילין שלו, כאילו לא שווים כלום, התפילין שהוא הניח בבוקר, והציצית שהוא הולך איתה, כאילו לא שווים שום דבר, זה כלום, זה שום דבר, מליארדים של דולרים שנופלים עליו כל שנה, זה שום דבר בשבילו... ה' ישמור... ואז הוא מתדרדר עוד יותר עם עצבות, עם הרדיפה עצמית, ומתדרדר עד שמגיע לעבוד עבודה זרה...

תן חיוד: **יש לך ירידה רוחנית? מצוין! שים את זה בצד, בא תתחיל להגיד עכשיו תודה על מה שיש לך בגשמיות וברוחניות! בא! זו העבודה! בא תתחיל להגיד תודה!**

בנאדם נתן צדקות! הבנאדם עושה חסדים! אי אפשר לספור מה שהבנאדם עושה! כמה טוב אדם עושה! כל אחד ואחד! כמה טוב הוא עושה! השתתפתם איתי בקמפיין 'אש האמונה', בעזרת ה' השתתפו איתי בקמפיין מליון ליקוטי מוהר"ן, כמה טוב אדם עושה! אתם לא יודעים, אתה השתתפת איתי בקמפיין 'אש האמונה', אתה חושב שנתת כמה שקלים, אתה לא מבין מה זכית! המפעל שלנו מייצר עבודת ה', כמה הפצה! כמה זיכוי הרבים! כמה ספרים! בכמויות! ואתם כולכם שותפים מלאים!

ולכן כל אחד ואחת, ישמחו בטוב מה שיזכו וזוכים בעולם הזה! "...כי בודאי לא נפלו בפעם אחד לנפילות כאלה לעבור על דת לגמרי ולפרוק עול כמו שהי' אז בעת החורבן, ובודאי בתחילה עסקו בתורה קצת רק שלא ברכו בתורה תחילה דהיינו שלא נתנו לבם לשמח בהתורה, ולברך ולהודות ולהלל להש"י בכל עת על החסד הנפלא והנורא הזה שעשה עמנו אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו חמדה גנוזה אשר היא חיינו וכו' וזה כל תקותינו לנצח.!!"

אה, אם אתה לא משה רבנו, אתה לא מוכן לשמוח בקצת תורה, בקצת תפילין... דקה תפילין! ברכה אחת שאתה אומר! כל חסד שאישה עושה! כל מה שכל אחד עושה איזה טוב! כשאדם מתחיל לשמוח בטוב שלו הוא עוצר את ההתדרדרות! הוא רואה בעיניים שלו שהי' כן אוהב אותנו! ומזכה אותנו! אבל הוא לא מעריך מצווה שהי' יתברך מזכה אותנו! אמרת איזה אלף שעות תודה על הפיארות שלך! כל בת

אז אדם צריך לדעת – לא מגיע לי כלום, והי לא חייב לי כלום, והכל חסד, שזה פירושו שאני רק צריך להיות אסיר תודה, כל שניה תודה.

אותו יהודי שדיבר איתי עכשיו, לפני איזה חצי שעה, אמרתי לו 'מה אתה אומר, אולי תשב להגיד תודה על הכיפה שלך לפחות אלף שעות. אחרי אלף שעות תבוא אליי, טוב! וגם זה בגלל שאין ברירה, אני לא יכול להכביד עליך, להגיד לך מליון שעות, אז עשיתי לך הנחה לאלף שעות, תגיד תודה שיש לי כיפה, אלף שעות. תגמור אלף שעות תבוא אליי, אני אגיד לך על מה להגיד לך עוד תודה, על התפילין עוד איזה אלפיים שעות, כי אי אפשר להכביד על בנאדם, אז רק אלפיים שעות...' (ס)

תגיד תודה!! יש לך את זה ואת זה ואת זה! ואתה בריא, ואשתך בריאה, והילדים, ויש לך פרנסה! מה לא הולך לך? לא הולך לך שאין לך אמונה! זה הדבר היחיד שלא הולך לך! אז תלמד 'בג' האמונה'.

בדיוק הייתי אתמול בבני ברק, אז עליתי במעלית, עלה איתי אברך, הצחיק אותי, הוא אומר 'ואי! כבוד הרב! אני איתך לבד! איזה ניסים!', אמרתי לו 'בי'ה' (ס) ... אמר לי: "כבוד הרב! פעם ראשונה שאני פוגש אותך! למדתי בן האמונה, חזרתי בתשובה, התחננתי, אני אברך שלוש שנים, והכל מהגן האמונה!". כי אדם שחי באמונה, הכל כיף לו, מצוין! הכל מצוין! בדיוק! מצוין הכל! הכל מדויק! בדיוק! המצב שלך עכשיו, בשניה הזו זה הטוב ביותר שיכול להיות לך בעולם!

לכן מה צריכים לבקש? תן לי אמונה רבנו של עולם! תן לי אמונה שבאמת אתה עושה הכל! ואתה אוהב אותי!

נכון שלא מגיע לך כלום, והי לא חייב לך כלום, והכל חסד? אז עכשיו נתחיל להגיד תודה על החסד שבורא עולם עשה איתך עד היום, שב ותגיד תודה. עכשיו אתה רוצה משהו? תרצה ש'י' יתן לך אמונה: "תן לי אמונה רבנו של עולם, שאני אחיה שאתה אוהב אותי! והכל מצוין! ואני בידיים טובות! ישתבח שמך לעד! אני בידיים שלך בורא עולם!".

אז אנחנו אווזים בליקוטי הלכות, שר' נתן תיאר לנו שברוחניות, איך אומרים: על הפנים! על הפנים! בגשמיות:

גם כן, על הפני פנים! (ס), כותב ר' נתן, שצריך אז, במצב הזה דווקא – "צריך אז דייקא לבקש ולמצוא הרחבה

בתוך מצוקות הצרה וגם לזכור א"ע את כל הטובות ונפלאות שכבר עשה הש"י עמו" – אז דבר ראשון, בא תחפש בתוך הצרה, בא תראה כמה הרחבות, כמה ישועות יש לך בחיים, כמה טוב בנגלה יש לך. וכמוכן שאם תרצה להתחזק באמונה, שזה הי' עשה הכל, והי' יש לו איזה מהלך, אם תרצה, גם במצב הכי גרוע אתה תראה שיש פה איזה מהלך של בורא עולם, לטובתך! וגם, כמוכן, כמו שכותב ר' נתן, תגיד תודה על כל מה שיש! בסדר, יש לך עכשיו בעיה, בסדר, אבל מה עם כל הטובות, שאתה רואה בעיניים שלך שזה טוב, לדוג' אתה נושם, ומדבר, תודה על כל נשימה! כל הזמן שאומרים לי, מה שאומרים 'כבוד הרב, שומע!', אני אומר: "אה! ברוך הי' שאני שומע! תודה שאני רואה!", תודה! בא נתחיל להגיד תודה! על כל נשימה! על כל הטובות! ובפרט על הרוחניות, אומר ר' נתן, על כל המצוות וכל מה שהוא זוכה: "...ולזכור א"ע שלא ישאר ממנו

ומשום אדם כלום רק מה שחטף בזה העולם איזה טוב מקדושת ישראל ורק זה חלקו מכל עמלו". אומר ר' נתן שלא ישאר ממך, ולא מכל הבני אדם בעולם כלום לא ישאר, ישאר רק כל מצווה, כל דבר טוב שעשיתי, כל חסד, כל טיפת לימוד תורה, כל איזה שיעור ששמעת, זה מה שישאר. אז בא תשב, נתחיל עכשיו להגיד תודה, כמו שאמרתי ליהודי

הזה, אלף שעות תודה על הכיפה, ומה עם ציצית? אולי עוד אלפיים שעות. תפילין של יום אחד? עוד 3000! ואז כשאדם מתחיל לקלוט, כמה תודות הוא חייב לבורא עולם, כמה צריך להגיד תודה. מה אתה גר ברחוב? בי"ה אתה לא גר ברחוב. אתה אוכל? אה, אתה גם אוכל בי"ה, תודה רבה לה' שאתה אוכל, תגיד תודה לה' שאתה אוכל. אז זהו! תגידו תודה! ועל המצוות! בנאדם יכול לספור את המצוות שהוא עשה!! **אתה יכול לספור נסיעה לאומן בר"ה? אתה יכול לספור דבר כזה?! יש לזה איזה מספר?! יש לזה איזה כיוון של מספר?! אין התחלה של כיוון של מספר!**

רבי ומורי רבי לוי יצחק בנדר סיפר לי, שהם קיבלו חלה ביום שישי, וזה היה ממש חידוש! והבן שלו אמר לו: "אבא, בא נחננוך אותה ונשקול בדיוק במשקל, כי בשבת אי אפשר לשקול, שלא נקבל חתיכה פחות, אפילו שיש מצווה לברך על שלם, אבל אבא, יהיה לי קשה לקבל פחות במשקל".

מים חמים לא היו להם! אבא שלי ע"ה סיפר לי שבזמן מלחמת העולם השנייה, שאחי ואחותי באו אליו לחנות שלו, ולא היה לו כסף לתת להם איזה חתיכת לחם, והם בכו ובכו עד שנרדמו על הרצפה.

אנחנו נולדנו לדור של שפע! ורבנו אמר שככה יהיה דור של המשיח, יהיה דור של שפע, והשפע רק ילך ויגדל, והכל רק ילך ויהיה יותר טוב, ישתבח שמו. כמה אנחנו צריכים להודות לה', ישתבח שמו לעד.

כמה מצוות! כמה שפע! בת ישראל שהולכת בצניעות, היא מקדשת כל שניה שם שמיים ברבים! היא מראה לכולם:

"אני בת של בורא עולם! אני בת מלך אני! הולכת כמו נסיכה!", ראייתם פעם מלכות איך הן הולכות? עם כמה בגדים? כפפות יש להן על הידיים! יש מלכת אנגליה, כמה שכבות של בגדים יש עליה. למה שלא תלך חשופה? היא מלכה לא?! שתלך חשופה! ר' יוחנן בגמרא אמר שהבגדים זה הכבוד של הבנאדם! היופי של הצניעות זה היופי האמיתי. היופי של הפריצות זה לא יופי זה רק לעורר את התאוות. מסכנה בת ישראל שאין לה שכל, והולכת בפריצות... היא לא מבינה מה זה יופי של צניעות! הולכת בצניעות! אני בת מלך! בת מלך ראויה ללכת מכוסה, ויפה! כי בגדים צנועים זה היופי! זה הכבוד!

אומר ר' נתן: "...וע"כ צריך כ"א אפי' הגרוע שבגרועים לשמוח בזה מאוד" – בכל המצוות שהוא עושה – "א"מלא פיו תהלתו" – הגרוע שבגרועים! לא מדברים עכשיו על איזה עובד ה', הגרוע שבגרועים! – "כל היום להודות ולהלל ולשבח וכו' את יוצר בראשית...". – שקירב אותנו! שזכינו לחטוף איזו מצווה! ללמוד קצת תורה! קצת איזה הלכה! על שאנחנו יודעים את הי' יתברך!

ועכשיו תקשיבו טוב מה אומר ר' נתן: "...ועי"ז בעצמו יצא **מכל הצחת!**

אז בואו נתבונן. בסדר, עצוב לך? אין בעיה, תעשה רגע יסטופי, שים תמרור עצור, יופי. עכשיו בא, בא נתחיל עכשיו להגיד תודות, בגשמיות, על זה ועל זה, תשב ונתחיל להגיד תודות. אח"כ ברוחניות, תגיד תודות! שב ותגיד תודות! ואומר ר' נתן שעל ידי זה הוא יצא מכל הצרות! אפילו שעכשיו, כמו שר' נתן תיאר לנו, שהאדם נמצא בירידה רוחנית, וגם בגשמיות יש לו צרות, כל אחד לפי העניין שלו, רק נתן אומר לו: "תעצור! שים עצור! ובא, בא נתחיל עכשיו להסתכל קצת, בעיניים אמיתיות, כמה טוב יש לך בחיים. ונתחיל להגיד תודות על זה ועל זה ועל זה, בגשמיות. ואח"כ ברוחניות, איפה תספיק? כמה רוחניות יש לך!", ומדברים על הגרוע שבגרועים! לא מדברים על עובד ה', מדברים על הגרוע

דיבורים צינור שינור השכנע של הרב שלום

ארוש שלישי"א

החברך את ענת ישראל

שינור חוקי לא לכנסת!

יתכנו טעויות בשל חרופת הכתיבה

נא לא לקרוא בשעת התגילה והקריאת התורה / העילון ביקודי לזכותו של פורתו הרב שלום פון יצמנה שיהיה ויאריך ימים בבריאות איתנה עד פאה וצפרים שנה

שאתה חושב שאתה מבין משהו בעולם הזה, ותעלה לעולם האמונה!

ר' דוד אלקיים שיחיה, פגש איזה מישהו שהיה עשיר מופלג מאוד, בעל עסקים, אבל ה' יתברך החליט לתת לו מתנה יותר גדולה, שנפל לו כל מה שהוא בנה. והוא שבור לגמרי, כשנפגש עם ר' דוד, צעק לו: "אבל פלוני עשה לי ככה! ואלמוני! תראה מה עשה לי!", בקיצור רק דיבר על אנשים. ור' דוד שאל אותו: "כבודו מאמין בה?!", אמר לו: "בטח שאני מאמין! מה ז"א?!", שאל אותו ר' דוד: "ואיפה הבורא נמצא בכל הסיפור שלך? שמת את הבורא ב'בוידס'! בינתיים שמעתי בסיפור שלך רק שמות של אנשים, ובכיינות והאשמות, מה קרה?.."

בקינור למד איתו שתי דפים ספר שעריו בתודה, במשך שתיים, למד איתו ממש בעיון. הבנאדם קם מהלימוד, אומר לר' דוד: "הפכת לי את החיים!". אשתו אח"כ פגשה אותו, הוא מספר שהיא לא הכירה את בעלה! קיבל אמונה! אין! או אמונה או גהינום! או אמונה או דיכאון! תעלה לעולם האמונה! ואמונה פירושו שהכל טוב! אתה נמצא בדיים של בורא! שהוא אוהב אותך! שהוא עושה הכל לטובתך!

מצמיח קרן ישועה, מה שאנחנו אומרים בתפילה פירושו שה' מכל דבר הוא מצמיח ישועה! גם מדבר שנראה לך רע, בורא עולם מהרע הזה יצמיח לך איזו ישועה! הופך את הכל לטובה! אמונה!

לכן אדם צריך לראות להתפלל רק על זה – בורא עולם תן לי אמונה! רק לחיות בעולם האמונה!

העולם הזה זה הגהינום! ככה אדוננו מורנו ורבנו נחמן מברסלב כותב, שהעולם הזה זה הגהינום. אתה רוצה לחיות בעולם הזה? גהינום! תחיה בעולם האמונה – שיש בורא לעולם, הוא רואה מה שאתה לא רואה, הוא יודע מה שאתה לא יודע, והוא מתכנן לך רק טוב!

ולהלחם על האמונה! להלחם! לא לתת לשום מחשבה של כפירה להכנס לך בלב!

באה מחשבה ירע לך! מה פתאום! לא רע לי! טוב מאוד! למה רע לי? אם בורא עולם, זה מה שהוא רוצה, אז זה הכי טוב בשבילי! למה רע לי?!

הרע זה פירושו שניתקת את זה מהבורא! ואז אדם חי כל הזמן שהוא לא מרוצה. מה אתה אומר! אתה לא מרוצה? תגיש חיון תלונה לשמיים, ח"ו. וכי מישהו חייב לך משהו? וזה מה שאמרת לך, שהשורש של התודה והודיה זה שאדם חי שלא מגיע לו כלום! וה' לא חייב לו כלום! והכל חסד! הכל מצוין! נכון, לא מגיע לי כלום, וה' לא חייב לי כלום, אבל ה' רק אוהב אותי! לא שלא מגיע לי כלום וה' לא חייב לי כלום, כי אני במצב קשה, וה' לא אוהב אותי – לא! ה' אוהב אותך אהבה אין סופית!!! וה' אוהב אותך אהבה בלי גבול!!! הוא ברא את כל העולם בשבילך! בשבילך!! את כל העולם הזה, עם כל הבני אדם, ברא אותו בשבילך! בשביל להטיב לך, בשביל לתת לך דעת!!

כותב ר' נתן מברסלב, בליקוטי הלכות (הלכות פריקה וטעינה, הלכה ד', אות ל"ד): "כלל הדברים שהאדם צריך להרגיל א"ע להודות ולהלל להש"י תמיד בכל מה שעובר עליו כ"ש בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר בין בטובו בין בעקו[ברע] ח"ל...". שאדם צריך להרגיל את עצמו להגיד תודה, בכל מצב להגיד תודה.

"...כשרז"ל. וזהו עצה טובה ונפלאה שאפי' כשהאדם נתרחק מהש"י כמו שנתרחק... – כי ברור שאדם שהולך לו, פשיטא שהוא יגיד תודה! אלא אפילו כשהאדם נתרחק מה' יתברך, בקיצור ברוחניות לא הולך לו, הוא מתרחק מה'. כל אחד, לא משנה איזו ירידה יש לו.

"...וגם בעסקי עוה"ז צר לו מאד בפרנסה ובנים וכו' כאשר מצוי ברוב העולם... – או! כי תמיד אנשים רגילים להגיד: 'פעם היה טוב!..', אז ר' נתן מגלה לנו, שגם בזמן שלו, בערך לפני 200 שנה, שגם אז היה מצוי שרוב העולם היה צר להם מאוד! שזה יש לו כזה בעיה, וזה יש לו כזה נסיון, וזה יש לו כזה קושי, וזה יש לו כזה חסרון, וכל הזמן מתחלפים הנסיונות. אז ר' נתן אמר שגם ברוחניות לא הולך וגם בגשמיות לא הולך, יש בעיות פה ושם, כמו שמצוי ברוב העולם.

כי זו המציאות של העולם! שלא הולך! המציאות של איזה עולם? שלא חיים בו באמונה! זה לא משנה איזה דור זה, אם זה הדור שלנו, שכולם אומרים 'כבוד הרב! מתי יבוא משיח! כמה צרות!...' – איזה חידוש... כמה צרות... כל החיים היו צרות, בכל דור ודור, רק עכשיו כמה צרות! זו המציאות של העולם תמיד! זו לא מציאות של עכשיו! גם אז היו צועקים: "ויאי כמה צרות!..". מי שלא חי באמונה – זו המציאות! השוני היחיד – אם אתה מאמין או אתה לא מאמין. ואם אתה מאמין אז אתה אומר על הכל תודה, והחיים שלך יפים, ונתבטלות כל הצרות, כמו שנקרא תיכף. בקיצור החיים יפים. אבל כיוון שהעולם רחוק מהאמונה אז זו המציאות, שאנשים סובלים בעולם הזה. עכשיו פגשתי איזה יהודי, שמספר לי שלא הולך לו, וקשה לו, וצרות. אמרתי לו: "טוב, אולי תלמד 'בגן האמונה', דבר ראשון", הוא אומר לי 'לא! יש לי אמונה!'. והוא כולו בכיינות... אומר לי 'לא! אני מאמין!!', אמרתי לו: "אם אתה אומר שרע לך, איזה מאמין אתה? מי שמאמין אף פעם לא רע לו, תמיד טוב לו, מה שה' עושה, הוא אומר יזה מה שאתה רוצה ה' מצוין! תמיד טוב לוי".

כי הטוב והרע זה בתפיסה שלך! כמו שהסברתי לפני שבועיים שאמרת לך שצרכים לעלות מעולם השכל לעולם האמונה. שאדם צריך לצאת מעולם השכל ולעלות לעולם האמונה! כי בעולם השכל באמת הכל רע, בעולם הזה שנקרא עולם השכל באמת הכל רע, ומי שיגיד שזה טוב הוא פשוט שקרן! מה זה טוב? מה זה טוב שאין לו זיווג! לא! טוב שאין לו ילדים! לא! טוב שהוא חולה! לא! טוב שאין לו פרנסה! לא! וכי, הכל רע! אבל תעלה לעולם האמונה! תעלה! תחיה בעולם האמונה! שיש בורא לעולם! והוא עושה רק טוב! אתה לא מבין? נכון שאתה לא מבין, אבל אתה יודע שה' עושה רק טוב! אתה מאמין! תצא מעולם השכל,

גן הדעת חידושים לפרשת שבוע

פנינים חסידות ברסלב

מספרים על אחד מאנשי שלומנו שהיה חולה וכאב לו החולי מאוד. עד שהיה נצרך בכל פעם צעקת אוי אוי, ואמר בצחות למה לי לומר אוי אוי בגיחה ובעצב, אומר אוי אוי בנעימות ניגון שירה וכך עשה בכל פעם שתכפוהו כאביו עד שנתרפא. (יש"ק ז - קיא)

אמר ר' אלהן ספקטור ז"ל לרבי לוי יצחק ז"ל בשם ספרים על לשון התפילה 'וקדושים בכל יום יהללך סלה', שדייקא הקדושים מחמת שקדושים הם יש בכוחם להלל סלה ואינם מתעייפים מלהלל, כי העייפות בא מחוסר קדושה. (שם ז - קלח)

א.ב. של החיים

הקנאה היא תוצאה של פְּסִיחָה בְּהַשְׁנָה פְּרָטִית.

מקנאה לא מְרִיחַת אָדָם לְעַצְמוֹ קְלָמָה, רַק מְכַסֵּי־מַכְסֵי־הַיָּד.

אלקי יִשְׂרָאֵל וְתוֹן לוֹ תוֹדָה וְהַגְדָּה נָא לִי כֹה עֲשִׂיתָ אֵל תִּכְחַד מִקִּנְיָי, כי הווידי בפני אדם גדול יש בו ערך מוסף, כי הבושה שמפיקים ממנו גדולה יותר, והלא כל מטרת הווידי היא שיעד אדם לבושה, כי הבושה היא עיקר התשובה, שהאדם מסכים להכניס שהוא מוגבל, שהוא מועד, ושהוא זקוק לבורא עולם שיציל אותו וירפא נפשו דבר יום ביומו.

עלי, ולעשות זאת בכנות לא מתפשרת, בלי כחל וסרק, בלי לייפות ולעדן את הדברים, שעל זה נאמר "קָל עֲצוֹמֹתַי תִּאֲמַרְנָה", היינו שהאמירה צריכה להתחיל מהעצמות, מהחלק הכי נמוך שבאדם, כי האדם הוא עור בשר גידים ועצמות, והעצמות מייצגות את החלק הדומם, הנמוך, שגם אותו צריך להביא אדם לגילוי, והוא עושה זאת על ידי הדיבור וכשהוא מדבר את עצמותיו, היינו את פנימיות דפנימיות מחשבתו, נחרבים כל הצירופים הרעים, וחוזרים האותיות לצירופים המקורי, לצירוף הטוב של התורה, ומוצא אדם את עצמו במשב רוח רענן, עם קלילות שלא הייתה לו תמול שלשום טרם שם את הדברים על השולחן.

זה שאומר הנביא "קחו עִקְוֹתֵי דְבָרִים וְשׂוּבוּ אֵלַי", שזה יסוד התשובה, לקחת דברים ולהביא אותם לבורא עולם, ולהשתדל שהדברים אותם הוא מביא יהיו אמתיים, שיבואו מהעצמות, עד שמכוחם יזכה אדם לענוה, שרואה עין בעין עד כמה הוא חסר אונים מול כל המאויים והתשוקות שלא נתנתן לו מנחה.

ומי הרוצה לזכות יותר טוב מאד אם תהיה לו היכולת להתוודות גם בפני תלמיד חכם, בפני אדם גדול ומבין עניין, שיכול לכוון אותו ולתת לו עצה נבונה מניסיון חייו. וכך עשה יהודה שהתוודה בפני יעקב, וכן עשה עכן שמעל בהרם, שהתוודה בפני יהושע בן נון, ולא הסתפק בוידוי שעשה עכן בינו לבין קונו, כמ"ש "וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל עֶכָן בְּנֵי שֵׁים נָא כְּבוֹד לַה' וְעָשׂוּת וַיְדוּ דְבָרִים, לִסְפָּר לַה' בְּפִשְׁטוֹת מַה שְׁעוּבָר

"קָל דְבָר אֶשְׁרֵי יָבֵא בְּאֵשׁ, תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ" התורה מצווה עלינו בפסוק זה שכל כלי שהיה בשימוש על ידי אש צריך ללבוש אותו באש כדי שיפלוט הטומאה שבלע ובכך יוכשר לשימוש ישראל. ולא מספיק לטבול אותו במקוה, צריך להעביר אותו דווקא אש, כי הבליעה נעשתה באש והפליטה צריכה להיות גם היא מכה האש.

וכה האש שיש לאדם הוא כה דיבורו, התלהבת לעבירה, בשביל לתקן את זה התלהב למצווה. הייתה לך אש זרה, תביא עכשיו אש דקדושה, ובכך הכלי שלך יחזור להיות כשר.

והעניין הוא, שהתורה היא שורש המלכות, היינו כל מלכות שיש בעולם נמשכת מן התורה כמ"ש "בִּי קִלְכִים וְקִלְכֹי", ולכן המלך מצווה להחזיק בחייו תדיר ספר 'משנה תורה' שיתקיים בו "וְהִיְתָה עִפּוֹ, וְהִיְתָה בּוֹ כֵל יְמֵי חַיָּיו" לשאוב מנוחה את כח ההנהגה, וההנהגה היא מצד הדיבור, לכן המנהיג נקרא 'דָּבָר', כי כל הנהגתו של המלך היא בכח דיבורו.

וכשמוגמים באחד מדיבורי התורה, נפגמת המלכות, כי כל מצווה יש לה צירוף אותיות, וכשעוברים על המצווה נחקק צירוף רע בעצמות האדם, בבחינת "וְהִיְתָה יְעוֹנָתְךָ חֻקֶּךָ עַל עַמּוֹתֶיךָ", היינו שנושאר רושם רע בכפוש שמונע ממנו להניע עצמו לתהליכים חיוביים של התחדשות.

ובשביל להוציא את הצירופים הרעים צריכים לעשות וידוי דברים, לספר לה' בפשטות מה שעובר

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הסכרדי: *3030

(קרא עלי מועד פרק ב' אות ה' בתיקונים).

המלמד מוזיקה לתלמידים שאם לא ילמד יפסיד פרנסתו עבור ימים אלו רשאי לנגן עד שבוע שחל בו ת"ב. (חזון עובדיה עמוד קנה בהערות).

קייטנה לילדים יש להקל להשמיע מוזיקה וכלי נגינה אם בלעדיה קשה לנהל את הילדים. (אמת ליעקב עמ' קכ בהנהגה).

קלטות סיפורים אף אם משולבים בהם מעט שירים מותר לשמועם בימים אלו. (הליכות שלמה פרק י"א הגה 53).

בסעודת מצוה הנערכת בימי בין המצרים הספרדים נהגו להקל ולהשמיע שירים המלווים בכלי נגינה. שו"ת חיים שאל (חלק א' סימן כא) והאשכנזים מחמירים בזה, ומכל מקום לכולי עלמא שירה בפה מותרת. מרן הרב אלישיב זצ"ל (תורת המועדים סי"ה אות ז).

יש מתירים בסעודת של ז' ימי המשתה ריקודים וכלי שיה ויכול כל אדם להיות שם ולשמוח בשמחתם. חזון עובדיה (עמ' קנב בהערות) ושו"ת משנה הלכות (חלק ו' סימן קט).

המנהג שלא לשמוע שירים ומנגינות בימי בין המצרים

א. ריקודים ומחולות נאסרו בימי בין המצרים משום שהם ימי אבל כללי לעם ישראל, כי ב"ז בתמוז הובקעה העיר ירושלים, ונכנסו האויבים והרגו באכזריות טף ונשים מעם ישראל, עד ט' באב שבו שרפו את המקדש. מן אברהם (סימן תקנ"א עמ' קט) והביאו המהר"ח סלאגי במועד לכל חי (סימן ט' אות י"ח).

ב. מן הדין היה לנו להמנע מלשמוע נגינות מכלי שיר בסופר כל השנה. סוטה (מ"ה עמוד ב) וגיטין (ז' עמוד א). אולם המנהג להקל לשמוע נגינות בסופר השנה. המאירי (גיטין ז') וכן פסק בחזון עובדיה (עמ' קנב). אין לו לשמוע נגינות מיום שבעה עשר בתמוז עד לאחר תשעה באב. ואפילו שירים מטייפ וכדומה דינם ככלי זמר לענין זה. (הליכות שלמה פרק י"ד הגה ד'). ויש לאסור לשמוע נגינה אף לילדים מגיל חינוך אגרות כושה (אורח חיים חלק א' סימן כ"א אות ד').

ג. שירה בפה כשהיא דרך הודאה ובלי כלי נגינה מותרת, וכן להשמיע נעימה בתפילה, וכמו שנאמר "עבדו את ה' בשמחה בואו לפני ברננה" וכל שכן בשבת. שדי חמד (פאת השדה מערכת בין המצרים אות ז') וחזון עובדיה (עמ' קנב). ויש אומרים שמראש חודש אב ראוי להימנע אף משירה בפה. אור לציון (חלק ג' פרק כ"ה אות ב').

ד. אף ביום ראש חודש עצמו לא ישמע מנגינות, מי שזקוק ביותר לעשות התעמלות מועמי בריאות ולצורך כך צריך לשמוע זמר, בעת הצורך הדבר מותר, בתנאי שאינו עושה לשם הנאה כלל. גלין שמעתתא עמיקתא בשם הגרש"ז אולסן שליט"א על פי דברי המשנה ברורה (ה"ל).

ה. השומע כלי זמר בעל כרחו כגון באוטובוס וכדו' אינו עובר איסור ואינו צריך לאטום אזניו שהרי אינו מתכוין להנות. מרן הרב חיים קנייבסקי

לשמוע אמונה כל יום כל היום
קו האמונה 02-6444250

המראָה שהפכה לַפְּנוֹת

בלבולי אמונה, ועם בעיות בגשמיות וברוחניות; והתרופה והפתרון והמענה נמצאים אך ורק בתורתנו הקדושה, ורק אצלנו מחזיקי התורה. לכן אנחנו, שטעמנו מטעם הקדושה, אסור לנו לעזוב את אהינו לבדם במערכה ולהחליש את לבם. אלא את חייבים לצאת אתם ולעזור להם במלחמה.

מסר למפיץ

אבל אתם, גיבורי החיל, חיילי הקרב של דורנו העוסקים בהפצה - יש כאן בפרשה שלנו מוסר השכל גדול מאוד שבבילכם: צאו להפיץ! שְׁקרוּ על עצמכם! שְׁקרוּ על משפחותיכם! אנו חייבים להסתכן ולצאת, אבל עם כל זאת אסור לנו "להתערבב", אסור לנו להיות מושפעים כלפי עצמנו, ואסור לנו לחשוף את משפחותינו! נשמור שמירה מעולה ולא נהרס את מה שבנינו בעמל כה רב. נקנא נקנא את ה' ונשמור על עצמנו ועל מבצרינו מכל משמר, ורק עם המודעות הזאת נצא בעצמה אמיתית למלחמת אהבת ישראל שבה נאהב את הבריות הרחוקות מתורה ומצוות ונדבר על לבם ונקרם לתורה.

חושבים אך ורק על הנפשות

ונוסיף כאן מסר חזק מאוד לכל העוסקים בהפצה: בני גד ובני ראובן כן התכוונו לצאת למלחמה, וכאשר גילו את כוונתם לפני משה רבינו, משה רבינו הסכים ואף אישר, ובסך הכול הם עשו דבר חיובי בזה שהם הרחיבו את גבולי הקדושה והפכו את האדמה הטמאה של חוץ לארץ לאדמה קדושה של ארץ ישראל. אך בכל זאת הו"ל מבקרים אותם על נקודה אחת חשובה: בני גד וראובן הקדימו את הצאן לטף, הצאן זה הממון והטף זה הנפש. והז"ל מבקרים אותם ואומרים שטעו בזה ש"חסיים היו על ממונם יותר מבניהם ובנותיהם, שהקדימו מקניהם לטפם" (רש"י). אבל משה רבינו תיקן אותם ואמר להם: לא כן, והטף קודם. וגם בזה יש מסר נפלא. הרבה פעמים אדם יוצא להפיץ כשדעתו גם על הממון שירוויח ממכירת ספרים או דיסקים. וזה בסדר גמור, שהרי אסור לתת ספרים בחינם, כי אם האדם המקבל לא משלם - הוא לא מעריך; וגם מבחינה רוחנית הוא לא סודה את המצווה מהקליפות. טוב מאוד שהמפיץ יתפרנס כדי שיוכל להמשיך ולעסוק בהפצה ולהרחיב את ההפצה. אבל עדיין אסור לעשות מהטפל עיקר ומהאמצעי תכלית. והמחשבה והכוונה הראשונים ועיקריים צריכים להיות אך ורק על הטף שבבית. דהיינו שכאשר יוצאים למלחמת ההפצה, באותם רגעים לא חושבים על הצאן והממון חושבים אך ורק על הנפשות: גם על הנפשות שבבית שאנחנו שומרים עליהן, וגם על הנפשות שבהן שאנחנו נלחמים בשבילן. "תן לי הנפש והרכוש קח לך". וכשיוצאים לשם שמיים רק למען הנפשות - סוף הכבוד והשפע לבוא מאליו וזוכים גם לשפע גשמי אך הכוונה היא רק על הנפש.

והי רצון שכל יהודי שקורא את המאמר, אם הוא כבר עוסק בהפצה, שיתחזק ביתר עוז, ואם עדיין לא זכה, זה הזמן לקום ולצאת למלחמה למען עם ישראל ולעשות נפשות לה' ולתורתו, והכול על פי דרכה של תורה ומתוך שמירה מעולה על ילדינו ונכסיו הרחוקים.

בברכת שבת שלום ומבורך

הוֹזִיר שַׁעַד עֵתָה נַחֲשָׁב כְּנֹאמְךָ לְמַלְךָ, נִתְגַּלָּה בְּמִלּוֹא כִּיעוּרוֹ כִּשְׁהוּא מִנְסָה לְשַׁכְנֵעַ אֶת הַמַּלְכָּה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנִי, וְאִישׁ לֹא יֵדַע מִכֶּךָ לְעוֹלָם. "הן המלך לא יחשוד בי - נאמן בתי - ששלחתי ידי בך", סיכם הוֹזִיר הַחֲלֻקֵּק...

"מה אעשה לנבל?" לחש המלך בשפתי קפוצות מאימה ומזעם.

"יש בידך אקדה", לחש בשקט רבי חיים בן עטר "כיון את הנשק לראשו ותירה בו".

המלך לא חשב כלל, ידיו פעלו באינסטינקט מייד. הוא כיוון את האקדה לראשו של הוֹזִיר וירה ירייה רועמת.

הַמֶּלֶךְ הַשְּׂבִי יִדְוֵה הַתְּנַפְּחָה לְאֵלֵי הַרְסִיִּים וְהַמֶּלֶךְ הַנְּמוּג, בְּחִדְהָ מִיֹּתֵר לְצִיּוֹן, לֹא נִמְצָא אֶתְרֵמִיל שֶׁל אֶקְדָּח...

"מה עכשיו?" תהה המלך באזני ה'אור החיים' הקדוש.

"תחזור לארמוןך סת' שתחליט,

וכשתגיע לעיר הבירה תעצור ברחובה של עיר ותחקור את העוברים והשבים בלא שידעו את זהותך כמלך מרוקו, ותיווכח לדעת שענין ראו את האמת לאמיתה והוֹזִיר אכן מו"ת, השיב רבי חיים בשלוה, כושל בכל יום קורים מאורעות כאלו מוסלאים.

המלך אכן חזר מיד לביתו, הסקרנות, יחד עם כעסו הנורא על הוֹזִיר שהולוכו שולל והתחזה לנאמן - אך בליבו היו שבע תועבות - הטריף את מונחתו, והוא גמר בדעתו שאין תועלת ב"נופש" כזה.

בבואו לרבאט הבירה נוכח המלך לדעת שלא נפל מדברי ה'אור החיים' ארצה. כולם סיפרו על יד נעלמה שירתה בוֹזִיר מִמְרֻחַק והפושע בא על עונשו. וקרנו של ה'אור החיים' עלתה מעלה בעיני כל גוי הארץ כאיש אלוקים קדוש.

הלם ודממה התפשטו באחת בטרקלין המלכות המפואר שלבש כעת חג לרגל יום הולדתו של מלך מרוקו. האורחים כולם בהו בחוסר אמון בעטיפה הקטנה שהחזיק המלך בידו, וכפי המלך עצמו אדמו והחווירו חליפות.

מולו עמד יהודי בגיל העמידה, לבוש בלבוש פשוט אך נקי, שעד עתה העריכו המלך ביותר היהודי היה לא אחר מאשר רבי חיים בן עטר, בעל 'אור החיים' הקדוש (בתאריך ט"ו בתמוז יום הילולתו) שהגיע ליום הולדתו של מלך מרוקו והושיט לו מתנה: מראָה פשוטה...

בעוד המלך חוכך בדעתו באיזה עונש להעניש את ה'אור החיים' על שהתל בו, ביקש רבי חיים

בן עטר סן המלך שיביט בסורה. המלך הביט במראה ולגד עיניו ניבטו רחובות העיר רבאט, עיר הבירה של מרוקו שבה היה ארמונו הקבוע. כעת נפש המלך בארסון של הקיט שלו יחד עם סגל יועציו ומעט מקורבים.

רחובות העיר רבאט התקרבו בסהירות לעבר הרחוב

הראשי, ואט אט כיונה המראה את המלך כבתוך חלום לתוך ארמונו. המלך באמצעות המראה, צפה בכל חדרי ארמונו המפואר, ראה את המשרתים, השומרים, ואף את המאכלים שהתבשלו בסירי ענק במטבח לצוות העובדים.

ואז החלה המראה להאט את הסחרור הנורא, היא התקרבה בחשאי לחדרה של המלכה... המלכה נותרה בארמון ברבאט עקב סירובה לעקור למונחה עם המלך, היא טענה שהיא זקוקה לכמה שפחות נסיעות וטלטולים. המלך כיבד את רצונה.

קעת צפה המלך המבועת בחדרה של המלכה מבכנים - למרות שדלת החדר הייתה סגורה ונעולה - עימה בחדר שוהה לא אחר מאשר הוֹזִיר הגדול, סגן...

להרגיש את
עוצמת האור
תפיץ, תבין.

שלום הבית שלי

הרב שלום ארוש שליט"א

הסדרה לשלום הבית
052-2240696

אם גם לכם "בגן השלום" ו-"חכמות נשים"
שינה את החיים
שתפו אותנו: al5308000@gmail.com

הולכים למלון

וגם הגבר, אתה אולי רעב וצמא ועייף, אבל דבר ראשון תקשיב למה שיש לאשתך לומר. גם אם היא לא מקבלת את פניך כפי שצריך, הדקות המעטות הללו נותנות הרבה! אין דבר חשוב כמו הכניסה לבית, אפילו שיש לאשה מועקה בלבה, והיא חייבת לפרק את אותה מועקה, ובעלה הוא האוזן הקשבת שלה, שעליו היא יכולה להשליך את כל המשא הכבד שהצטבר אצלה במשך היום, והיא כבר מוכנה לבעלה שיבוא הביתה מעיסוקיו, והיא תוכל סוף סוף לספר לו את כל מה שעבר עליה, ואף להטיח בו את כל תלונותיה ואת כל הדברים שהם לה למרת רוח - היא צריכה נקודה קטנה של שליטה עצמית, שלא מצריכה הרבה מאמץ: רק לחכות כמה דקות יותר, ולתת לבעלה להיכנס הביתה בשלום.

לכן, אף שאנחנו מבינים שגם על האשה עבר כוח שעבר, צריך שתמתין קצת עם המשא שהיא רוצה לפרק, ותקדים לבעלה שלום בחיך, ותיתן לו איזו מלה טובה, כגון שתגיד לו: בא בעלי, תשב, תשתה משהו. אני רוצה מאד לדבר איתך אבל קודם כל תנוח כמה דקות. בטח עבדת קשה וכו'. וכשהיא תיתן לו כח, יהיה לו כח לתת לה כח: והיעיקר זה ההתחלה: הכניסה לבית. לא לקפוץ על הבעל עם כל מה שהצטבר בלב. לחכות כמה דקות. לתת לו לנשום. הוא גם בן אדם. וגם להיפך. אם הוא יתן כוח לאשתו בכניסה לבית, הוא לא יודע איזה כוח היא תוכל לתת לו אחרי זה.

ונזכיר שוב, שלא באנו לאסור ביקור מזדמן פעם בשבוע או בשבועיים. קצת שיחה והתחדשות כל אשה צריכה. אך שיחה הכול בגבול הטעם הטוב. ומאחר ו"גבול הטעם הטוב" משתנה בין אשה לאשה, נגדיר זאת אנחנו בצורה ברורה: ביקורים נדירים וקצרים - זה גבול הטעם הטוב. כשהיא נעשה תדיר ונמשך שעות רבות, זה לא רק עובר את גבול הטעם הטוב, אלא זהו עוון נורא מאד שאי אפשר לשקול אותו, וכל אשה תהיה חכמה לא לעשות כן.

ישנו עוד דבר קטן שמשפיע המון ועוזר מאד בשלום הבית, והוא: קבלת הפנים של האשה לבעלה כאשר הוא נכנס לבית. כשהבעל נכנס לבית, האשה צריכה להאיר לו פנים. זה לא משנה איזה יום עבר עליה. וכמו כן: הצורה שבה הגבר נכנס לבית. דקה לפני שהוא נכנס לבית, שיסיר מעל עצמו את כל העול היומי, הצרות, הוא הטרדות וישתדל להיכנס במאור פנים לבית.

והאשה שמקבלת את פני בעלה, בוודאי שהיא רוצה לספר לו הכול ולפרק הכול, אבל על זה נאמר: חכמות נשים בנתה ביתה - תשתמשי בשכל שלך עד עכשיו חכית עשר שעות. מה יהיה אם תחכי עוד עשר דקות? תקבלי את בעלך בסבר פנים יפות, תשאלי אותו מה שלומו, תציעי לו לשבת לנוח כמה דקות, לשתות משהו, ואחרי כן מה שתגידיו לו יתקבל אחרת לגמרי, ואז תספרי לו הכול הכול.

בהמשך למאמר מהשבוע שעבר, זאת יש לדעת גם לצד השני. שכל בעל ואשה צריכים לדעת לא "לרבוץ" בבית של אחרים. כי פעמים רבות אצל נשים - חברה שלה "מארחת" אותה (בעל כורחה), לא נעים לה להגיד לחברה ללכת, ובעל כורחה היא מוציאה את כל כוחה ומבזבזת את כל זמנה על האירוח שנכפה עליה, והילדים מוגיעים, ואין אוכל, והכביסה נערמת, והיא עייפה משיחות ארוכות, וכשבעלה בא אין לה סבלנות אליו, והכל בגלל אותה חברה שבאה לבקר ומצאה לה "מלון" בחינם... וגם אם אותה חברה מארחת אותה ברצון ואף משדלת אותה לבוא אליה, היא צריכה להיות חזקה ולא להתפתות לך.

כל אשה תזכור, שגם אם יש לה צרות ובעיות, והיא זקוקה לתמיכה רגשית ומהפכת אֶזן קשבת וכו' וכו' - הכול מובן, אבל לא על חשבון אחרים. אל תנסו לפתור את הבעיות שלך על חשבון הרס של בית אחר. תלכי לרב מומחה שיפתור לך את הבעיות ותמצאי את הפתרון הפנימי, והיעיקר - להפנות את הכוח לתפילה, שזה יביא באמת את היושעה. אמנם האשה מוצאת איזו נחמה ובריחה מהמציאות הקשה שלה, כשהיא הולכת לאותה חברה, אבל זה לא פותר את הבעיות, ובינתיים היא הורסת בית אחר, שזה בעצמו עוון נורא, שבוודאי לא יספיק לה נחת מהצרות שלה.

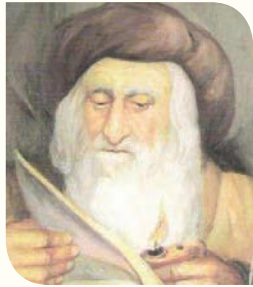
לאורם נלך

הילולא דצדיקא

ר' שלמה יצחקי זצ"ל
רש"י זיע"א
כ"ט תמוז

"שכתותיו שמרו דעת ותורה נתבקשה ונתחדשה ונדרשה מפיו, תורת אמת הייתה בפיו, בשלום ובמישור הלך, והעמיד לעולם רגל שלישי והגדיל תורה והאדיר" (הראב"ן סי' ק"ו דף ל"ו ע"א). התני רש"י הם רבנו מאיר בן שמואל מורמורג, ר' יהודה בר נתן, רבינו אפרים, נכדיו, בני רבי מאיר מורמורג הם רשב"ם [רבי שמואל בן מאיר], רבינו יעקב תם ורבי"ם (רבי יצחק בן מאיר).

פירושי רש"י: רש"י באר את המקרא והתלמוד. פירושי רש"י עלו על כל פירושי המפרשים שהיו לפניו.

בעל צדה לדרך אמר עליו בהקדמת ספרו כי: "לפניו לא קם כמוהו מורה דרך ומאיר נתיבות ים התלמוד בפירושו בלשון צה וקצה ואלמלא הוא נשתכח דרך התלמוד בבלי מישראל". ר' בצלאל אשכנזי בתשובותיו (סי' כ"ח) כתב: "אביהן ורבן של ישראל היה רש"י ז"ל, הוא המגלה לנו כל סתום, ובלעדיו היה הגמרא כספר החתום". רבינו נחמן מברסלב זיע"א אמר עליו: (שיחות הר"ן רג). ענה ואמר רבנו זכרוננו לברכה: זה איך יודע, שרש"י זכרוננו לברכה הוא כמו אחיה של התורה הקדושה (תט). כי כל תינוקות של בית רבן וכל ישראל כולם למודים את התורה שבכתב ושבעל פה עם פחש רש"י. ומזה מובן עצם גדולת רש"י, זכרוננו לברכה. זכותו תהא מגן וציונה עלינו ואכ"ר."

נולד בשנת ד'ת"ת (1040) בטרוייש שבצרפת ונפטר בשנת ד'תתס"ה. מקום קבורתו לא נודע היום. מגדולי חכמי ישראל בכל הדורות וגדול המפרשים של המקרא והתלמוד. בן המשפחה מפארת המתייחסת לתנא ר' יוחנן הסנדלר ולדוד המלך. את תורתו למד בוורמייזא וברבנא (היום בגרמניה אז צרפת) מפי גאונים גדולים. רש"י למד בישיבה של "חכמי לותר" שיסד ר' גרשום מאור הגולה, ועמד בראשה אחריו ר' יעקב בר יקר, שהיה רבו המובהק של רש"י. רש"י קראו מורי הזקן (סוכה ל"ה), ובכל מקום שהזכיר רבו סתם כוונתו לר"י בר יקר. לאחר פטירת ר' יעקב בר יקר, למד אצל רבי יצחק בר יהודה, ואחר כך למד אצל ר' יצחק הלוי בוורמייזא (ביצה כ"ד:). ואצל חכמי לותר האחרים. בהיותו כבן עשרים עזב רש"י את ביתו ואת אשת נעוריו וגלה למקום תורה. עסק בתורה מתוך הדחק.

סיפר על עצמו בדברים אלה: "בדברים אשר הגיתי לפני מלמדו, כי חסר לחם ועדי לבוש ורחיים על צוארי משמתי לפניהם". בהיותו כבן כ"ה הקים ישיבה בעיר מולדתו. שמו יצא לתהלה בין גדולי החכמים, ומכל ערי אשכנז וצרפת הריצו אליו גדולי הדור שאלות רבות בתלמודו. גם מוריו הרבו לשבח ולפארו במכתביהם אליו. ר' יצחק הלוי כתב לרש"י: "אין הדור יתום שאתה שריו בו וכמוך ירבו בישראל".

052

ט"ז באב

הדרך לזוגיות באומו

עם הרבנית ארוש תה"י

הזאת ת: (29)
פסחתי בט"ז באב בשנה שס"ה
בס הרבנית ארוש לאומו
והפסחתי יאומו קרה:
בשנתתי קיפאתי טלפון אהפסחתי
ובו היא זכרתי את בלתי היקר
פסחתי ונושחתי

02-5812210

ילדון הידודון

בין הפותרים יוגרלו מתנות

מי הביא 2 גוזלים לעם ישראל?

תשובה פשוטה בלבד: תשובה רש"י! בפרשתנו (במדבר כ"ב) זה נאמר על בלעם, והמסל נאמר או לדבורה או לצרעה.

הזוכה: יצחק צוקער, ירושלים.

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

יש לך סיפור תודה?

המערכת תשמח לפרסם אותו

al5308000@gmail.com

סיפורי תודה

אמרת תודה ונושעת?

לא יכלו להביא ילדים, אָמרו תוֹדָה וְנוֹשְׁעוּ

והלך בדרך האמונה וההודאה, הכל התגבר לו, ומעשיו יש לו דרך כותקה לכל החיים.

יהודי שאל אותי קומי, יבוא הקשיש? אָמרת לו שאנחנו לא צריכים את הקשיש בשבילנו, אלא בשביל התגלות מלכות ה'. קשיש לא יבוא פְּדֵי לַפְתֵר לָנוּ אֶת הַצָּרוֹת. הַהֶפֶךְ, כְּאִשֶּׁר אֲנַחְנוּ נִלְמַד אֶת קוֹ שְׂצִרְיָה לְלַמֵּד מִהַצָּרוֹת, אִזּוּ יִכַּל הַקְּשִׁי"ח לְבֹא. בְּשִׁבְלֵי הַצָּרוֹת צְרִיכִים רַק לְלַמֵּד אֲמוּנָה, וְזֶה נִם יִסְלַק אֶת הַצָּרוֹת. וְיִדְעוּ הַפְּתוּגִים: אֵל תִּסְפָּר לְקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיֵשׁ לָךְ צָרוֹת, אֲלֵא תִסְפָּר לְצָרוֹת שְׁיֵשׁ לָךְ אֶת הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא... כִּי תֵאמֶר לְצָרוֹתֶי: 'צָרָה צָרָה! תִּדְעֵי שְׁיֵשׁ לִי אֶת הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא', וְכִרְמַע אָחַד ה' יָגִיב אוֹתָהּ... נִכּוֹן שְׁגִים כְּאִשֶּׁר הָאָדָם מִסְפָּר לְקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל צָרוֹתָיו, זֶה טוֹב; אֲבָל בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָדָם נֹפֵל מִזֶּה לְבִקְיָנוּת, וְאִזּוּ זֶה כְּבִיר לֹא אֲמוּנָה, אֲלֵא כְפִירָה. לָכֵן צְרִיךְ לְהִכָּפֵר אֶת הַסֵּדֶר, וּבִמְקוֹם לְסַפֵּר לָהּ שְׁיֵשׁ לוֹ צָרוֹת, וְסִפָּר לְעַצְמוֹ שְׁיֵשׁ ה', וְה' אִתּוֹ, וְה' הוּא מְסוּבָב כָּל הַסְּפוֹת, וְהַכֵּל לְטוֹבָה, וְאִם יוֹדֵה לָהּ עַל הַצָּרָה, כְּתָרָךְ עוֹן תִּתֶיךָ לוֹ יְשׁוּעָה.

הַלְמָתִי לְקַבֵּעַ מְזוּזוֹת בְּחִנּוּת הַבַּיִת שֶׁל אֲחִיד הַתְּלִמִּידִים שְׁלִי. בְּחֹר צְעִיר נִגַּשׁ אֵלַי וְשָׁאַל אוֹתִי: "כְּבוֹד הַרֵב, אֲמַתָּה זֹכֵר אוֹתִי?", אָמַר: "אֲמַתָּה זֹכֵר שְׂבִאֲתִי אֵלַיךְ וְאָמַרְתִּי לָךְ שֶׁהֲרֹפָא אָמַר שְׁאֵנִי וְאִשְׁתִּי לֹא יִכּוּלִים לְהַבְיִא יְלָדִים בְּשֵׁם אִפְן וְאֲמַתָּה אָמַרְתָּ לָנוּ שְׁנִייד חֲצִי שְׁעָה תוֹדָה כָּל יוֹם. שְׁלוֹשָׁה חֲדָשִׁים אָמַרְנוּ חֲצִי שְׁעָה תוֹדָה, וְאִשְׁתִּי בְּהַרְיוֹן!"

מְאִיסָה נְטִלְתִי אֶת הַפֶּחַ לְלַכֵּת וְלִהְבֵּטִיחַ לְאֲנָשִׁים "תִּגִּיד תוֹדָה, תִּרְאֶה יְשׁוּעוֹת, קוֹה שְׂאֲמָה צְרִיךְ יְהִי לָךְ?" הַסְּתַמְּכִיתִי עַל קוֹה שְׂאֲמַר רַבִּי נִתָּן מִבְּרִסְלָב, שְׂאֵם אָדָם יֵאמֶר תוֹדָה עַל הַכֵּל, אִמְרו רַבִּי נִתָּן: "תִּבְטְלוּ כָּל הַצָּרוֹת", יש לנו הבטחה מרבי נתן שֵׂאֵם אָדָם יֵאמֶר תוֹדָה וְתִבְטְלוּ "כָּל" הַצָּרוֹת, לֹא "כִּמְעַט" כָּל הַצָּרוֹת, אֲלֵא כָּל הַצָּרוֹת וְתִבְטְלוּ. לָכֵן הַתְּחַזְּקוּ לְהַזְכִּיר: יש לנו הבטחה מרבי נתן מִבְּרִסְלָב, שְׂאֵם עִם יִשְׂרָאֵל יֵאמְרוּ תוֹדָה עַל הַטּוֹב וְיֵאמְרוּ תוֹדָה עַל הַרַע, "בְּיָדֵי" אִמְרו רַבִּי נִתָּן, "וְתִבְטְלוּ כָּל הַצָּרוֹת וְכָל הַגְּלוּיֹת" לְגַמְרֵי, וְכִּי הִיתָ מְזוּזָן וְאֵלֶּה שְׁלִמָה. אֶת הַסְּפָר הַזֶּה הִבֵּאתִי כָּאֵן, כְּדֹגְמָא לְאָחִיד מִרְבָּבוֹת סְפָרִים שְׂפוּקִים רוּאִים, אִיךְ אָדָם שְׂתִקְבֵּל אֲמוּנָה, וְתִתְחַל לְהוֹדוֹת לָהּ עַל כָּל הַצָּרוֹת שֶׁלוֹ, כְּבִיר אֵין לוֹ צָרוֹת, וְנִצְאָה, שֶׁהַצָּרָה הַיְחִידָה שְׁיֵשׁ לְאָדָם הִיא, שְׂאֵין לוֹ אֲמוּנָה. כְּמוֹ שְׂבִירָר מִהַסְּפָר הַזֶּה - אִיזֶה צָרוֹת הִי לְאוֹתוֹ יְהוּדִי! וְכִרְמַע שֶׁהַתְּחַבֵּר לְאֲמוּנָה

אמרת תודה ונושעת? 052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה? גם אתה יכול! שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה al5308000@gmail.com

מתנה ושמה תודה 052-2240696

ילדים אומרים תודה סיפור בהמשכים לילדים

שבחפשי הקרוב נהיה חלק פעיל מקייטנת בית הספר. הבעיה היחידה שעמדה בפנינו, היתה אפרת. אפרת היא מלכת הכתה, שהחליטה שהיא והחברות הקרובות שלה יזכו בכל חמשת התפקידים, וכשאפרת מחליטה משהו, היא לא מותרת. היא עושה הכל כדי לקבל את מבקשה. כך היה במסבת בת המצוה. היא וכל חברותיה קבלו את התפקידים הכי מרכזיים. כך היה בקשוחי הכתה. כך היה בכל תחרות או פרויקט שהכתה היתה צריכה להכין.

"מה עושים?", שאלתי את אלישבע, "יש לנו בכלל סכוי?" "אני חושבת שהפעם יש לנו סכוי", ענתה אלישבע, "הרי בוחרים לפי רשימת הרעיונות המצליחים ביותר אני בטוחה שהרשימה שלנו תהיה במקום הראשון על פני כל האחרות. וכמוכן, התפלות שנשקיע בענין יגרמו להנהלה לבחר בנו למרות הכל!" המשיך בשבוע הבא

מדריכות בקייטנה (חלק א) שבית הספר החליט לבחור חמש בנות שיהיו אחראיות על הקייטנה של החפשי הגדול לכתות הקטנות. שמחתי, זה בדיוק הדבר האהוב עלי, ואני גם מאד טובה בזה. 'אני ואלישבע חיות להיות חלק מחמש הבנות שיבחרו, אמרתי בלבי. המחנכת נתנה משימה: "כל בת שמעונינת להשתתף בפרויקט תכתב על דף עשרה רעיונות יצירתיים לפעילות בקייטנה. חמש הבנות שלהן יהיו הרעיונות המצליחים ביותר, יבחרו להיות המדריכות של הקייטנה." מיד נרתמנו למשימה. בעקבות הנסיון הרב שאברנו במשך השנים בקייטנות רשימת עששיו, הכנו רעיונות מדימה היינו בטוחות

תמיד הייתי ביישנית. כל שנות ילדותי הייתי ילדה מאד שקטה ולא בולטת. למזלי, היתה לי חברה נפלאה שקראו לה אלישבע, שמאד דומה לי - ביישנית כמוני. היינו ממש כאחיות וכל דבר עשינו ביחד - מהכנת שעורי בית, ועד לאפית עוגות למסבה. אחד מהתחביבים האהובים עלינו ביותר הוא ארגון קייטנות לילדים קטנים. היינו ממש כמו גננות מדפלות, והשקענו את כל כחנו וזמננו בארגון הקייטנה הכי מצלחת בשכונה.

זה היה בכתה ח'. בבקר אחד הודיעה המחנכת

בדיחות הדעת

אדם הגיע לחתונה באחד האולמות הפשוטים. כשהגיע המלצר שאלו: מה תרצה? בשר או עוף קדוש? תמה האיש: מה הכוונה עוף קדוש? צחק המלצר וענה: זהו עוף שהיה בבוקר בברית, בצהריים בבר מצוה, ועכשיו בחתונה...

בדיקו מתלוננים הורים שאומרים "נתנו לו יותר מידי".

בקיצוה נגדיר זאת ברור: חום ואהבה, כן. והרבה... חוסר גבולות, פינוק יתר, לא ולא!

טיפס ולורדים זרחניים

נקודה חשובה נוספת, במקרים בהם ההורה נוהג ביתר אהבה, אך ב"חוסר הצבת גבולות", הילד ילמד מהר מאד להכיר בחולשה זו של הוריו (בדיקו כשם שהוא לומד להכיר את שאר חולשותיהם). הוא יצל זאת, ויהפוך את הוריו לעושי דברו ורצונו בכל תחום ובכל זמן. כולנו מכירים את הסיטואציה של הילד המסונק השוכב וצורה בסופר השכונתי, בכדי שאימו תקנה לו את הממתק שהוא רואה על המדף.

ראיתי פעם, אמא וילד בן 6 בחנות למכשירי כתיבה, שבוחרים "ביחד" את הציוד לכיתה א'. אם לא ראתים לא הייתם מאמינים, הילד חייב את אימו לקנות לו ציוד במאות שקלים, כאילו היה סטודנט באוניברסיטה, כל ההסברים של אימו-שלא צריך מחברת ספירלה 5 נושאים בשווי 15 ₪ עט עפרון, טיפס ולורדים זרחניים בכיתה א', או את התיק עם התוספת למחשב נייד, נפלו על אוזניים ערלות, והילד בסוף יצא מהחנות עם כל השלל.

הורים יקרים! יפה שעה אחת קודם, אהבה אמיתית הבאה עם מחשבה על טובת הילד, אינה בהכרח כזו המתירה כל רסן ונותנת לילד את כל העולה על רוחו. אהבה אמיתית עליה לבוא תמיד יחד עם גבולות, קווים אדומים, סמכות ומשמעת. ולכן כפתיחה להחלת גבולות מתוך אהבה וחינוך לארגון סדר יום ברור בבית, נערוך "בירור" עם עצמנו, אלו הורים אנו: הורים המעניקים חום ואהבה, או הורים המעניקים חום גבוה.

בס"ד

מחפשת ולא מוצאת??

מעונינת בעבודה צמנה ב-100% ובשעות נוחות?

מצאנו מקום בדיוק בשבילך!

טלפנת עם שליחות, בשעות נוחות ובסביבה חרדית

בברכתו של הרב שלום ארוש שליט"א

העבודה במשרדים בירושלים

לפרטים: 02-5308002 | 02-5308000

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה
הרב יצחק אבוחצירה

זהירות ממנת יתר

למרות שאהבה - משמעותה נתינה, ועל אף שחום משדרים באמצעות הענקה, יש גם גבולות שצריך להתחשב בהם.

אין יותר "חום ואהבה" מלתת לילד את מה שהוא באמת צריך. תצדיקו אותי שכל ילד אוהב ממתקים, אך כולנו גם יודעים מה קורה עם זה בסוף, במידה ואין על זה מספיק פיקוח.

אל תפחדו לסרב לילד שלכם, אדרבה זה מקנה לו בטחון עצמי. הוא מרגיש שיש מי שאפשר לסמוך עליו. בתוך הלב הילד יודע, שאבא שעומד על שלו ולא נכנע- הוא אבא שישן עליו ויעזור לו כשהוא יצטרך אותו.

הילד שלכם מספיק חכם כדי להבין, גם אם זה לא נעים ונות, שסירובם של ההורים להשאיר אותו בבית על חשבון הלימודים, אינו נובע מהרצון להכסר ממנו...

וכן כאשר האם מתעקשת שבנה ילבש סוודר הילד מודע לכך היטב שהאם דואגת לשלמו, גם אם אין הדבר נוח לו.

הבעיה היא, שלפעמים יש בנו טבע מסוים שאנחנו רוצים לתת לילדנו, דברים שלא יכולנו לקבל מההורים שלנו. הרצון הזה הוא טוב- רק במידה והילד אכן צריך את זה, ולא בגלל שאנו רוצים למלא חסך מסוים אצלנו.

אהבה אמיתית

עלינו להפנים, כי: כשם שללא חום ואהבה, אין ביכולתו של הילד לפרוח, כך בדיוק יקרה אם לא יוגדרו הגבולות, אם דברים ינתנו ללא חשבון וללא הבחנה ושוב אני בהחלט לא מדבר על סוג האהבה שכתוב לעיל. אני מדבר על סוג האהבה שאנחנו קוראים לה כך, חום גבוה מדי, אינו נובע בהכרח מתוך אהבה כנה ונכונה. אם יבדוק ההורה היטב את מניעיו, הוא עלול לגלות שלא אהבה טהורה היא המניעה אותו. לעיתים, עטיפות רגשיות שונות מצטרפות ל"אהבה חמה" זו. מה שעלול לגרום בסופו של דבר לתוצאה הפוכה אצל הילד. ועל כך

חום ואהבה או חום גבוה פרק ב'

הורים יקרים, פעמים ואנו שומעים "הרהורי-לב" של הורים, בסגנון:

"טעיתי שהתייחסתי לילד יותר מידי, אני מצטער על כך שנתתי לו כל מה שרצה, היום הוא מתחצף ומצפצף עלי". "אם הייתי קצת יותר קשוחה איתו, הוא לא היה מטיף להתחצף ולענות לי היום..."

או סגנון שונה: "חבל שהייתי קשה עם הילד, לא חיבקתי אותו מספיק, כשגדל, החברים חיבקו אותו, אז הוא נשר ממסגרת הלימודים וברח לנו מהבית".

יכול מאוד להיות, שטענות אלו צודקות, אולם טענות אלו סותרות!

אצל משפחת א' הענקת חום ואהבה, גרמה למכשול. ואצל משפחת ב' היא הייתה חסרה ולכן נגרם המכשול.

עלינו לשאול: מהי הדרך הנכונה, האם להיות הורים "חמים" ולהרעין אהבה בלי גבול או להיות הורים "קרים" ולהתייחס לילד רק מתי שזה יועיל לזו!

כמובן הכי טוב זה להיות ממוצע. אבל איך ומתי? והאם בכלל אנחנו יכולים לשלוט על "מיד האהבה"?

אהבה כן פינוק לא!

בפרק הקודם שוחחנו על נושאים אלו, ואפשר יהיה לסכם כי: חום ואהבה צריך לתת וכמה שיותר אך יש להבחין, בין חום ואהבה, לבין פינוק וחוסר סמכות. לדוגמה: אמא הנותנת לילדה לצאת ביום קר מהבית ללא סוודר, מאחר והוא לא רוצה, אין זו אהבה זו חוסר סמכות הורית. דוגמאות נוספות: אב השומע את בנו מתחצף אליו וממשיך לחייך אליו בנעימות בסגנון "התאפקות הוא כוח", אינו משדר חום ואהבה, הוא משדר חולשה וחוסר חינוך. הורים המאפשרים לילד לשוטט בלילה עם "חברים", בגלל שהילד כבר בן-15 והוא לוחץ עליהם, אינם הורים אוהבים, הם הורים חסרי אחריות. אם הילד מונדד שהוא רוצה להישאר בבית על חשבון הלימודים והאם מסכימה מתוך רצון להיטיב עם הילד, קיימת כאן אהבה שלא במקומה.

בס"ד

ט"ו באב
הדרך לזוגיות באומן
עם הרבנית ארוש תחי'

יום רביעי ל"ג אב 14.08.19
עד יום ראשון י"ז אב 18.08.19

רב נחמן מברסלב, רבי נתן
הבעל שם טוב, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב

ארוחות ביתיות ומושקעות,
לינה, נסיעות, הדרכה ועוד...
ל"ט מיל ברוך שש

02-5812210

פרשת מטות בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
 רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
 טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
 לכניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

מאמר ראש הישיבה

תדריך לפני יציאה לקרב

המבצע הצבאי שונכשל

המבצע הצבאי היה מתוכנן היטב עד הפרט האחרון. כל התרחישים האפשריים בשדה הקרב נבדקו, והוכן מענה זמין לכל בעיה בלתי מתוכננת שתצוץ. בראש הכוח יצא מפקד החטיבה עם כוחות סיוור של יחידות העילית של הצבא, ובחדר הפיקוד ישבו הרמטכ"ל ואלוף הפיקוד עם קציני המטה ועקבו בדריכות אחר התנהלות המבצע.

הכוחות נפרשו בעמדות הקדמיות, והיה נראה שהכול מתקדם כמתוכנן, אך רגע לפני שעת השי"ן התגלה שתרתיש אחד לא נצפה מראש: הקשר עם בסיס הגָּם נותק, וכל כוחות העתודה והחילוף האחרים נטרלו. המבצע הצבאי הגדול שתוכנן להסתיים בניצחון מזהי, נחל כישלון חרוץ וגבה אבידות כבדות. אמנם התמנתה והוקמה וועדת חקירה ממלכתית שחקרה ביסודיות את תכנון המבצע ואת קבלת ההחלטות, אבל האמת היא שהמוחלד זעק עד לשמיים: במהלך התכנון המודוקדק "שכחו" לדאוג לאבטח את העורף - בסיס הגָּם נותר חשוף, וכוחות האוייב שקיבלו מידע מודיעיני מוקדם על המבצע, חדרו לבסיס והשמידו אותו. וכאשר אין עורף, החזית מתפוררת והכול קורס.

שומרים על העורף

הפרשה שלנו מתארת נמשל שמאוד קרוב למשל. בנמשל שלנו החזית היא אותה חזית, אבל העורף הוא לא אותו עורף. והבדל נוסף הוא, שבנמשל שלנו לא עשו את אותה הטעות, ואבטחו היטב גם את העורף. בני גד ובני ראובן שביקשו להשתקע בעבר הירדן ולא להיכנס לארץ - לא חשבו ולא עלה על דעתם לנוש את עם ישראל ולתת להם להתמודד לבד עם כיבוש הארץ. הם באמת רצו והיו מוכנים בכל ליבם למסור נפשם ולהתנתק ממשפחותיהם

בשבוע שעבר כתבנו על הגבול הדק ושביל הזהב שבין קנאת ה' צבקות לבין אהבה ושלוש וקירוב. וכתבנו שכלפי פנים, אנחנו כלפי עצמנו - צריכים קנאות גדולה לא לסור כחוט השערה מסעיף בשולחן ערוך או ממונה ישראל או מגדריהם וסייגיהם של גדולי הדור; אבל כלפי חוץ, כלפי אחינו הרחוקים - אנחנו חייבים סבלנות גדולה, כף זכות, והרבה קירוב מתוך אהבת ישראל. זה אומר שאין לנו ברירה אלא לצאת אליהם למרות הסכנה, אבל בלי לותר על השמירה שאנו מחוייבים לשמור מכל משמר קודם כול את עצמנו. ואדרבא בזמן מלחמה צריכים שמירה יתירה על הקדושה כמו שאומרת התורה: "כי ה' אלוהיך מתהלך בקרב מחניך והיה מחניך קדוש". וזה נכון גם ברמת המשפחות שלנו. היציאה שלנו "החוצה" לשדה הקרב ולרחובות המסוכנים - היא יציאה רק שלנו בעצמנו מתוך רצון להשפיע, אבל חס וחלילה זו לא יציאה של כל המשפחה שלנו. אסור באיסור חמור שהמשפחות שלנו יכירו ויחשפו לכל הבלבולים שבחוץ, כמו שמדריכים חז"ל שלא אומרים לאדם 'הטא, בשביל לנמרי, בכל זאת עלינו לעשות כל שביכולתנו כדי לצמצם ולבנות עוד גדרות ועוד חומות ומבצרים.

חוק גיוס חובה

בדורנו ה"גיוס" לצבא ההפצה הוא גיוס חובה. משה רבינו תמה איך ניתן לעזוב את עם ישראל לבד: "האחיכם יציאו למלחמה ואתם תשבו כה?!" ובפרשה שלנו מדובר בסך הכול שחלק מהעם יוצאים למלחמת מצוה וחלק נשארים בבתיהם, ואין כאן סכנה אמיתית כי "אין מעצור לה' להושיע בין רב למעט". ובכל זאת, ראה משה בנטישה של שבט גד וראובן רעה כפולה: הן עצם הפרישה מן הציבור, והן החלשת רוח העם - "ולמה תניאנו את לב בני ישראל".

וכל שכן בדורנו, שבו רוב עם ישראל מתמודדים עם מלחמה רוחנית כנגד יצר הרע גדול מאוד, וכנגד

כיבוש לבבות- לא על חשבון המשפחה

מלחמת הכיבוש והחלוקה של דורנו היא לא על שטחי אדמה, אלא על הלבבות של עם ישראל, מלחמת הרפצה. עם ישראל צמאים יותר מתמיד, אך גם סובלבלים יותר מתמיד. זה הזמן שייצא חתן מחדרו למלחמת המצוה ולא לתת לעם ישראל להיות בודדים במערכה, אלא לעמוד איתם ולצאת אליהם ולהיות כוח החלוץ המחזק אותם בתורה, באמונה, במידות טובות, ובערכי היהדות האמתיים.

אבל כאשר יוצאים למלחמה, אסור לשכוח את העורף. אסור להפקיר את הנשים והילדים בשביל המלחמה שלנו בחוץ. חייבים לדאוג "לערי מבצר", ולהקים גדרות צאן - מלשון גדרים וסייגים רבים שישמרו את משפחותינו מההשפעות הרסניות של הדור. ונכון שאנחנו, חלוצי הצבא, יוצאים לעין הסערה ולמקומות מסוכנים, ולכן גם אנחנו בעצמנו נמצאים במלחמה קשה מאוד - אבל אסור חלילה שהילדים הרכים שבבית יהיו חשופים לסכנות הגדולות, אלא צריכים לשמור עליהם בשמירה מעולה בבסיס הגָּם הרחוק משה הקרב. כל מי שעוסק בקירוב רחוקים ובהפצה חייב לצאת ולהילחם, אבל גם חייב לשמור את העורף ואת בסיס הגָּם שלו, שלא יחזור מן המלחמה שבחוץ ויגלה שכל מה שבנה נחרב חלילה.

קנאה בוערת בפנים ואהבה יוקדת בחוץ

המשך בעמוד 3

גיליון 631 כ"ד תמוז תשע"ט		כניסה		ר"ת
20:56	20:19	19:05	ירושלים	
20:54	20:22	19:22	תל אביב	
20:57	20:23	19:16	חיפה	
20:55	20:20	19:21	באר שבע	

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב			
אפרת	קרני שומרון	ירושלים	חולון
יום א', כ"ה תמוז (28/07/19) בית מדרש דרך חיים נצח ירושלים 6 בשעה 20:30	יום ב', כ"ו תמוז (29/07/19) בית כנסת המרכזי "משכן אליה", מעלות קדושים, בשעה 20:30	יום ד', כ"ח תמוז (31/07/19) ישיבת "חוט של חסד" שמואל הנביא 13, בשעה 20:30	יום ה', כ"ט תמוז (1/08/19) בית כנסת ע"ש חללי צה"ל המעפילים פינת המצודה בשעה 21:30

לפי זה נראה כי כשהשיג בלעם בנבואתו, שלעתיד לבוא יגלה הקב"ה לישראל שער הנ' בבחינת: "תורה חדשה מאתי תצא", והשיג מזה שבכח שער הנ' של הקדושה יצליחו להתגבר על קליפת מואב לבטלה מן העולם, והרמז בזה כי מוא"ב בגימטריא מ"ט לרמז שכוחם הוא רק מצד מ"ט שערי טומאה, לכן כאשר ישיגו ישראל נ' שערי קדושה יצליחו להתעלות עליהם ולבטלם.

הנה כי כן זהו שאמר בלעם לבלק: "לכה איעצך [איך להתגבר על מה] אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים". שעתידיים לעקור אותם מן העולם על ידי שיזכו להשיג נ' שערי בינה, ורמז לו בכך שהעצה היא להפילם בנ' שערי טומאה, כדי לעכב אותם על ידי זה מלהשיג נ' שערי בינה, ועל כך מבארים חכמינו ז"ל שאמר לבלק: "אלהיהם של אלו שונא זימה הוא", כי איסור עריות הוא כנגד שער נ' של הטומאה.

מעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין ביתר שאת הרעיון הנשגב של רבי נתן שפירא, שפנחס הוא אליהו קיבל שכרו, שיזכה לפתור לישראל לעתיד לבוא את כל הספקות בתורה, אשר כפי שנתבאר יעשה כן על ידי שישג את שער הנ', וישלים בכך את האות ו' החסרה במילת "תיקו" לצירוף "תיקון".

לפי האמור הביאור בזה, כי על ידי שנזכר בהלכה שנשתכחה מכל ישראל: "הבועל ארמית קנאין פוגעין בו", הציל את כל ישראל מללכת בדרכו של זמרי בן סלוא שנכשל בעריות, ועל ידי זה הצילם שלא יפלו בנ' שערי טומאה, לכן מדה כנגד מדה יזכה ללמוד ממשו רבינו את שער הנ' מצד הקדושה וילמדו לכל ישראל, כפי שהבטיח הקב"ה למשה: "והיה הוא יהיה לך לפה", במהרה בימינו אמן.

להתמהמה. ומבואר בספרים הקדושים בשם רבינו האריז"ל (הגדה של פסח ד"ה ולא יכלו להתמהמה), כי בהיותם בגלות מצרים שקעו ישראל במ"ט שערי טומאה, ואם היו נשארים עוד מעט במצרים היו שוקעים בנ' שערי טומאה ולא היו יכולים לצאת משם לעולם.

וביאר השל"ה הקדוש (מסכת פסחים מצה עשירה דרוש אאות לג) הטעם, למה אם היו נכנסים בשער נ' של הטומאה לא היה אפשר להוציאם, על פי מה שכתוב (קהלת ז-ד): "זה לעומת זה עשה האלקים". נמצא כי כדי להוציא את האדם משערי טומאה צריך להיות כנגדו זה לעומת זה בשערי קדושה. לכן מאחר שמשו רבינו לא השיג רק מ"ט שערי בינה, לא היה יכול להוציאם רק ממ"ט שערי טומאה, אבל אם היו שוקעים בשער נ' של הטומאה לא היה יכול להוציאם משם.

אלא שעתה נשאר לנו לברר מהו שער נ' של הטומאה שלא שקעו בו ישראל ובזכות זה יצאו ממצרים. ונראה ללמוד דבר זה ממה שמבואר במדרש (ויק"ר לב-ה): "יוסף ירד למצרים וגדר עצמו מן הערוה, ונגדרו ישראל בזכותו. אמר רבי חייא בר אבא, כדאי היה גדור ערוה בעצמו שנגאלו ישראל על ידו". הרי מבואר כי האיסור של עריות הוא שער נ' של הטומאה, ומאחר שהיו ישראל גדורים בעריות ולא נפלו בשער נ' של הטומאה זכו לגאולה ממצרים.

בלעם התחכם להפיל את ישראל בנ' שערי טומאה

והנה ידוע מה שהשוו חכמינו ז"ל כוחו של בלעם בטומאה לעומת כוחו של משו רבינו בקדושה, כמו שדרשו בספרי פרשת וזאת הברכה על הכתוב (דברים לד-י): "ולא קם נביא עוד בישראל כמשו, בישראל לא קם, אבל באומות העולם קם, ואיזה זה בלעם בן בעור". נמצא לפי זה כי מאחר שמשו רבינו לא זכה רק למ"ט שערי בינה, לכן גם כוחו של בלעם בטומאה לא היה רק מ"ט שערי טומאה.

יתרץ קושיות ו'איבעיות, כי לעתיד לבוא יפתור אליהו הנביא את כל הספקות שבתורה, על ידי שילמד ממשו רבינו את שער הנ' שיגלה לו הקב"ה לעתיד לבוא, ועל ידי זה ישלים את האות ו' החסרה במילת "תיקו" להשלים את הצירוף "תיקון".

נפלא לרמז ענין זה במה שאמר הקב"ה למשה על פנחס הוא אליהו: "והיה הוא יהיה לך לפה", רמז לו הקב"ה שאליהו יהיה "לך לפה" - ל"ך בגימטריא נ', שיהיה השליח של משו רבינו מלך המשיח, למסור את תורתו משער הנ' לכל ישראל, ובכך בישר הקב"ה למשה שאף שלא זכה ביציאת מצרים לשער הנ', עם כל זאת יזכה להשיג שער הנ' בגאולה העתידה, וילמדו לכל ישראל על ידי אליהו.

פנחס הציל את ישראל מעריות שהן כנגד שער הנ' של הטומאה

בדרך המלך נלך לבאר לפי זה דברי רבי נתן שפירא, כי פנחס הוא אליהו זכה לפתור לישראל את כל הספקות בתורה, משום שזכה לגלות לישראל את ההלכה שנתעלמה מהם שהבועל ארמית קנאין פוגעין זו, על פי מה שנקדים לבאר עצתו הרעה של בלעם הרשע לבלק להכשיל את ישראל בעריות, כמו שכתוב (במדבר כד-י): "לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים". והביא רש"י מה שפירשו בגמרא (סנהדרין קו): "אמר להם אלהיהם של אלו שונא זימה הוא".

אמנם לפי זה צריך ביאור איך יתפרש לפי זה מה שאמר בלעם: "אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים". והנה רש"י מפרש הכוונה בזה: "מקרא קצר הוא זה. איעצך להכשילם, ואומר לך מה שהן עתידין להרע למואב באחרית הימים". ובהשקפה ראשונה אין כאן שום רמז על מה שיעץ לו להכשיל את ישראל בעריות.

ונראה לבאר הענין בזה על פי מה שכתוב ביציאת ישראל ממצרים (שמות יב-ט): "ולא יכלו

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

וכן מבואר בזוהר הקדוש (פרשת משפטים קכ). רמז הכתוב (קהלת א-ט): "מה שהיה הוא שיהיה" - "מ'ה ש'היה ה'וא" ראשי תיבות משי"ה, כלומר מה שהיה בגאולה הראשונה ממצרים על ידי משה רבינו, הוא שיהיה גם כן בגאולה האחרונה על ידו. וכתב ה"אור החיים" הקדוש (בראשית מט-יא) ליישב איך זה מתאים עם המבואר שמלך המשיח יהיה מזרעו של דוד המלך, ויש אומרים שדוד המלך עצמו יהיה משיח, כי נשמת משיח תהיה כלולה מדוד המלך ומשה רבינו.

נמצינו למדים מזה, כי משה רבינו שיהיה מלך המשיח, עתיד ללמד לישראל את התורה החדשה שיגלה הקב"ה לישראל, ולפי המבואר יהיה משה לעתיד לבוא כבד פה וכבד לשון, שהכוונה בזה שלא יוכלו ישראל להשיג את עומק תורתו, עד שיבוא פנחס הוא אליהו ויפרש את תורתו של משה לכל ישראל, הנה כי כן על כך אמר הקב"ה למשה: "והיה הוא יהיה לך לפה", שפנחס הוא אליהו יהיה לך לפה לפרש התורה שתלמד את ישראל.

אליהו הנביא יפתור את כל הספקות על ידי גילוי שער הנ'

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה שזיכה אליהו הנביא לפתור את כל הספקות בתורה, על פי המבואר בזוהר הקדוש (פרשת צו כז): ביאור מילת "תיקו" שנזכרה בגמרא על כל ספק הלכה שלא נפתרה: "תיקו חסר ו' דלית ליה תיקון, חסר נון דאיהו עלמא דאתי". כלומר מילת תיקו היא בעצם תיקון אלא שחסרה האות ו' שרומזת על עולם הבא.

ויש לומר הביאור בזה, כי הסיבה לכל ההלכות שלא נפשטו ונשארו בספק עד לעתיד לבוא, היא מפאת שבירור הלכה זו הוא משער הנ' שבגלות אין לנו השגה בו, לכן לעתיד לבוא שיגלה לנו הקב"ה גם את שער הנ' בבחינת: "תורה חדשה מאתי תצא", אז יתבאר כל הספקות שבתורה. וזהו ביאור הזוהר הקדוש כי מילת תיקו היא מילת תיקון אלא שחסרה האות ו', להורות כי הספקות שבתורה הם מחמת שחסר שער הנ' מנ' שערי בינה, וכאשר יגלה לנו הקב"ה את שער הנ' לעתיד לבוא, תתעלה מילת "תיקו" למילת "תיקון", ואז יתברר כל הספקות שבתורה ויבואו לידי תיקונם.

נמצינו למדים מזה ביאור חדש במילת "תיקו", אשר כפי המבואר היא נוטריקון תשבי

"תורה חדשה מאתי תצא". עתיד הקב"ה לגלות שער החמישים מנ' שערי בינה שלא היה למשה רבינו

**סידור האריז"ל: "ולא יכלו להתמהמה",
שלא ישקעו בנ' שערי טומאה שאז לא היו יכולים לצאת ממצרים,
שער נ' של הטומאה הוא איסור העריות,
שהיו ישראל גדורים במצרים, ובזכות זה לא שקעו בנ' שערי טומאה
עצתו של בלעם להחטיא את ישראל בעריות
כדי שישקעו בנ' שערי טומאה ועל ידי זה לא יהיה להם תיקון**

מה שמחדשים בתורה הוא מדליו, ממה שדלה דלה משה שהכל רמזו בתורה שבכתב. ואמר לשון דלי, לומר כי בערך פינה הגדולה אשר עתיד ה' לגלות לישראל בסוף הדורות בימי מלך המשיח, שהוא שער החמישים של בינה, כל המ"ט הם בגדר דלי בערכו, ואמר כי הגם שעתה הוא דלי, זרע ישראל יזכה לקחת מים רבים שהוא שער החמישים, והוא אומרו וזרעו במים רבים".

מעתה לא נפלאות היא לומר, כי על שער הנ' שעדיין לא נתגלה בעולם ויתגלה רק לעתיד לבוא, אומר הקב"ה לישראל: "תורה חדשה מאתי תצא", שילמד את ישראל כל הסודות התורה הגנוזים בשער הנ'. וזהו ענין אור הגנוז שמבואר בגמרא (חגיגה יב.) שגנוזו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבוא.

הקב"ה ילמד תורה חדשה לישראל על ידי מלך המשיח

והנה מצינו במדרש (ילקוט שמעוני ישעיה כו רמז תכט) כי מלך המשיח ילמד את התורה חדשה לישראל: "עתיד הקב"ה להיות יושב בגן עדן ודורש, וכל הצדיקים יושבים לפניו, וכל פמליא של מעלה עומדים על רגליהם, וחמה ומזלות מימינו של הקב"ה, ולבנה וכוכבים משמאלו, והקב"ה יושב ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן על ידי משיח". וכבר אמרנו כמה פעמים כי דבר זה רמזו בשם משיח נוטריקון משיח יגלה ש'ער ח'מישים.

נקדים עוד מה שמבואר בזוהר הקדוש (פרשת בראשית כה): כי משה רבינו שהיה הגואל הראשון ביציאת מצרים יהיה מלך המשיח לעתיד לבוא, ונרמז בכתוב (בראשית מט-י): "לא יסור שבט מיהודה, דא משיח בן דוד, ומחוקק מבין רגליו, דא משיח בן יוסף, עד כי יבא שיל"ה דא משיח, חושבן דא כדא". פירוש שיל"ה בגימטריא משיח שיהיה משיח.

העתידה אשר אז יתקיים: "והיה הוא יהיה", שהשם הוי"ה שהוא אותיות ויהי"ה יתעלה לשם יהי"ה, אז פנחס הוא אליהו י"היה לך לפה", ללמד ולפרש תורתך לכל ישראל.

"אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא"

ונראה לבאר ענין התורה שעתיד משה רבינו ללמד לישראל על ידי אליהו הנביא שיהיה לו לפה, על פי מה שאמר הקב"ה על ידי הנביא (ישעיה נא-ד): "כי תורה מאתי תצא". ודרשו חכמינו ז"ל במדרש (ויק"ר יג-א): "אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא". וצריך להבין ענין התורה חדשה שיגלה לנו הקב"ה לעתיד לבוא.

ויש לומר הביאור בזה על פי מה ששינוי בגמרא (ראש השנה כא-ב): "חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד, שנאמר (תהלים ח-ח) ותחסרהו מעט מאלקים". אמנם ידוע כי לעתיד לבוא בביאת המשיח יתגלה גם שער החמישים מנ' שערי בינה, ומקור הדבר ב"פרי עץ חיים" (שער הברכות פרק ב):

"והנה כ' זו רמזו לכתר, והוא כתר דל"ב נתיבות חכמה דכתיב (איו"ב ח-ז) נתיב לא ידעו עיט, וכתר זה הוא שלא השיג משה רבינו ע"ה, כי הוא סוד הנ' דנ' שערי בינה שנעלם ממשה, ולעתיד נאמר (ישעיה נב-ג) הנה ישכיל עבדי, בסוד (במדבר יב-ז) לא כן עבדי משה, בסוד (תהלים טז-א) לקדושים אשר בארץ המה, דהיינו ישיגו כל הנ' שערי בינה שבגימטריא המה".

וכן כתב ה"אור החיים" עוד בפרשת בלק בדברי קדשו על הפסוק (במדבר כד-ז): "יזל מים מדליו וזרעו במים רבים".

"הכוונה על פי דבריהם (שמו"ר כח-ב) כי כל איש ישראל קיבל מסיני חלק בתורה... ואמר כאן כי כל

פנחס הוא אליהו הזכיר למשה את ההלכה: "הבועל ארמית קנאין פוגעין בו", והציל בכך את כל ישראל מכליה

לכן יזכה לפתור לישראל את כל הספקות בתורה
כפי שרמוז במילת תיק"ו - ת'שבי י'תרץ ק'ושיות ו'איבעיות

זוהר הקדוש: "והיה הוא יהיה לך לפה",
רמז על פנחס הוא אליהו שיפרש לישראל תורתו של משה רבינו

"והיה הוא יהיה", הוא רמז על הגאולה העתידה,
שהשם הוי"ה אותיות וחי"ה יתעלה להיות שם יהי"ה

מבואר מזה כי משה רבינו ביקש מהקב"ה שישלח את פנחס הוא אליהו הנביא, שהוא עתיד להשתלח בגאולה העתידה, כמו שכתוב: "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם". הנה כי כן מבואר היטב מה שהשיב לו הקב"ה, כי כעת ביציאת ישראל מגלות מצרים אני מצרף אליך את אהרן אחיך, ומה שביקשת שאשלח את פנחס הוא אליהו, אמלא את בקשתך לעתיד לבוא: "והיה הוא יהיה לך לפה", שילמד לכל ישראל את תורתך לעתיד לבוא.

ויש להוסיף תבלין לבאר היכן רמוז במה שאמר הקב"ה למשה רבינו: "והיה הוא יהיה לך לפה", שהכוונה בזה על הגאולה העתידה, על פי הידוע מה שמבואר בדברי רבינו האריז"ל ב"לקוטי תורה" פירוש הפסוק (זכריה יד-ט): "והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", כי לעתיד לבוא יתעלו ב' אותיות ו"ה שבשם הוי"ה לאותיות י"ה, באופן שהשם הוי"ה יתעלה לשם יהי"ה. וזהו פירוש הפסוק: "ביום ההוא יהי"ה הוי"ה" - השם הוי"ה יתעלה לשם יהי"ה.

ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת תצוה) מפרש בזה רמז הפסוק (שמות כח-טז): "רבוע יהיה כפול", פירוש, "רבוע" ד' אותיות השם הוי"ה, יתעלו לשם יהי"ה שהוא "כפול" ב' פעמים שם י"ה. הרה"ק מהרי"א מוידויטשוב זי"ע מפרש לפי זה בנוסח כתר: "הן גאלתי אתכם אחרית כראשית". כלומר אימתי יזכו ישראל לגאולה השלימה, "אחרית כראשית", כאשר אחרית השם אותיות ו"ה יהיו כראשית השם שיתעלו גם כן לאותיות י"ה.

הנה כי כן מבואר היטב מה שרמוז הקב"ה למשה רבינו על הגאולה העתידה באומר: "והיה הוא יהיה לך לפה". פירוש, בגאולה

דְּבַעַל פֶּה וְכַבֵּד לְשׁוֹן בְּאוֹרְיִיתָא שְׁבַכְתָּב, דְּלֹא יִימְרוּן אֵלָיו דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִין לִי, אֶחְרָא אִיהוּ, וְאֵלֵיהּ הוּא יְהִי לִי לְפֶה, יִיתִי לְתַקְנָא כָּל אֵלִין סְפָקוֹת וְלִפְרָקָא לֹון".

פירוש: "כְּמוֹ שְׁנֵאמַר בְּאֵהָרֹן הוּא יְהִי לְךָ לְפֶה, כִּן גַּם בְּנוֹ יְהִי לִי לְפֶה שֶׁהִיא הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, מִשּׁוּם שְׁכְמוֹ שֶׁהִייתִי בְּרֵאשׁוֹנָה כְּבֵד פֶּה וְכַבֵּד לְשׁוֹן, וְכֵן יָקִים אוֹתִי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבֵד פֶּה בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה וְכַבֵּד לְשׁוֹן בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, שְׁלֹא יֵאמְרוּ אֵלָיו שְׁלֹא מְכִירִים אוֹתִי, זֶהוּ מִיִּשְׁוֹ אַחַר, וְאֵלֵיהּ הוּא יְהִי לִי לְפֶה, יְבֵא לְתַקְנָא אֶת כָּל הַסְּפָקוֹת הַלְלוּ וְלִישַׁב אוֹתָם".

נמצינו למדים מזה, כי מה שאמר הקב"ה למשה: "והיה הוא יהיה לך לפה", רמז לו בכך שלעתיד לבוא יהיה בן בנו של אהרן פנחס הוא אליהו לפה למשה רבינו, לפרש תורתו וללמדה לכל ישראל. הנה כי כן זהו שביאר רבי נתן שפירא, כי פנחס זכה לכך משום שלימד לכל ישראל את ההלכה שנשתכחה מהם: "ומאחר שהיה מזכיר ההלכה לרבו, ולכן יזכה לעתיד שהוא יהיה לפה למשה ויפרש כל התורה".

תשובת הקב"ה על בקשת משה: "שלח נא ביד תשלח"

חשבתי דרכי לבאר הטעם שבחר הקב"ה לגלות למשה במעמד זה: "והיה הוא יהיה לך לפה", על פנחס הוא אליהו שיהיה לפה למשה רבינו בגאולה העתידה, על פי מה שכתוב בסירובו של משה ללכת בשליחותו של הקב"ה למצרים (שמות ד-ג): "ויאמר בי ה' שלח נא ביד תשלח". ופירש בתרגום יונתן: "בְּכַעַו בְּרַחֲמִין מִן קְדָמְךָ יִי שְׁלַח כְּדוֹן שְׁלִיחוֹתְךָ בְּיַד פְּנַחַס דְּחָמִי לְמַשְׁתַּלְחָא בְּסוּף יוֹמֵינָא". פירוש: "בבקשת רחמים מלפניך ה', שלח נא שליחותך ביד פנחס שעתידי להשתלח בסוף הימים".

[החזיר] באכילה [מספק שמא אינו בנה אלא נגרר אחריה], עד יבוא יורה צדק לכם", ופירש רש"י: "עד שיבוא אליהו יורה אם מותר אם אסור".

וכן שנינו במשנה (ב"מ כ.) בספק ממון: "מצא שטר בין שטרותיו ואינו יודע מה טיבו, יהא מונח עד שיבוא אליהו". ועוד במשנה (שם לו.): "שנים שהפקידו אצל אחד זה מנה זה מאתים, זה אומר שלי מאתים וזה אומר שלי מאתים, נותן לזה מנה ולזה מנה, והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו". לפי המבואר זכה לכך משום שהזכיר לכל ישראל הלכה שנשתכחה מהם, לכן גם לעתיד לבוא יורה לכל ישראל לברר להם את כל הספקות בתורה.

"והיה הוא יהיה לך לפה" הכוונה בזה על אליהו הנביא

בדרך זו במסילה נעלה לברר מקחו של צדיק, מה שכתב רבי נתן שפירא בסוף דבריו על פנחס הוא אליהו שהזכיר למשה את ההלכה שנתעלמה ממנו: "ומאחר שהיה מזכיר ההלכה לרבו, ולכן יזכה לעתיד שהוא יהיה לפה למשה ויפרש כל התורה".

ביאור דבריו הקדושים על פי מה שכתוב בפרשת שמות, כשסירב משה רבינו ללכת בשליחותו של הקב"ה להוציא את ישראל ממצרים בטענה שהוא לא איש דברים, אמר לו הקב"ה (שמות ד-ט): "הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו, ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והוריתי אתכם את אשר תעשון". והוסיף הקב"ה לומר לו (שם טז): "ודיבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים".

מצינו על כך חידוש גדול בזוהר הקדוש (פרשת צו כז.), כי רעיא מהימנא שהוא נשמת משה רבינו גילה לרשב"י ותלמידיו, כי על פנחס שהוא אליהו נאמר: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן", ללמדנו כי כמו שאהרן היה לפה למשה בשליחותו להוציא את ישראל מגלות מצרים, כן בנו פנחס יהיה לפה למשה רבינו ללמד תורה לישראל לעתיד לבוא:

"כְּגוֹנָא דְאֵתְמַר בְּאֵהָרֹן הוּא יְהִי לְךָ לְפֶה, הִכִּי נְמִי בְרִיָּה יְהִי לִי לְפֶה דְאִיְהִי אוֹרְיִיתָא דְבַעַל פֶּה. בְּגִין דְהִכִּי דְהוּיָא בְּקְדָמִיתָא כְּבֵד פֶּה וְכַבֵּד לְשׁוֹן, וְהִכִּי יוֹקִים לִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּבֵד פֶּה בְּאוֹרְיִיתָא

הגילוי הנפלא של המקובל האלקי רבי נתן שפירא זי"ע פנחס שהציל את ישראל כשנזכר בהלכה שכולם שכחו זכה להיות אליהו שעתיד לפתור את כל הספקות בתורה

ממשה רבינו עצמו, ובזכות הלכה זו שנזכר בה והזכיר אותה לכל ישראל, כשקיים הלכה זו במעשה שקינא קנאת ה' צבאות והרג את זמרי, הציל את כל ישראל מכליה.

תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות

לפי זה מבאר רבי נתן שפירא, כי מטעם זה יזכה פנחס הוא אליהו מדה כנגד מדה לעתיד לבוא, לבאר כל הקושיות והספקות שנתעוררו בתורה במשך כל ימי הגלות, כמו שמצינו בגמרא פעמים רבות בספק הלכה שלא נפשטה מילת "תיקו", ומורגל בפי העולם שהכוונה בזה על הנוטריקון: תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות. ומקור הדבר ב"תוספת יום טוב" (סוף עדיות) שהביא נוטריקון זה.

וכתב על זה הגה"ק החיד"א ב"מראית עין" על אגדות הש"ס (יבמות 10): "ונשאר בתיקו, שהוא ראשי תיבות תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות. והגם כי הרב יעב"ץ ז"ל בספר לחם שמים סוף עדיות הלעיג על זה, לא ראה דבספר הקדוש קנה כתב כן, גם הרמב"ם ז"ל בשני פרקים שלא נדפסו בהקדמתו לפירוש המשנה והמה בכתובים כתב כך".

ובאמת דבר זה שעתיד אליהו הנביא לפתור כל הספקות בתורה, יש לו מקור ברור בדברי הנביא (הושע י"ב): "נירו לכם ניר וענת לדרוש את ה' עד יבוא ויורה צדק לכם". ומצינו הפירוש על כך בגמרא (בכורות כד.) על ספק בהלכה:

"ראה חזיר שכרוך אחר רחל [שהוא דבוק אחריה והיא מניקתו, והשאלה היא אם זה סימן שהוא בנה אלא שיש לו צורת חזיר או לא], פטורה [האם] מן הבכורה [והנולד אחריו אינו בכור], ואסור

"נראה לי שאליהו התשבי הוא יפרש קושיות ואיבעיות לעתיד, ואז יהיה שלום בין התלמידי חכמים, וזה שנאמר הנני נותן לו א"ת שהוא ראשי תיבות אליהו תשבי, כדי בריתי שהוא התורה, שהוא יעשה שלום בעולם. וזה זכה אליהו בשביל שאמר למשה, לא לימדתני רבינו הבעל ארמית קנאים פוגעים בו וכו', ומאחר שהיה מזכיר הלכה לרבו, לכן יזכה לעתיד שהוא יהיה לפה למשה ויפרש כל התורה".

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, להתעמק ולהשתעשע בביאור דבריו הקדושים אשר יסודתם בקודש, על מה ששינוי בגמרא (סנהדרין פב.) בענין זמרי בן סלוא שהביא את כזבי בת צור למשה רבינו:

"תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה, אמר לו [זמרי למשה], בן עמרם זו אסורה או מותרת, ואם תאמר אסורה, בת יתרו מי התירה לך. נתעלמה ממנו הלכה [הבעל ארמית קנאין פוגעים בו], געו כולם בכביה, והיינו דכתיב (במדבר כה-1) והמה בוכים פתח אהל מועד, וכתוב (שם ז) וירא פנחס בן אלעזר. מה ראה, אמר רב, ראה מעשה ונזכר הלכה, אמר לו [למשה], אחי אני אבא, לא כך לימדתני ברדתך מהר סיני, הבעל ארמית קנאין פוגעין בו, אמר לו [משה], קריינא דאגרתא איהו ליהווי פרוונקא".

פירוש, מי שקורא את האיגרת שהוא יהיה השליח לעשות מה שכתוב בה, וכן כאן מאחר שרק אתה זכרת הלכה זו, על כן ראוי שתהיה השליח לקיים הלכה זו, וכך עשה פנחס שקם מתוך העדה והרג את זמרי בן סלוא. מבואר מזה כי פנחס זכה להיזכר בהלכה שנשתכחה מכל ישראל, ואפילו מכל שבט לוי, ויותר מזה אפילו

פרשתנו פרשת פנחס חלה תמיד בשבוע הראשון משלושת השבועות של ימי בין המצרים, שבהם אנו מתאבלים על החורבן והגלות ומשתוקקים לגאולה העתידה. ובכן דבר בעתו מה טוב להתבונן במה שזכה פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן הוא אליהו הבעטח הקב"ה, שיוזכה לחיים נצחיים ויוזכה לבשר לישראל באחרית הימים על הגאולה השלימה, כמו שכתוב (במדבר כה-1):

"וידבר ה' אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום". ומפרש בתרגום יונתן: "את בריתי שלום, האנא גזר ליה ית קימי שלם ואעבדיניה מלאך קיים ויחי לעלמא למבשרא גאולתא בסוף יומיא". פירוש: "את בריתי שלום, הרי אני כורת עמו את בריתי שלום, ואעשנו מלאך קיים ויחיה לעולם, לבשר על הגאולה באחרית הימים".

וצריך ביאור להבין הטעם שזכה פנחס בשכר הגדול הזה, שנעשה אליהו הנביא שיבשר לישראל על הגאולה העתידה, מהו השכר מדה כנגד מדה על מה שקינא קנאת ה' צבאות להרוג את זמרי בן סלוא, והציל בכך את ישראל מכליה.

אליהו הנביא עתיד לברר כל הספקות בתורה

פתח דברינו יאיר בגילוי הנפלא שגילה לנו המקובל רבי נתן שפירא זצ"ל [זקינו של בעל "מגלה עמוקות"], כפי שכתב בהגהותיו על "ספר הגלגולים" לרבינו האריז"ל (פרק נב):

הוא יגיש אפוא אל רב העיר, ה"ה הגאון המפורסם רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל, והשיח לפניו את לבבו וביקשו לסייעו בדבר. - אמר לו הרב, תן לי כמה ימים לברר הדבר לאשרו. הזמין הרב בחשאי את היהודי לבוא לפניו, הוא נקרא לחדר בית הדין פנימה, ולאחר שסגר את הדלת אחרי, לחש הרב באוזנו כמשיח לפי תומו: דע לך חביבי, שהוגנבה שמועה לאוזני, שהכסף שיש בידך הוא כסף מזויף! והשוטרים מתכננים לפשוט לביתך באישון לילה, ותדע להיזהר בנפשך!

המסחר בכסף מזויף היה מצוי בימים ההם, והשלטונות נלחמו בעוז כנגד תופעה זו, אבי היה לו למי שנתפס בקלקלתו, וצפוי היה לעונשים כבדים ומרים!

כששמע זאת היהודי מפי הרב הוא פרץ בבכי, וסיפר באוזן הרב את הכל, שאין זה כסף שלו כלל... אלא הוא גנבו מבית שכנו הגוי!

אם כן, אמר הרב, רוח מהר והבא את הכסף, כדי שאחביא אותו באחת מפינות בית הדין, וכשיפשוט השוטרים בביתך לא ימצאו מאומה!

הזדרו היהודי החרו"די והביא אל הרב את כל האוצר משלם, והרב מיהר להזמין לביטו את אותו גיב בעל הממון. ובהגיעו הכניסו הרב פנימה והחזיר לו את כל ממונו בשלמות, ואמר לו: לאחר בירור מקיף עלה בידי בסעיפתא דשמיא להשיב לך את האבידה, ואל לך לחשוך באותו יהודי, ולא באף יהודי! הגוי שמח מאוד על השבת רכושו, הוא לא הרבה בשאלות, הודה לרב נרגשות על עזרתו ושב לביתו.

הגוי הנרגש סיפר לחבריו על חכמתו הגדולה של הרבניענר היהודי, שהצליח להשיב לו את רכושו הגנוב, אף שאין הוא איש יהודי! - והמעשה הזה גרם לקידוש ה' גדול בלודו, והערצתו של הרב גדלה גם בקרב התושבים הגויים.

לאחר ימים מספר פנה הרב אל היהודי הגנב, ואמר לו: תדע נאמנה, שהכסף הזה שגנבת מבית הגוי, לא היה פסול כלל מטעם הממשלה והשלטונות, אלא היה פסול מן התורה! כדקיימא לן גזל עכ"ם אסור! והמלך, מלכו של עולם, הוא שאסרו עליך!

או אז הבין היהודי למפרע את פקוחו של הרב, ושב בתשובה שלמה!

[פרסיות - 140915]

בנו של הסבא מקלם, הגאון רבי נחום זאב זצ"ל, היה עוסק הרבה בעשיית חסד, מלבד גאונותו העצומה בתורה, וכפי שמעיד בו אביו הגדול במכתבו וקורא עלי: "איש החסד". אך בגודל צניעותו וענותנותו היה מסתיר מאוד את מעשיו, וכל מעשיו החסדיים שפעל ועשה כולם נעשו בהיחבא בחשאי ובסודיות, כדי שלא ייודע ולא יתפרסם מי פעל ומי

הודעה משמחת

נגנו להודיע כי בסעיפתא דשמיא יצא לאור

ספר

טיב התחזקות עבודת השי"ת

חלק ב'

כמו כן ניתן להשיג את שאר הספרים מסדרת טיב התחזקות עבודת השי"ת חלק א' • תורה • שמחה • עמים • חסד

כיצוד אב • מוסקומוס הקדושים

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו ניתן להשיג בחנויות הספרים

חכמים שבימים התברך בבנים ובנות, ואין הפרוטה מצויה בכיסם לקנות להם בגדים טובים.. ובראש חודש היה מתארח בכל חודש אצל משפחה אחרת מן המשפחות העניות שבישראל, ומעניק להם מתשורתיו בשמחה רבה!

[פרסיות - 5745]

בפעם הראשונה שהגיע מן הגר"ש וואזנר זצ"ל אל עיר"ת בני ברק יצ"ו, נצרך להגיע אל בית גיסו, הרה"ח ר' שמואל מאיר גלבר ז"ל, אך בהיותו שמעולם לא ביקר במקום לא הכיר ולא ידע אנה יפנה.

הנהגה בעודו מסתובב כך במבוכתו בין הרחובות, יגיש אליו יהודי זקן, ושאלו מה מחפש מר? וכשהציג בפניו את כתובתו של הגיס המבוקש, אמר האיש הזקן: בוא נא עמדי ואראך את אשר תבקש, הוא נטל מידו את המזודות וצעד עמו יחידי עד ביתו של הרב גלבר בלב שכונת 'זכרון מאיר' שבמרכז בני ברק.

משהגיעו אל הבית הודה הרב וואזנר מאוד לזקן על עזרתו מכל הלב, ומשכנסו פנימה שאל את גיסו לזהותו של אותו זקן. לאחר בירור קצר, התברר שאותו זקן היה רבינו החזון איש זצוק"ל בכבודו ובעצמו! שכראותו צורת יהודי תלמיד חכם הזקוק לעזרה, נתנם כדי לקיים בו את מצות החסד בגופו ממש!

[מתוך סיחה במידת החסד, קיץ תשע"ג]

שח הגאון מטשעבין זצוק"ל לחתנו הגאון רבי ברוך שמעון שניאורסון זצ"ל, בעל 'ברכת שמעון' ראש ישיבת טשעבין. שבין האנשים הרבים הבאים להתנדף על דלתו ישנם כאלה שאינם באים עם שאלות בהלכה, ואף לא לדבר עמו בלימוד, וגם לא כדי להתייעץ עמו או לבקש ברכה. - כי אם לספר לפניו סיפורים שונים מן העבר שלהם, ובעיקר היו אלו ניצולי שואה שלא רצו לשתף את בני משפחתם בכל המאורעות הקשות שעברו עליהם בשנות הועם, ונצרכו לפרוק את אשר עם לבבם, ולשוחח מכל הניסים הגדולים שעברו עליהם בצר ובמצוק.

הוסיף הרב ואמר, הרי ידוע לך היטב עד כמה זמני קצוב, ואין עתותי בידי לשתב עם אנשים אלו ולהקשיב לכל סיפוריהם. וגם המאורעות הקשים שעברו האנשים מכבידים עלי, וקשה לי אחר כך לחזור אל הסוגיא שעסקתי בה. - אך עם כל זאת קשה שבעתיים, שלא להקשיב לאותם אנשים, הנצרכים לאוזן קשבת, כדי לפרוק מעט מצערם וכאבם הקשה, שאין לך גמילות חסדים גדולה מזו!

[מתוך סיחה אודות שר תורה הגאון מטישין זצ"ל]

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצ"ב

ניתן להציק את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

 גל 19 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	 Access Credit צ"ינג' סל' 02-6516090	לעילוי נשמת האישה החשובה חיה סאסא בת לאה ואברהם ע"ה	לע"נ רבי זרח צבי ב"ר יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי ה"ו	לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה	לע"נ ר' ישראל נטע נטע ב"ר זרח צבי הבן ז"ל זרח ז"ל משה ז"ל
 קשת הרשת מיינסט יח"צ וקידום מדיית	גרפצ"ק סל: 02-5002321 	לרפואת בעוז בן מירה	לע"נ ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול	לע"נ ר' יחזקאל ב"ר צבי ז"ל ולרפואה שלמה ולהצלחת לאה בת איידל תחי' נתרם ע"י בנם יחזקאל יהושע ה"ו	לע"נ האשה מרים בת ר' זרח

shivti11@gmail.com | 05276-10455 078-3331109 טל: רח' ישעיהו 7 ירושלים | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור עגורין ולהיות שותף לייכוו הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

טיב המעשיות

תיקון 'שנאת חנם' בימי בין המצרים

גריטין בגמרא סנהדרין (פב): "אמר לו הקב"ה למשה, הקדם לו שלום, שנאמר 'לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום', וראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם".

פרשא דידן תחילתה במידת השלום, "הנני נותן את בריתי שלום", בהקדמת שלום לפנחס על כפרת מעשה הקנאות. - וסופה בפרשת המועדות, בכל קרבנות המוספין שמקריבים ישראל בימי חג ומועד.

נעוצה סופה של פרשה בתחילתה, כאשר מעשה הקנאות נעשה לשם שמים ללא נגיעות ופניות, כמו שעשה פנחס הכל לכבודו יתברך, והתרצה מעשהו במומים, עד שביום הקדוש בעת נעילת שער מזכירים אנו זכותו: "רחמנא אידכר לן זכותיה דפינחס קנאה". - בזה זוכים לשמחת יום טוב למועדים וחגים, שכן קנאות זו מביאה שלום בישראל בקירוב לבבות, ולחגיגת מועדים וחגים שיושבים ישראל בשבת אחים גם יחד, באיחוד הלבבות.

אך מאידך בפרשה זו מתחילים ימי 'בין המצרים', שנגזרו עלינו בעוון 'שנאת חנם' (יזמא ט). ובזאת תבטנו, שאם הקנאות איננה לשמה, רק כדי להרבות המחלוקת ח"ו, אזי במקום שתביא פרשת פנחס ימי שמחה וששון במועדים ורגלים, היא מביאה את ימי החורבן והאבלות של בין המצרים, מחמת המחלוקת והפירוד. לא כן אם הכוונה לשם שמים, הנני נותן לו את בריתי שלום, ומביאה מועדים לשמחה וחגים חמנים לששון.

ויהי רצון שזוכה לתקן עוון 'שנאת חנם', בכל העניינים שבין אדם לחבירו. - ובזה ייהפכו הימים הללו עלינו לשמחה ולששון, ומהרה נזכה לבנין בית קדשנו ותפארתנו, בביאת בן דוד משיחנו, במהרה בימינו, אמן.

[על פי טיב התורה פרשא דין]

בעת שנתמנה הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, בעל 'אגרות משה', כנשיא 'אגודת הרבנים' דארצות הברית וקנדה, המאגד יחדיו כמה מאות רבנים חשובים, היו כמה עסקנים צעירים שעדיין לא הכירו את רום מעלתו וצדקותו, וסברו שאין משרה רמה שכזו מתאימה לו.

עלו כמה מן העסקנים הללו ובאו אל ביתו של רבי משה, וגערו בו על שנטל את התפקיד הנכבד ועל צמנו, וזלזלו בכבודו בארעם שארם ראוי לאותה איצטלה וכו'. - דבריהם כאבו מאוד לליבו של ר' משה, גם הוא סבור היה כך, אך חזקה עליו הוראת גדולי הדור, ובקשת רוב מנין ורוב בנין של יהדות התורה בארצות הברית, ולכן לאחר חיבוטים ומבוכות לא עזב אותה נשיאות שהוטלה על שכמו.

הנהגה לאחר תקופה קצרה הסתבך אחד מאותם עסקנים עם רשויות המס שבאמריקה, כידוע שבענייני ממונות החוקים באמריקה והעונשים קשים וחמורים מאוד. הוא עמד בפני משפט סבון וחמור, אשר עתיד היה לסוגרו לשנים רבות אחר סורג ובריה.

העסקן הנידון התיירא מאוד לנפשו, והאפשרות היחידה שניתן היה אולי לשנות בה את גזר הדין, היתה על ידי 'מכתב המלצה' מגילולת ידי קדשו של נשיא אגודת הרבנים, שיעיד בו בעצמו 'עדות אופי' על האשם, ובתוקף סמכותו העליונה יכול הוא לבקש את פני השופט לחון את הנידון.

בצר לו עלה ובא אותו עסקן שוב אל ביתו של ר' משה, סיפר לפניו דברים כהווייתן על מצוקתו הגדולה, וביקש על נפשו לכתוב נא עבורו 'כתב המלצה' כדי להצילו מן המשפט המסובך. רבי משה הצדיק נענה בחפץ לב, הוא לא החזיר מאומה מאותו

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

'כי גבר עלינו חסדו'

ראיתי מבצע טוב לטיטולים עבור התינוק וקניתי. מיד כשפתחנו את התבילה, הבנתי שכנראה הטיטולים קטנים.

ניסיון להשתמש בהם אך הם היו קטנים מדי. עלה לי רעיון להעביר את הטיטולים לאחיין שלי שהמדיה כנראה תתאים לו. בבוקר יום ישישי חמי קפץ לבקר ובאמתחתו עלוני שבת.

העברתי לו שקית מלאה טיטולים עבור האחיין שבדיוק עמדו להתארך באותו שבת אצל חמי.

בשבת הם הסתובבו בעצבנות כחרים אחר דבר מה, חמי שאל מה קרה ואם יכול להציע את עזרתו, אך הם שללו את אפשרותו לעזור והסבירו לו כי שחחו את הטיטולים בבית ולא יודעים מהיכן להשיג כמות טיטולים עבור השבת...

באותו רגע נזכר חמי במשלוח הטיטולים שלקח מאתנו ומיהר להושיט את התבילה לידי, הטיטולים היו בדיק במידה הנכונה עבור התינוק.

וכך בסיעייתא דשמיים היו להם שפע טיטולים לכל השבת...

כמובן שאחד העלונים שהביא חמי איך לא? 'טיב הקהילה' וכמה מתאים הסיפור לטיב ההשגחה!!!

בעלת המעשה י.ר.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית נוצרן לשלוח אל ר' שמה סטואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

טיב התחזקות

הפסח עפעוד ב' <

וראה את החורבן הנורא שהיה שם, בודאי תקף אותו צער איום ונורא על חורבן הבית ועל השבר הגדול שהיה לנו, בהבינו עד כמה נחרקנו ממקור הקדושה, ממש עד דכדוכה של נפש, אולם בכל זאת חגר רבי יוסי את מתניו בעוה ונעמד להתפלל בשמחה ובכוונה. הלכן, מיד יצא בת קול, ושמע רבי יוסי את השינה הקדושה מייללת על ההחריבה את ביתה ושילחה את בניו. הוסיף על כך אליהו הנביא, שכך הוא בכל עת שבני ישראל נכנסים לבתי כנסיות להתפלל, שכאשר הקב"ה רואה את בני ישראל מתגברין על יצרם הרע ועל הריחוק בו הם נתונים, ובכל זאת מהללים ומפאריים את שמו הגדול, מיד יוצא בת קול ואומר: "אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך, מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם".

מעשה הכן נבין היטב מדוע קבעו לנו חכמינו לקרוא את פרשת פנחס בימי בין המצרים, שהיות ובימים האלה נחרב הבית והתגבר המסך המבידל שבין ישראל לבניהם שבשמים, על כך, דווקא כעת אנו קוראים בפרשת הקרבנות ועוסקים בה, ומן העסק הזה עולה ריח ניחוח להש"ת ממש כמו אותה שעה שהיו מקריבין הקרבנות בבית המקדש, דבר זה גורם להתעוררות רחמים גדולים לפני הקב"ה, שרואה את בני ישראל מתגברים על הכל ועובדים אותו בכל לבב ועוסקים בתורת הקרבנות, דבר זה מביא לחרטה גדולה על בריאת היצר הרע ועל חורבן הבית, ומחיש ומקרב את בניין הבית והגאולה המקווה במהרה בימינו אמן.

מקרה שזלזל בו האיש וציערו, אלא התישב מיד לכתוב 'עדות אופי' טובה וחיובית על האיש. ולבסוף סיים בנימה אישית כמה שורות של בקשת תנינה, בפניה נרגשת אל כבוד השופט הנכבד בעצמו.

במהלך המשפט הגיש הנאשם לשופט את מכתב התעודה, הנושא בעוה את הלוגו של 'נשיא אגודת הרבנים', השופט התרגש מאוד ממכתב זה, היתה לו הערכה מיוחדת לר' משה, והוא קרא את כל המכתב בתשומת לב מרבית.

במהלך קריאת פסק הדין הופתע האיש להיווכח שהוא זכה במשפט, ובין שלל הנימוקים שכתב השופט להוציאו זכאי, הודגשה כמה פעמים אותה 'עדות אופי' שמסר הגאון הגדול נשיא אגודת הרבנים, שעל סמך אותה עדות יצא זכאי!

לאחר שיצא האיש מכותלי בית המשפט שמח וטוב לב, עלה אל ביתו של הגאון להודות לו על טובתו הגדולה, וביקש את מחילתו על מה שפגע בכבודו, והתנצל שלא הכיר את רום מעלתו וטעה בהערכתו. ר' משה שמח לזכאותו, וכמובן מחל בלב שלם, ונעשו ידידים טובים לאורך ימים ושנים.

[טיב התעודה - ר' משה פיינשטיין זצ"ל]

מסוסר על הגאון רבי אליהו דסלר זצ"ל, בימי רבנותו בעיר 'גייטסהד' הגדולה שבאנגליה.

באותם ימים הוקם 'סמינר גייטסהד' לבנות בית יעקב, אשר נודע והתפרסם לשם ולתהילה בכל רחבי תבל. בחגיגה הגדולה של 'חוכת הבית' נתבקש הרב הגדול לשאת 'נאום' לכבוד המעמד.

ואכן במהלך אותו מעמד שנערך ברוב עם לתפארת בנות ישראל, נשא הרב נאום חוצב לבבות בשבח החינוך הכשר והטהור, שעלינו להישמר בטהרה מיוחדת, כשמירת פך השמן הטהור.

לאחר כמה ימים הזדמן לגייטסהד רב אחד שכששמע שהרב נשא את נאומו בפני בנות הסמינר לא מצא הדבר חן בעיניו, הוא ניגש אל הרב דסלר ונער בו על כך בפני קהל ועדה, וזלזל בכבודו וכו'.

בתגובה, ענה לו הרב דסלר בשתי מילים בלבד: "יישר כוח!" ותו לא מיד.

למחרת נודע להרב דסלר שהוזמן אותו רב למסור שיעור באחד הכוללים שבגייטסהד, ביקש אפוא לברר את השעה המדויקת של השיעור. ובהגיע העת הופיע הרב דסלר בהדרו אל הכולל, ונתיישב לשמוע את השיעור כאחד האברכים הפשוטים... וכל זאת כדי להראות בבידור, שאינו מקפיד עליו כלל!

[פרסיות - 7380]

בעיר 'לודו' העשירה שבארץ פולין דרו הגויים בשכנות טובה עם היהודים, והיו מנהלים בעניהם עסקי מסחר מסועפים.

אחד מיהודי המקום התוודע אל גוי עשיר אחד, ונודע לו שזה הגוי עשיר כקרה, פחו עליו יצר הגניבה, ובלילה אפל אחד התפרץ היהודי אל בית הגוי, וגנב משם את האוצר הגדול.

למחרת בבוקר כשנודע דבר הגניבה לבעל הבית הגוי, הוא לא ידע את נפשו מרוב צער ומבוכה, הוא חיפש וחיפש בכל מקום אפשרי, אך את האבידה לא מצא. הוא לא ידע להשית עצה בנפשו, עד שלאחר כמה ימים נפל חסדו על אותו יהודי שעמד עמו בקשרי המסחר.

לאחר שערך כמה חקירות ובדיקות התחזק אצלו החשד, והתברר לו שיהודי זה הוא אכן הגנב, אבל לא היו בידו ראיות מספיקות להוכיח זאת בבידור.

הפסח עפעוד ד' |

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

שבעה עשר בתמוז

א. הכל חייבים להתענות בארבע צומות הללו, ואסור לפרוץ גדר בזה (ש"ע תק"ז ס"א).
ב. ביום שבעה עשר בתמוז אירעו חמשה צרות לישראל, שבו נשתברו הלוחות כשירד משה מן ההר כמפורש בתורה, ובטל התמיד מלהקריב עוד בבית ראשון, והובקעה העיר בחורבן בית שני, ושרף אפוסטמוס הרשע את התורה, והועמד צלם בהיכל (מ"ב סק"ג).

ג. ואע"פ שבחורבן בית ראשון הובקעה העיר בתשעה בתמוז, וכדכתיב (ירמיהו ל"ט ב'): "בחודש הרביעי בתשעה לחודש הובקעה העיר", מכל מקום אין מתעניין אלא ב"ז בו, כיון שבחורבן הבית השני הובקעה ב"ז בו, וחורבן בית שני חמיר לן (ש"ע ס"ד תק"ה סק"ד).

ד. ולא גזרו להתענות אף בתשעה בו, משום דאין מטיחין על הציבור יותר מדאי (מ"ב סק"ד). ולפי"ז בעל נפש יש לו להתענות גם בתשעה בו, אמנם בירושלמי איתא דגם בחורבן הראשון הובקעה העיר ב"ז בו, אלא שמפני הצרות טעו בחשבון, וא"כ גם בחשבון נפש אין להתחמיר בזה (מ"א סק"ב ומהש"ע ש"ס).

ז. וכל אלו הימים כל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שאירעו בהם, כדי לעורר הלבבות לפקח על דרכי התשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומהעשה אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שגמולם לנו ואתן אותן הצרות, שבזכרון הדברים אלו נשוב להטיב, כמו שנאמר: "והתחדו את עונם ואת עון אבותם", ולכן חייב כל איש לשום אל לבו באותן הימים, ולפשט במעשיו ולשוב בהן, כי אין העיקר התענית, כמשי"כ באנשי ינוה: "והיא ד' את מעשיהם", ואמרו חז"ל: את ששק את תעניתו, לא נאמר, אלא את מעשיהם, ואין התענית אלא הכנה לתשובה, לכן אותם האנשים שכשהם מתענים הולכים בטילול ובדברים בטלים, תפשו וטפלו והניחו העיקר, ומכל מקום אין לפטור את עצמו בתשובה בלבד, כי ימים אלו הם מצוות עשה מדברי הנביאים להתענות בהם (מ"ב סי' תקמ"ט סק"א).

שכח ואכל באמצע התענית

ז. אם שכח ואכל באמצע התענית ה"ז צריך להמשיך את התענית אח"כ (מ"ב ש"ס סק"ג) ואין צריך להתענות יום אחר, אם לא שכונתו לכפרה, וכן איתא במהרי"ל שיצו לאחד להתענות אח"כ לכפרה (מ"ב סי' תקט"ו סק"ד). ואם קשה עליו להשלים התענית ביום אחר, יפדה התענית בצדקה (ב"ח סק"ז בשם זכור לאברהם).

ב. בדרך כלל מוטב לאכול קודם התענית. ונחלקו הפוסקים במי ששקח דבר מאכל במים או בחומץ, אם לא כשיש לו צער גדול, ואסור באכילה (פי' שיעור סי' תקט"ו סק"א). ויש מי שכתב להכריע (תשו"ת ח"א סי' ט"ז) דבתענית ציבור לא יטעון אי"פ שכבד ב"ד, מפני שלא הותר לו לעבור איסור מדעת בשביל שטעה איסור בשוגג שלא מדעתו, אך כל זה דוקא במשקש שלא שייך בו טעימה מבלתי שילבע מעט, ומש"כ במאכל נכון שיטעום מעט ויפלוט.

אכילה ושחיה בלידה שלמי' התענית

טיב התחזקות

להקריב לי במועדו

פרשת פנחס נקראת בימי בין המצרים

השבת נקרא בתורה בפרשת פנחס, אולם אם נתבונן מעט בתוכן הדברים שהתפרשו בפרשה זו, יתעורר אצלנו קצת תמיהה ופלא, שהרי בפרשה דן חזרת התורה הקדושה ומונה את כל קרבנות הציבור שהיו מקריבין בבית המקדש במשך השנה כולה, למן קרבנות התמיד שהיו מביאים בכל יום פעמיים באהבה, ועד המוספים שהקריבו מדי שבת בשבתו וראש חודש בחדשו, ובהמשך, גם המוספים של כל מועדי השנה, פסח, שבועות, ראש השנה ויום הכיפורים, סוכות ושמיני עצרת. הפלא הוא, שהפרשה הזאת מזדמנת בדרך כלל להיקרא דווקא בשבתות של בין המצרים, ובייחוד בקביעות השנה כמו בהאי שנתא, שבארץ ישראל יקראוהו בעצם יום השבת קדוש שחל בו שבעה עשר בתמוז. ולא דבר ויק הוא, שהרי באלו הימים מתאבלים כל בית ישראל ומצטערים על בית המקדש שחורב והייתה לצייה ולשממה, ואין לנו עתה כהנים בדוכנם ולוויים בשירים וזמרים, ואין אנו יכולים לעשות חובותינו בבית הגדול והקדוש שנקרא שמו עליו, שאין לנו עתה לא עולה ולא זבחים, לא תמידין ולא מוספים, והנה דווקא בימים האלה הזדמן לנו לקרוא את פרשת כל הקרבנות.

ארבעה מתחדט עליהן הקדוש ברוך הוא שבראם

הרה"ק בעל ה'מאור ושמש' (בפרשה זו) כבר הרגיש בדקדוק זה ואף עמד על סודם של הדברים, ובכדי לבאר את העניין לאשורו, הוא מקדים להביא את המעשה הידוע המסופר בגמרא (ברכות ג.) על רבי יוסי, שפעם אחת בהיותו בדרך הילוכו הגיע זמן תפילה, והיות שחיפש אחר מקום שיוכל להתפלל בו בכוונה, מצא חורבה אחת מחורבות ירושלים ושם נכנס להתפלל בכוונה ובמתנות. משסיים רבי יוסי את תפלתו ויצא מן החורבה, פגש באילוו הנביא שעמד כל העת על הפתח, ושאלו אליהו: "בני, מה קול שמעת בחורבה זו?" ענה רבי יוסי: "שמעתי בת קול שמנהמת כינה ואומרת: אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות". הוסיף אליהו הנביא לומר לו: "חייך וחיי ראשך, לא שעה זו בלבד אומרת כך, אלא בכל יום ויום שלש פעמים אומרת כך. ולא זו בלבד, אלא בשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין יאה שמיה הגדול מבורך, הקדוש ברוך הוא מנענע ראשו ואומר: אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו, כך מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם".

וצריך להבין את שרשן של דברים, היאך יתכן שבאותו הזמן שבני ישראל נעמדים להתפלל אל הקב"ה, יוצאת בת קול, שהמשמעות שלה הוא כאילו הקב"ה מתחנן ומתחרט על שהחריב את בית המקדש והגלה את בני ישראל.

אלא, מגלה לנו ה'מאור ושמש', מה ששמעו בעצמו יוצא מפי קדשו של הרה"ק הר"מ מ"מ מינוב ז"ע, שהיה שואל: הלא אנו יודעים שהקב"ה מקיים את כל מצוות התורה, אם כן, היכן מצאנו להקב"ה שיקיים את מצוות התשובה, ותיירץ על פי דברי הגמרא (סוכה נב.), שארבעה דברים מתחרט עליהם הקב"ה על שברא אותם, כשבין הדברים מונה הגמרא גם את היצר הרע והגלות. הרי כך, שגם הקב"ה מקיים את מצוות התשובה, על ידי כך שמתחרט על שהביא לעולם את היצר הרע, ועל מה שהגלה את בניו מארץ ישראל.

העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת

עתה, משידענו שכביכול והקב"ה מתחרט על בריאת היצר הרע ועל חורבן הבית וגלות ישראל, צריכים אנו גם לדעת מהו הגורם להקב"ה שיבוא לידי חרטה, ובאיזה זמן מתחרט הדבר הזה. אלא העניין הוא כך, שבזמן שבית המקדש עמד על מכונו, היו מקריבין שם קרבנות מדי יום ביומו, והיה עולה מזה אשה ריח ניחוח להש"ת, אולם אחר שגברו עוונותינו וחריבה עירנו, שבתה גם בית המקדש משוש ליבנו, וחדלו מלהקריב הקרבנות תמידין כסדרן, שהרי אין אנו יכולים לעלות וליראות שם ואין לנו לא עולות ולא זבחים.

אפס כי נחמה אחת נותרה לנו לפליטה גדולה, שהרי הקב"ה הבטיח לנו (מנחות ק'), שבעת שנעסוק בתורת הקרבנות, ייחשב לנו הדבר כאילו הקריבו לפניו את הקרבנות במועדם, ממש כמו בעת שהיה בית המקדש עומד על מכונו, ובכל יום ויום בשעה שמתפללים בני ישראל ואומרים את פרשת הקרבנות בכוונה, מתעורר אצל הבורא יתברך שמו נחת רוח ותענוג בדומה למה שהיה בשעה שהיו הכהנים משרתים לפני הש"ת ומקריבים את הקרבנות.

ברם, עדיין חילוק יש בין הזמן הזה לבין הזמן שהיו מקריבים את הקרבנות בפועל ממש, שכן בשעה שעמד בית המקדש על מכונו, היו בני ישראל קרובים אל הש"ת כמו בן שדר אצל אביו וסמוך על שולחנו, ולא היה זה רבותא גדולה כל כך שהם עושים את רצונו ומביאים לפניו עולות וזבחים. אולם בשעה שחורבה הבית, נעקרו בני ישראל מנחלת אביהם, ומלבד היצר הרע שמנסה תמיד להסית ולהדיח את ישראל מן התורה והמצוות, הרי שנוסף צרה על צרוננו, כי בשעת חורבן הבית ירד מסך של ברזל המבדיל וחוצץ בין ישראל לאביהם שבשמים, ועד כמה שקשה להתגבר על היצר הרע, מעתה נעשה הדבר קשה שבעתיים, מחמת הריחוק הגדול שנתהווה עם החורבן. באשר על כן, בשעה שבני ישראל מתגברים על היצר הרע שפוזח עליהם - וביותר בימי בין המצרים - שאז הולך וגדל המסך המבדיל והריחוק מן הקב"ה, ובכל זאת פונים הם לבתי כנסיות להתפלל במתיקות וכמונה מעות, ואף אומרים את פרשת הקרבנות בכוונה ובפירוש המילות, דבר זה גורם לשעשועים גדולים לפני הקב"ה, שרואה את בניו רחומים המתאמצים בכל כוחם, ומתגברים על היצר הרע ועל הרגשת הריחוק ממנו יתברך, ומתוך כך מתעורר שם חרטה גדולה על שברא את היצר הרע המטריד את בני ישראל, ועל שהחריב את ביתו והגלה את בניו.

העסק בתורת הקרבנות מקרב את הגאולה

זהו אם כן פשר המעשה המובא לעיל, שבשעה שנוכח רבי יוסי אל תוך אחת מחורבות ירושלים, | הפשך בעמוד ג' <

טיב הקהילה

פר' פרחם
י"ז תמוז תשע"ט
גליון 470

זמני הילקת תורות ומוצ"ש

הדר"ג 7:09
מוצ"ש 8:26
ר"ת 9:01

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:22
סוזק"ש ב' 9:13
סוז"ת א' 9:50
סוז"ת ב' 10:24

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

ערכה של כל עבודה

כמוקשים, ולחשוב מחשבות האין ליישר הדורים, ולהעלות בכך מטמוניות, הלוא המה דברים בהירים המיישבים את הלבבות, הרי מובן מאליו שאין גבול וקץ לשמחתו של זה האיש, כי בודאי יבין את מתנת גורלו ואת את יקרת עבודתו לבוראו, כי בו השעה הרי הוא בונה עולמות בזה שעושה אזניים לתורה שיהיו אמריה זכים ונעימים, זה האיש שזכה לכך חפץ מאוד שיזכה כל ימיו ליגיעות מעין אלו, בידעו שאין ערך ליגיעו, ושאלו לשער גדול הנחת רוח שעושה בכך במרומים, אך עליו להיות זהיר ששמחתו ומשאלת לבו לא יביאנו לידי תוצאות שליליות, כי לפעמים עלול לשגות ולהימנות עם הבוים לעבודה שאינה כערכה של אותה העבודה שהיא מתנת חלקו, וכתוצאה מכך עלול לבוא לידי ישיבה באפס מעש בשעה שבו יתקשה לעמוד על יגיעו בסיבות שונות הצצים עם הזמן, כי יטעה לחשוב כי אין העבודה נקראת על שמה אלא אם כן מרבה ביגיעה, ומאחר שבנצד ממנו לבטש עצמו שוב אינו זוכה להימנות בין עובדי השי"ת, וכיון שכן יתן ח"ו דרוו לנפשו מעבודה שאין ערכה כאותה העבודה אשר הורגל בה מאז, אך עליו לדעת כי כל עבודה תהיה מה שתהיה אי אפשר לשער גדל ערכה, ועל כן מאחר שבנצד ממנו להרבות באיכות העבודה אין הוא רשאי לפנות עצמו מכל עבודה המזדמנת לפניו, ועליו להקדיש את כל עתותיו לקיום רצון הבורא. כפי שרואים אנו כאן שאפילו הרהור קל בעניני עבודה חשובה לאין ערוך.

בנוסף לכך מוטל על האדם לדעת כי אי אפשר לשער ערכה של שום עבודה, כי לפעמים ישנה עבודה קשה אך הנחת רוח שבצידה מועטת היא, כי על אף היותה קשה היא עריבה על האדם המורגל בה, וגם מחמת פניות המתעוררות לפעמים בעבודה כעין זו, ומאידך עבודה פשוטה אינה בעלת פניות רבות, ובגלל לו לאדם לקיימה לשמה, ולפעמים אין בה שום תענוג ומוטל על האדם לכוף את עצמו לקיימה מתוך 'עול מלכות שמים' ונמצא שלפעמים מתרבה הנחת רוח מאלו העבודות הפשוטות מצד חלק הלשמה שבהם. ועל כן אי אפשר לו לאדם לדעת מה ה' דורש ממנו, ועליו לעבוד את בוראו בכל מיני עבודה המזדמנות לפניו.

מסופר על רבינו בעל ה'חפץ חיים' ז"ע, שבערוב ימיו התקשה להתעמק בעיון התורה, אך לא פסק פומיה מלהגות הלכות פשוטות הידועות לכל בר בי רב, באמרו שגם זה הוא תורה, וכיון שמחמת חולשתו נבצר ממנו העיון אשר דורש מן האדם הרבה כוחות נפשיים, על כן הוגה הוא לכל הפחות בהלכות פשוטות כדי לקיים מצוות 'תלמוד תורה' באותו אופן שהוא כן יכול, ועובדא זו היא המחשה לזה שאמרנו, כי על האדם לנצל את זמנו עד תום לכל עבודה שהיא לאל ידו, כי עליו לדעת כי כל יגיעה קטנה חשובה היא לאין ערוך בשמים, והן אמת כי כל עוד שביכולתו להרבות ביגיעות אסור לו לבחור בעבודה קלה, אך כשמשער בדעתו שלא תהיה לו תקומה ביגיעה יקח עצמו לעניינים הנוחים לו.

ובני קרח לא מתו: (כו, יא)

ופירש רש"י: הס היו נעצק תחילה, וכעצת המחלוקת הרכירו תצוה כלכם, לפיכך ניתבצר להם מוקום גטת נגיפת ויטו עס: מדברי רש"י אלו רואים גודל ערכה של כל עבודה, גם אם היא עבודה זעירה מאוד, שהרי בני קרח מאחר והיו הקרובים ביותר אל אביהם, הסברא נותנת שהיו מעורים בכל האמצעים שנקט בהם אביהם, ואלו הפעולות היו רעות מאוד בעיני השי"ת, כפי שרואים שנענשו על כך קשות בעונש חמור שלפניו ולאחריו לא היה, ועל אף שהרבו אז בפשעים חמורים אלו נצטרו לפני בוראם בסיבת 'הרהור תשובה' בלבד, זאת אומרת שעל אף שעדיין לא היה להם שהות להוציא את מחשבתם אל הפעל ולקיים משפט התשובה הכללתה [כממאיר בחול ובפוסקים שיש ד' חלקי התשובה שהם: חרטה, תשובה, ידוי, קבלה, וק אחר שיקים כל ה' חלקים קיים המצוה כדבצ] בכל זאת העילה להם המחשבה שלא נהגו כהוגן ועליהם לשוב על הנהגתם השלילית, והיינו שמחשבה שאין בה שום מעשה גברה גם על כל תעלוליהם שנעשו בפועל להרע, והיא אשר הגינה עליהם מהעונש המר שנקנסה על אביהם ונמשך אלפי שנים עד היום הזה.

הרי לנו מכאן שהרהור כל שהיא של טוב גוברת על פעולות כבירות של רע, והוא לימוד עבדו עד היכן מגעת כל עשיה כל שהיא למען השם יתברך, וזה הדבר הוא חיזוק גדול על כללות העבודה, הן בהדברים הנוגעים בכמות העבודה והן בהדברים הנוגעים באיכות העבודה, בכמות כיצד? הרי שיצרו של אדם התגבר עליו וכתוצאה מכך השבית אותו מעבוד את בוראו משך רובו של יום, והנה עומד האדם בערבו של יום ומהרהר בלבו על מר גורלו שזה עתה הצליח מעשה שטן ומסיבות שונות הצליח לעכבו מלהקדיש את יומו להשי"ת, ובעודו חושב מבקש היצר טוב לעודדו ואומר לו, הנה עדיין לך איזה זמן מועט שאותה תנך יכול להקדיש לתורה ולעבודה בטרם יפנה היום, אך שוב מתגבר עליו העבון ומהרהר בלבו מה יתן לי ומה יוסיף לי אלו הרגעים המועטים, וכי אמורים אלו לשנות את מצב היום? הרי בסופו של דבר רובו של היום הינו ככולו, ונמצא שזה היום לא נחשב ליומו של הקב"ה, בין אם אקדיש את אלו הרגעים להקב"ה ובין אם לא! אך לאמיתו של דבר הינו טועה טעות גדולה, כי האמת הוא שאלו הרגעים האחרונים יולים לשנות את מהותו של היום כולו באם רק יקדיש אותם להשי"ת ולתורתו, כי אפילו שעה מועטת של תורה ועבודה היא חשובה מאוד בעיני השי"ת, וכל השעות שבהם ביטל מעבודת השי"ת הם כלא היו לעומת אלו הרגעים, ונמצא שאין ערוך למעשיהו של זה היום, מאחר שלא התעצל ועשה כל אשר לאל ידו באלו הרגעים.

באיכות כיצד? אדם שבימים כתיקונם ביכולתו להשים יגיעו בדברים הקשים שבעבודה, כי לו לב מבין חיעה רחבה, ובשכלו הן יכול הוא להתעמק בעומקה של סוגיה סוכה ולהגות באמריה הנראים

טיב המערכת

וראה את הארץ

אשה מבורגת היתה בבית האבות ובניה היו באים תדיר לבקרה ולכבדה, לילה אחד קיבלה המשפחה טלפון מהנהלת בית האבות ומודיעים להם שאימם נפטרה, בצער רב ערכו לוויה מכובדת וקברוה במקום טוב בחלקת שומרי שבת, והתישבו שבעה, ביום השלישי לשבתם, והנה הטלפון מצלצל, אחד מהבנים ענה לטלפון ולאחר רגעים מספר החויר וכמעט שהועלף, על הקו היתה אמו, הוא לא הבין כיצד זה יתכן, אך לא היה כל ספק זו אמו, והנה הוא שומע אותה מתלוננת כי זה שלושה ימים אף אחד מבני המשפחה לא בא לבקרה, והיא רוצה לברר מה קרה..

טלפון מהיר הנהגות בית האבות והטעות התבררה, אשה אחרת נפטרה באותו לילה ובטעות התקשרה הנהלה למשפחה זו והודיעו שאמם נפטרה, בעוד היא חיה ונושמת וממתינה בחדרה, הנהלת בית האבות התקשרו לבן הנפטרת ומודיעים לו שאמו נפטרה, למרבה הפלא הוא לא התרגש אלא ביקש מהנהלת בית האבות שישפרו את הגופה כמנהג הגויים ל"ע, המנהל התנצל והסביר שקרתה טעות, ולמעשה אמו כבר קבורה ארבעה ימים, אז התרגש הבן ואמר כי אמו בקשה תמיד שיקברו אותה בקבר ישראל, אך הוא אמר שוב ושוב כי בימינו כבר לא עושים לוויות אלא שורפים גופות, והיא כל ימיה התפללה שתוכה ללוויה יהודית ולהגיע לקבר ישראל!

הקב"ה אומר למשה רבנו 'עלה אל הר העברים וראה את הארץ, ורש"י מסביר כי מכיון שאמר לו הקב"ה 'נתן נתן', אמר משה 'אותי ציוה המקום להנחיל, שמא הותרה הגזירה ואכנס לארץ, אמר לו הקב"ה גזרתי במקומה עומדת'.

כמה התפללו אנטנו ואבותינו ואבות אבותינו שיבוא הגואל ויבנה לנו את בית המקדש, והנה עוד שנה עברה, ואנו מוצאים את עצמנו שוב בימי בין המצרים, וזה עלול להיות חלילה פתח לייאוש, שהיו לא יכנס לארץ, הוא לא מפסיק לנסות ולהתפלל, גם אנו לא נתייאש ונמשיך להפציר ולהרבות בתפילה, 'ואף על פי שיתמחה עם כל זה אוחכה לו בכל יום שיבוא! (עפי" טיב התורה-פסחים)

זמני קבלת קהל בבית מורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שפספרו
052-7168366

ניתן לשפוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א בפספר פינחד וישיר לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320 לשיחות באודיש: 073-2951321

טיב הודעות

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בסייד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits (English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman (English)

RAM HATORAH
Compilation of Divrei Torah
Ramapost.com/ram-hatorah

ENGLISH DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

ענפי ארץ
ALL NEW ORIGINAL CONTENT

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

דברי תורה עברית

MONTHLY

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה · שבילי פנחס · דברי חינוך והתעוררות · חט של חסד · המברך · דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

בסייד · כד' תמוז תשע"ט · 27 יולי 2019 · מאנסי: הדלקת נרות - 8:00 · מוציש"ק - 9:06 · ISSUE #041

רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פרשת פינחס

All Ramapost publications of Parshas Pinchos are sponsored:

לעילו נשמת
אריה ישראל בן מרדכי ע"ה
 י"ח תמוז ת.נ.צ.ב.ה.

SEE INSIDE FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES >>

בקרוב! ענפי ארז
 מקורי תוכן חדש

טיב הקהילה · שבילי פנחס · חוט של חסד · המברך · דברי שי"ח

**דברי תורה
 עברית**